Încă de la prima lor întâlnire, Laura fu impresionată de atitudinea agresivă a lui Dan. El o trata cu răceală şi ea nu se împăca să fie împinsă în braţele sale de către bunicul ei. De ce avea această încredere oarbă în afacerile lui Dan?

Totuşi, Laura simţea, încetul cu încetul, că este atrasă irezistibil de acest bărbat fascinant, în ciuda aversiunii ei.

Lumina zorilor răzbătea printre jaluzele; se făcuse aproape ora şapte... Vai, Doamne! Ea stătuse câteva ore în patul lui Dan; ce i s-o fi întâmplat în timpul somnului?

Reamintindu-şi visele sale erotice, nu îndrăzni să-şi imagineze urmarea... Dan o asaltase pur şi simplu se aruncase asupra ei, o mângâiere şi o îmbrăţişare...

THE BEST

I.S.B.N. 973-9170-03-X

PREŢ 950 lei

COLECŢIA ROMANTIC

Charlotte Lamb

FLACĂRA MISTUITOARE

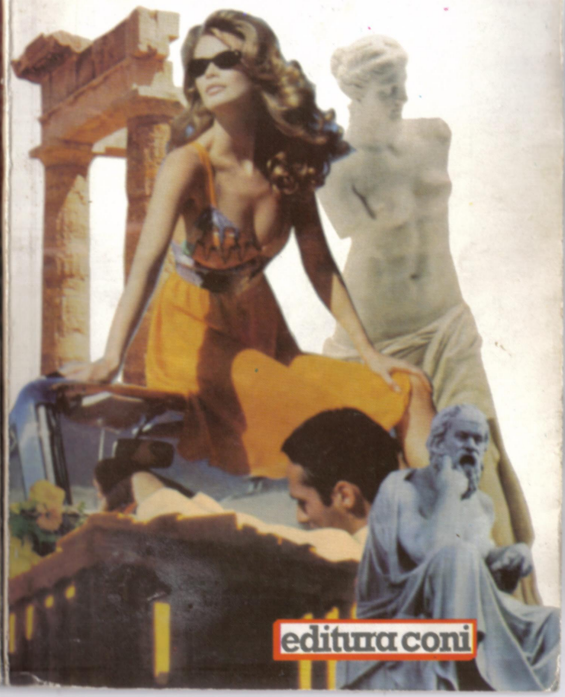

editura coni

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-96328-3-1
Colecţia „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Pe jumătate adormită, Laura se aşează pe scaun şi căscă de-i trosnirăfălcile, făcând-o să râdă pe prietena sa.

– La ce oră te-ai culcat, aseară? o întrebă Renata.

– Dumnezeu singur ştie acest lucru! răspunse Laura.

Ea luă scrisoarea pusă lângă tava de pe masă şi se strâmbă recunoscând scrisul.

– Jimmy! Ce mai vrea? Îmi scrie doar când vrea să se plângă de Marcus.

Stomacul ei urla de foame şi de aceea lăsă scrisoarea pentru a-şi turna o cafea şi a unge un corn cu unt.

Renata lucrase în Anglia pentru firma care aparţinea familiei Laurei. În prezent, cele două tinere locuiau împreună. Jimmy Belsize era o persoană pe care o cunoşteau bine amândouă.

– Ai făcut foarte bine că ai venit cu mine în Elveţia, Laura! Ai evitat astfel să fii calul de bătaie al tatălui tău, ca să nu-l mai amintesc şi pe bunicul tău... Nu am cunoscut în viaţa mea o asemenea familie!

Se uită cu atenţie la prietena ei care citea scrisoarea.

– Ce-ţi scrie, de data asta?

Laura îşi încruntă sprâncenele.

– Este în legătură cu noul director, Harland. Tatăl meu are bănuieli că acesta vrea să-şi impună autoritatea la firmă.

Scrisoarea era scrisă pe un ton isteric, conţinând fraze neterminate şi acuzaţii exagerate. De fapt, nu era nici o noutate pentru ea. De multă vreme se obişnuise cu izbucnirile de furie şi de acuzaţii ale tatălui său, astfel că le trata cu o oarecare rezervă. De obicei, se mulţumea să suspine, aşteptând ca el să treacă la prezentarea ofului său. Mânia lui, cât şi violenţa limbajului, durau cât o furtună trecătoare de vară. Totuşi, înverşunarea cu care îşi manifesta ostilitatea faţă de Dan Harland, un necunoscut, părea mai dură decât de obicei.

Ochii ei albaştri se întunecară.

Care este motivul pentru care tatăl ei se comporta astfel?

– Harland? întrebă Renata. Acest nume nu-mi spune absolut nimic.

– Mie, cu atât mai puţin! mărturisi Laura. El a pătruns în lumea bună după plecarea mea din Londra. Îmi amintesc, parcă, că era recomandat cu căldură de lordul Lionel Joseph. Au fost camarazi de arme şi au făcut războiul împreună.

Cu un gest nepăsător, îşi puse scrisoarea în poşetă, se ridică şi se întinse de-i trosniră braţele.

Oh, încă o dată, tatăl meu se agită pentru nimic. Lordul Lionel este mai presus de orice bănuială, iar tatăl meu, în ultima sa scrisoare, nu a făcut nici o aluzie în această problemă.

– Ştii foarte bine ce caracter are tatăl tău, replică Renata, surâzând. Îl apreciez foarte mult, dar este orbit de gelozie. Am sau nu dreptate? Dacă cineva ştie să intre sub pielea tatălui tău, va fi tot timpul supus capriciilor şi răutăţilor tatălui tău!

Renata avea dreptate. Înaltă şi subţire, mergea cu afirmaţiile drept la ţintă. Ştia să pună punctul pe i dar Laurei nu-i făceau plăcere remarcile caustice ale prietenei sale.

Şi eu îl consider foarte sever şi dur! Sărmanul tata. Nu suportă să-i fie atacată autoritatea de preşedinte al firmei. Şi bunicul l-a ţinut departe de o funcţie de decizie.

De fapt, se gândi Laura, toată vina o poartă chiar el însuşi. Nu se punea problema capacităţii sale manageriale. În primii ani de lucru la firmă, profitase de situaţia sa de moştenitor al patronului, pentru a absenta cât putuse mai mult de la serviciu, invocând cele mai puerile motive.

Nimeni nu mai ţinuse socoteala escapadelor sale la Paris şi a aventurilor sale amoroase. Crescută de mătuşa sa, Laura simţise mereu lipsa afecţiunii materne şi fusese consternată de uşurinţa cu care tatăl său trecea de la o femeie la alta.

Cu timpul, ea se obişnuise cu ele şi se prefăcea că nu le bagă în seamă, căci ele veneau în casa lor pentru puţină vreme.

Tatăl ei nu se mai căsătorise, după moartea soţiei. Reprezentantele sexului slab cădeau ca muştele pradă prestanţei şi chipului său frumos. Generozitatea lui sporea numărul victimelor. De când rămăsese singur, nu mai putea să se ataşeze de altă femeie. Mama ei fusese singura lui iubire.

Bunicul ei nu-i iertase lui Jimmy caracterul uşuratic. Refuzase cu încăpăţânare să-i acorde postul de director, păstrând această funcţie pentru sine însuşi. De aceea Jimmy Belsize nu pierdea nici o ocazie să-l critice pe tatăl său.

— Nu va lăsa din mână conducerea firmei nici chiar în ziua morţii sale! — îi spuse Jimmy fetei sale, referindu-se la tatăl lui. Dacă ar putea să reînvie, numai ca să-mi facă în ciudă, s-ar întoarce să preia postul pe care l-a deţinut o viaţă întreagă!

Ea tresărise auzind aceste cuvinte. Îl iubea nespus de mult pe tatăl ei dar nu-i plăcea modul acestuia vulgar de a bârfi.

— Nu căuta să te plângi! îi reproşase, într-o bună zi bunicul. Jimmy Belsize, sub povara acuzaţiei, devenise roşu de furie.

Această scenă rămăsese vie în memoria Laurei care recunoştea prin ea, temperamentele celor doi: tatăl său era morocănos şi bănuitor iar bunicul avea o sinceritate jenantă şi decizii neclintite.

Plecată de un an în străinătate, departe de firma Belsize, ea gusta din plin plăcerile libertăţii dobândite. Renata o introdusese într-un cerc de tineri simpatici şi amabili, unde ea întâlnise mai mulţi îndrăgostiţi plini de farmec. Nici unul dintre ei nu-i oferise o idilă serioasă, dar anul trecuse uşor în compania lor.

Ea aprecia munca pe care o făcea şi era satisfăcută de salariul primit: nu-şi neglijase îndatoririle legate de serviciu şi îmbinase plăcutul cu utilul.

Nu era grăbită să se reîntoarcă la Londra, deşi tatăl ei îi ceruse acest lucru în ultima scrisoare, pe care ea tocmai o citise.

„Întoarce-te acasă, îi scria el, înainte ca Harland să-ţi ia pâinea de la gură!"

Ea nu era lămurită cum putea acest necunoscut să ajungă la o asemenea poziţie la firma Belsize? Suspină, convinsă că tatăl ei exagerase, ca întotdeauna. Fără îndoială că tatăl şi bunicul se certaseră, şi Marcus îi luase apărarea directorului firmei. Se obiş-

nuise deja cu modul lor de comportare la astfel de scene.

În momentul de față, ea trebuia să se ducă la serviciu, și să lase preocupările legate de disputele familiale pe mai târziu. Avea un nou îndrăgostit, un elvețian frumos, cu ochii negri, în tovărășia căruia uita de plângerile tatălui ei. În ultimul timp se vedeau adesea, ceea ce atrăsese curiozitatea Renatei.

– Acesta este oare iubitul pe care-l aștepți?

Întrebarea o făcuse să surâdă.

– Mergem să dansăm în seara asta. Ai remarcat ce ochi fascinanți are? Dar albeața dinților?

– Dinții? Este ultimul amănunt pe care-l remarc la un bărbat! se miră Renata.

Trecu o săptămână și scrisoarea lui Jimmy fusese uitată.

Așa cum promisese, chipeșul elvețian o dusese la dans. Ea purta o fustă de catifea neagră. Talia era legată de o bentiță de mătase.

– Ce se întâmplă dacă trag de ea? o întrebase el.

Ea îi răspunse pe un ton provocator:

– Trage și vei vedea.

El îi admirase ochii albaștri maliționși și-i replică, surâzând:

– Sunt prea laș. Mi-e teamă ca să nu-mi pice tavanul în cap.

Laura se strâmbă la el. Deși era veselă și nepăsătoare, ea nu avusese niciodată probleme cu bărbații prea insistenți: știa foarte ușor cum să-i pună la locul lor. Moștenise de la bunicul ei o puternică forță de caracter pe care o folosea uneori când trebuia să-i îndepărteze pe inoportuni.

Laura se întorsese de la discotecă aproape de ora trei dimineața. În dreptul ușii de la apartament, Max o sărută cu ardoare, îndelung, pe buze.

– Poți să-mi dai o cafea? îi șopti el.

Deși era strâns lipită de trupul lui și avea respirația întretăiată, ea dădu negativ din cap.

– O vom trezi pe Renata... nu se poate. Noapte bună... Ea se strecură în casă, după ce el o mai sărută o dată, deși îi părea rău că se desparte de Max. După ce închise ușa, ea rămase câteva momente în vestibul, surâzând plăcut. Petrecuse cea mai minunată seară din viața ei.

Brusc, apartamentul fu scăldat în lumină. Orbită și surprinsă, ea întrebă:

– Renata, tu ai aprins lumina?

Cu ochii mijiți din cauza becului puternic, ea văzu cu stupoare un bărbat înalt cu părul negru că se ridică de pe canapea.

Stăteau față în față, uitându-se mirați, fără să-și spună nici un cuvânt. Ca într-un vis, ea admira statura lui impresionantă,

umerii largi, costumul de seară, chipul său cu trăsături accentuate, înainte de a întâlni privirea lui care o cerceta cu răceală.

– Cine sunteţi? reuşi ea să-l întrebe.

El se apropie de ea, cu mâna întinsă.

– Dan Harland, domnişoară Belsize.

Laura deschise ochii mari. Acesta era deci Dan Harland, se gândi ea, favoritul lui Marcus impus la conducerea firmei şi actualul adversar al lui Jimmy. Ea înţelese fără greutate de ce tatăl ei avea o ură înverşunată împotriva acestui om. Erau tot atât de deosebiţi unul faţă de altul, ca şi soarele şi luna! Noul director nu este deloc partenerul ideal cu care să deguste în tihnă un pahar de vin sau să facă o partidă de golf. Din creştet până în picioare părea de gheaţă: pantofii perfect lustruiţi şi părul periat cu grijă accentuau răceala lui.

Ea întinse mâna cu un fel de dispreţ şi şi-o retrase de îndată.

– Ce faceţi în apartamentul meu?

Se înspăimântă gândindu-se la bunicul ei şi adăugă:

– S-a întâmplat ceva cu Marcus?

Dan Harland dădu negativ din cap.

– Nu, nimic. Marcus se simte foarte bine, spuse el, pe când o cerceta cu atenţie. Doriţi să luaţi loc, domnişoară Belsize?

– Nu, mulţumesc, refuză politicos Laura. Spuneţi-mi, mai bine, despre ce este vorba. Tatăl meu este cumva bolnav?

Dacă nu era nimic cu Marcus, precis că ceva grav se întîmplase cu Jimmy.

Ochii cenuşii ai lui Dan Harland o contemplară pe Laura, ca şi cum ar fi căutat pe chipul ei semne de nervozitate sau de nerăbdare. Ea era, la urma urmei, fiica lui Jimmy, şi Dan Harland se aştepta să izbucnească în reproşuri ca şi tatăl ei. Dar ea era total opusă firii lui Jimmy. Temperamentul bunicului se ghicea în privirea ei sigură şi gura ei fermă.

– Aveţi ceva să-mi comunicaţi? repetă ea. Liniştiţi-vă, nu voi avea nici o criză de nervi.

– Tatăl dumneavoastră a avut un accident. Mergea cu maşina pe autostradă. Bolidul său a străpuns parapetul de protecţie şi a intrat pe celălalt sens.

Da, intuise bine, e vorba de tatăl ei. Viaţa lui era în primejdie.

Ea îl întrebă calmă:

– Este grav rănit?

– Mă tem că da. A fost transportat la un spital, în apropiere de autostradă. Este un spital de urgenţă, cu secţii specializate în intervenţii rapide în caz de accidente. Va primi cele mai bune îngrijiri.

Nu se îndoise de faptul că tatăl ei era în primejdie, se gândi ea îngrijorată. Marcus îl considera pe fiul său în stare de orice dar nu precupeţea nici un ban pentru a-i asigura cel mai bun tratament.

– Rănile sale sunt numeroase?

După figura pe care o făcuse Dan Harland, Jimmy era încă în viaţă. Dar de ce Marcus îl trimisese aici pe omul său de încredere? Să o conducă la căpătâiul tatălui ei pe moarte. Aceasta era singura explicaţie posibilă.

Îşi ridică ochii ei albaştri către chipul lui şi îl întrebă pe Dan, cu o voce îngrijorată:

– O să moară?

El se uită la ea gânditor.

– Nu pot afirma nimic, spuse el. Dacă are noroc şi doreşte să trăiască, s-ar putea să scape. Acest lucru depinde de voinţa sa.

Ea se uită la rochia ei de seară şi la nodul de mătase pe care Max dorise să-l desfacă.

– Trebuie să mă schimb. La ce oră avem avionul?

– Am rezervat două locuri pentru cursa de la ora şase dimineaţa. Nu am ştiut că veţi reveni atât de târziu acasă.

Cu buzele tremurânde, ea izbucni într-un râs nervos.

– Aşa e. Serviţi vă rog, un pahar de băutură până ce îmi voi face bagajul. Ajunsă în camera sa, ea nu se mai putu abţine şi

izbucni în plâns. Cu pieptul zguduit de suspine, ea rămase mult timp sprijinită de uşă, incapabilă să-şi stăpânească durerea şi lacrimile curgeau pe chipul ei frumos.

După câteva minute, şocul iniţial se mai atenuă, şi ea traversă camera şi intră în baie pentru a-şi şterge lacrimile. Se dezbrăcă în grabă şi făcu un duş cu apă rece. Îşi puse apoi un taior cenuşiu închis pe care-l lua de obicei când mergea la serviciu şi a cărui fustă ajungea până la jumătatea gambelor. Îşi aranjă părul, se machie uşor şi, după o ultimă privire interogatoare, se întoarse la Dan Harland.

Acesta se ridică din fotoliu şi ochii săi, impasibili, o cercetară cu atenţie. Nici o reacţie nu se ivi pe chipul său. Acest bărbat este într-adevăr de piatră, se gândea Laura.

– Aţi luat cina? îl întrebă ea.

– Am cinat împreună cu prietena voastră.

Laura rămase uimită.

– Într-adevăr?

– A fost foarte amabilă. Găteşte foarte bine.

– Ştie să pregătească nişte mâncăruri excelente.

El continuă să o privească cu atenţie, fără ca nici un muşchi să tresară pe faţa sa. Laura se uită la brăţara fină de argint pe care o purta la încheietură. Era bijuteria ei

favorită, oferită de tatăl său drept cadou de ziua când împlinea paisprezece ani.

– Este ora trei. Trebuie să fim la aeroport cu o oră înainte de plecarea avionului. Am încă timp să-mi fac valiza. Îmi pare foarte rău că vă fac să mă aşteptaţi până sunt gata. Nu trebuia să vă deranjaţi, venind aici. Puteaţi să-mi telefonaţi de la Londra. Aş fi luat avionul de îndată.

– Bunicul nu a fost de acord să vă transmitem ştirea aceasta tristă prin telefon, domnişoară Belsize.

– V-aţi oferit singur să veniţi sau aţi primit ordinul din partea bunicului? întrebă ea pe un ton ironic.

– Eu am sugerat să vin să vă aduc acasă.

– Câtă bunăvoinţă din partea dumitale, spuse ea pe acelaşi ton.

Plină de reproşuri, ea îşi aduse aminte că el era duşmanul tatălui ei şi încă unul de marcă, cu siguranţă. Motivele pentru care venise la Geneva nu ţineau deloc de milă sau de generozitate.

Renata ieşi pe neaşteptate din camera sa, cu chipul pe jumătate adormit.

– Vai dragă Laura, exclamă ea, îmi pare atât de rău de tatăl tău... Am vrut să te aştept, dar m-a cuprins somnul.

Laura o mângâie pe obraji. Ţinea prea mult la Renata pentru a-i reproşa acest lucru. Prietena ei ar fi stat de veghe dacă

ar fi avut cu cine discuta: Dan Harland nu părea un bun partener de discuţie.

– Nu face nimic, draga mea. Te rog să mă ajuţi să-mi fac bagajul.

Cele două tinere se retraseră în camera Laurei.

– Dan Harland te aşteaptă de câteva ore, şopti Renata. Vroia să meargă să te caute, dar eu nu ştiam la ce local erai împreună cu Max. Să ştii că Dan mi-a pus o mulţime de întrebări despre prietenul tău...

– Am fost la o discotecă extraordinară unde am petrecut o seară fantastică. Deja mi se pare, din păcate, un vis îndepărtat... Mi-e teamă că nu-l voi mai revedea pe Max. Ce păcat! Era un prieten minunat. Cum te-ai descurcat cu morocănosul şi sobrul Dan Harland?

În timp ce-i pregătea lucrurile prietenei sale, Renata izbucni în reproşuri.

– Este un om imposibil! Am pregătit cina şi l-am invitat la masă. Mi-a mulţumit de invitaţie, a mâncat în tăcere şi apoi nu a mai deschis gura.

Cum stăteam unul în faţa celuilalt, fără să spunem ceva, m-a furat somnul şi m-am dus să mă culc.

– Cum? Nu ţi-a făcut nici un avans? o întrebă Laura.

— Nici vorbă de aşa ceva! Cum se simte tatăl tău?

— Nu prea bine, recunoscu Laura, suspinând mâhnită. Te rog să ai grijă de lucrurile mele şi să anunţi la birou că nu pot să mai lucrez aici.

— Sunt sigură că nu te vei mai întoarce în Elveţia.

— A fost un an minunat: îmi vei lipsi foarte mult!

— Şi eu îţi voi duce dorul, spuse Renata, cu tristeţe. Ele se întoarseră în sufragerie unde Dan Harland, la fel de impenetrabil, se uită din nou fix la Laura.

Aceasta nu-i acordă nici o atenţie şi îşi luă la revedere de la prietena ei.

— Să-mi scrii, o rugă Renata.

— Desigur, o asigură Laura. Sărută-l pe Max din partea mea. Dar fii atentă la mâinile lui care sunt gata să te mângâie. Renata râse cu poftă.

— Sper ca tatăl tău să se simtă mai bine, adăugă ea. Dan Harland deschise uşa şi luă valiza Laurei. Ascensorul veni imediat şi Renata mai avu timpul să-i facă cu mâna prietenei sale.

În aeroportul pe jumătate pustiu, Laura bău cafea după cafea în timp ce asculta anunţurile sosirilor şi plecărilor avioanelor. Aşezat alături de ea, picior peste picior, Dan Harland păstra tăcerea.

— De ce sunteţi într-un costum de seară? îl întrebă ea pe neaşteptate.

— Tocmai mă pregăteam să merg la teatru când am aflat vestea accidentului tatălui dumitale. Am luat imediat avionul: am avut şansa de a găsi un loc liber fără bătaie de cap.

— Ce păcat! Ce piesă doreaţi să urmăriţi?

Dan făcu o figură de parcă ar fi găsit o omidă în salată.

— O piesă nouă, spuse el laconic.

— Mergeţi deseori la teatru?

— Nu prea, răspunse el, la fel de scurt.

Aceasta fusese toată conversaţia. Ea îşi dădea seama că el nu avea intenţia să discute mai multe despre el. Înţelegea mai bine acum de ce Renata îl lăsase baltă şi se dusese să se culce.

Neavând ce face, începu să-l examineze cu atenţie pe Dan Harland.

Avea un fel de seducţie rece şi fizicul de atlet. Fără îndoială că Renata ar fi fost bucuroasă să petreacă noaptea alături de el, dacă acesta ar fi încurajat-o.

Începu să se lumineze de ziuă. Prezenţa ei aici avea ceva straniu, se gândi Laura. Marea clădire a aeroportului, construită din crom şi sticlă, pocnetul sec al tocurilor pasagerelor pe pardoseala de marmură, urletul avioanelor care decolau, vocea

puternică a crainicei care anunța zborurile și acest străin așezat în fața ei, îmbrăcat într-un costum impecabil, formau un decor de coșmar văzut în timp ce tatăl ei era pe moarte, departe în Anglia.

Se duse până la toaletă. În fața oglinzii se uită la fața ei marcată de chin și lacrimi. Trebuia să se oprească din plâns. Ochii ei înroșiți de lacrimi îi dădeau aerul unui șoricel alb.

Jimmy nu va muri: Marcus nu-l va lăsa să le facă o asemenea figură urâtă. Ea se agăța cu putere de această idee. Marcus avea o voință de fier... Dar tatăl ei? Avea o presimțire groaznică: el nu va lupta cu moartea.

Niciodată nu fusese un luptător. El luase tot ce-i oferise viața fără să facă vreun efort deosebit de a dobândi ceva, se plânsese când nu-i erau îndeplinite dorințele, dar nu se luptase pentru a dobândi ceva. Pur și simplu nu știa cum să se bată în viață.

Copleșită de tristețe, Laura își înfipse unghiile în palmă. Cinci urme roșii rămaseră adânc trasate și ea încetă să mai plângă.

Când se reîntoarse lângă Dan Harland, își regăsise sângele rece și redeveni tânăra grațioasă și zveltă care era apreciată de toată lumea.

Plecarea avionului lor fu anunțată de pilot.

Dan îi oferise locul de lângă hublou.

— Cred că sunteți foarte obosită, remarcă Harland. Încercați să dormiți puțin.

Ea îl privi și îl urî din toată inima: prezența acestui bărbat atât de rece și atât de distant o împiedică să izbucnească în lacrimi și să-și tânguie soarta nefericită.

Ea închise pleoapele și doborâtă de oboseală, căzu într-un somn agitat, plin de spaime și de teamă.

În timpul somnului agitat, de mai multe ori, încercă să se elibereze de centura de siguranță. Dan se aplecase cu blândețe și o ajută încetișor: ea se trezi brusc la contactul cu mâinile lui. Dan nu o privea ci se uita fix la cele cinci urme roșii din palma ei. Stânjenită și tremurând, ea închise din nou ochii. Dan Harland îi puse mâna ei pe genunchi și se cufundă din nou în scaunul lui. Ce o fi gândit când mi-a văzut urmele unghiilor în carne? se gândea ea.

Laura adormi din nou. I se păru că trecuse o veșnicie când el o trezi încet, trăgând-o de umăr. Își reveni din uluială și făcu o strâmbătură la vederea chipului său format din linii dure care îi dădeau aspectul unei statui din piatră.

— Am ajuns deja, spuse el încet.

Ea se trezi cu greu și tresări speriată când își dădu seama unde se află și clipi de câteva ori din pleoape înainte de a-și regăsi calmul.

Avionul rula încet pe pistă până la locul de staţionare.

– Aţi dormit şi dumneavoastră? îl întrebă ea de formă.

– Nu, nici un pic.

Bărbatul ăsta nu e normal, nu are nimic uman, se gândea ea. Ar putea foarte bine să funcţioneze cu curent electric, ca o maşină de calculat!

– Am aţipit puţin la Geneva, aşteptându-vă, adăugă el.

– Rezemat de speteaza unei canapele? Ce somn mai e şi ăsta?

Ea nu căută să-şi reprime o nuanţă de sarcasm în vocea sa.

– Este o probă de rezistenţă, răspunse el dând din umeri.

– A, da, uitasem, acesta este talentul marilor cuceritori din istorie!

Ea îşi bătea joc de el deoarece o enerva. Ca să vorbim deschis el îi dădea, pur şi simplu, impresia că este un bărbat care stăpâneşte împărăţii fără a fi vreodată capabil de nici cea mai mică slăbiciune şi care este mereu stăpân pe sine însuşi şi pe destinele altor semeni. Nu putea să aibă înţelegere faţă de un asemenea monstru nici să-şi arate durerea care o înnebunea. În plus el nu era omul care să uite vreo ofensă sau să ierte greşelile subalternilor.

– Suntem aşteptaţi de o maşină, spuse el luând valiza Laurei.

Ea regăsi Londra supraaglomerată, străbătută în toate sensurile de o mulţime de oameni, preocupaţi de serviciu, de bani şi de necazuri. Aşezată pe bancheta din spate a limuzinei, ea era recunoscătoare gestului lui Dan care o scutise de povara traversării oraşului în aglomeraţie.

– Vă este foame? se interesă Dan Harland. Vreţi să mâncăm pe drum? Avem de făcut o lungă călătorie.

– Nu mulţumesc, nu îmi este foame.

– În schimb, eu mor de foame.

Mărturisirea neaşteptată o luă pe nepregătite. Ea îl privi cu ochii uimiţi. Nu îi trecuse prin minte că însoţitorul ei ar putea mânca altceva decât cuie... Oare să se fi înşelat asupra caracterului său?

– Fireşte... Îmi pare rău, articulă ea confuz.

– Ne vom opri la primul restaurant convenabil, spuse el cu o voce glacială.

Făcură popas la un local destul de aspectuos, dar mâncarea era atât de grasă încât Laurei i se făcu greaţă. Se mulţumi să ronţăie câteva sandvişuri cu unt şi să bea o cafea fierbinte. Dan Harland o privea cu nişte ochi dezaprobatori.

– Nu cred că o să-ţi ajungă să te menţii în formă.

Drept cine se credea el? se gândi enervată. Nu dorea ca el să-i poarte de grijă. Vroia să rămână necunoscută şi fără protecţia lui.

— Nu doresc nimic în plus! replică ea pe un ton hotărât.

Nu mai întârziară şi maşina gonea din nou pe autostradă.

Laura se simţea apăsată de o tensiune insuportabilă: era încordată ca un arc gata să explodeze. Foarte dreaptă, ţeapănă ea îşi strângea pumnii de durere.

Afară, priveliştea era minunată: treceau prin dreptul satelor care aveau pomii înfloriţi de primăvară.

Albastrul lăptos al cerului matinal era mângâiat de mângâierea blândă a soarelui care de-abia răsărise. Ca nişte picături de aur, razele sale scăldau peisajul şi Laura se întreba dacă Dumnezeu crease această splendoare luminând universul în generozitatea sa fără margini.

Era cufundată în această reverie când simţi o batistă între degetele sale. Tresări atât de tare, din cauza surprizei, încât el îşi luă repede batista înapoi. Fără nici un cuvânt el îi şterse obrajii scăldaţi de lacrimi. Ea suspină şi închise ochii.

Maşina derapă brusc şi Laura se lăsă într-o parte. Dan Harland o reţinu la timp, în braţele sale. Trupul ei zvelt şi graţios se înfioră de atingerea lui. Ea auzi bătăile

regulate ale inimii lui. El o aşeză cu grijă pe banchetă şi ea îi surâse drept mulţumire.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

El făcu să dispară batista în buzunarul de la smoching.

— Te rog să mi-o dai mie, am s-o spăl eu.

El se prefăcu că nu auzise cuvintele sale.

— Am ajuns la destinaţie, răspunse el.

Laura simţi un nod în gât când văzu defilând în faţa ei şirurile de clădiri identice şi peluza de iarbă din faţa intrării: avea oroare de urâţenia stridentă a construcţiilor funcţionale.

— Da, într-adevăr, spuse ea pe un ton trist.

În ciuda soarelui, ea era zgribulită de răcoarea dimineţii.

El dori să o sprijine de braţ, dar ea refuză ajutorul lui.

Fără să se supere de gestul ei nepoliticos, el o luă înainte şi Laura îl urmă supusă.

Toate spitalele au un specific bine cunoscut: se simte imediat aerul închis, ca într-o biserică şi rigoarea împărţirii pe saloane precum clasele dintr-o şcoală. Aerul miroase a medicamente şi a dezinfectante. Îmbrăcate complet în alb, infirmierele mergeau grăbite, încălţate în sandale cu tălpi de cauciuc.

Pe pervazurile de la ferestre, ghivece de flori erau aşezate din loc în loc, ca nişte santinele.

Dan Harland o conduse pe Laura într-o modestă sală de aşteptare. Marcus era acolo, gârbovit şi părând şi mai fragil şi mai bătrân. Laura se aruncă în braţele sale, cu pieptul zguduit de violente suspine. Marcus o luă de după umeri, îi murmură cuvinte de încurajare pe care nu le mai auzise vreodată din gura lui.

Câteva minute mai târziu, Marcus o aşează cu gingăşie şi fermitate lângă el, în timp ce Dan Harland, în picioare, se uita la ei cu o privire sobră.

Ea se uită urât la el, înainte de a se întoarce spre Marcus.

Când văzu ce palid era bunicul ei, se îngrozi.

– Jimmy... şopti ea. Este...?

– Starea lui este staţionară, răspunse încet Marcus. Operaţia s-a terminat şi se găseşte în sala de reanimare. Dar sunt foarte îngrijorat de el.

– Aţi dormit puţin, în noaptea asta, domnule? interveni Dan Harland.

– Pot să rezist, spuse încet bătrânelul.

Dan Harland îl privi cu atenţie, apoi fără să zică ceva Laura îi luă mâinile bunicului şi se nelinişti văzându-le fără vlagă şi reci. Unde se pierduse forţa acestui bătrân stejar pe care-l ştia atât de viguros? Bătrânelul de lângă ea era încovoiat sub povara anilor şi a durerii. Faptul că nu putea să-l ajute o tortura pe Laura.

– Ar trebui să te odihneşti puţin, îl rugă ea. Nu poţi face nimic aici. Dacă am nevoie de tine te voi anunţa imediat.

– Pot să aştept aici, replică el cu încăpăţânare.

În acel moment, Dan Harland se ivi în cameră şi se adresă lui Marcus, după ce se uitase cu atenţie la el.

– Am vorbit cu doctorii. Ei m-au asigurat că Jimmy va dormi toată ziua sau şi mai mult şi că puteţi să vă întoarceţi acasă. Vă vor chema dacă vor considera că este necesară prezenţa dumneavoastră la spital. Maşina ne aşteaptă afară. Vă voi conduce pe amândoi până acasă.

Şi zicând acestea, îl ridică cu uşurinţă pe Marcus ca pe un copil şi-l sprijini de braţul său.

Bunicul ei nu schiţă nici un protest. În maşină aţipi până la sosirea în faţa reşedinţei familiei.

Doamna Jacques, guvernanta, le ieşi în întâmpinare.

– Cum se simte fiul dumnevoastră?

– Trăieşte încă, răspunse Marcus.

– Duceţi-l la culcare, îi recomandă Dan cu calm.

Guvernanta îşi petrecu un braţ în jurul taliei lui Marcus şi îl conduse în casă. În pragul uşii Marcus se opri şi se întoarse spre Dan Harland.

— Îţi mulţumesc, Dan. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ajutorul tău.

— Mâine mă voi ocupa de problemele de la biroul firmei. Mai ales să nu vă faceţi nici o grijă legată de bunul mers al afacerilor. Voi veghea cu atenţie la bunul mers al firmei. Puteţi conta pe mine.

— Ştiu, suspină Marcus. Doamne îţi mulţumesc că mi l-ai scos în cale.

Bătrânul dispăru în casă şi Laura, rămasă singură cu Dan Harland, nu ştia ce să-i spună. Înţelegea acum pentru ce tatăl ei îl considerase pe Dan un pericol pentru ea. Acest necunoscut, în care Marcus avea toată încrederea, reprezenta o adevărată primejdie, deoarece avea o inimă de piatră. Ea nu avea nevoie să fie ghicitoare pentru a-şi da seama de caracterul lui: era suficient să-i privească faţa. Chipul lui era necruţător, trădând o voinţă de fier, calculul unei minţi ordonate, logice şi eficace. Dar la fel de rece ca şi sufletul său. Avea, fără îndoială stofă de director, dar era mai bine să nu-i stai în cale. Pe moment era mâna dreaptă a lui Marcus. Foarte repede, el va avea sub control întreaga firmă. Va avea mână liberă să scape de doi rivali incomozi, Jimmy şi Marcus. Nimic nu-l va reţine dacă va avea impulsul să-şi continue ascensiunea spre vârful societăţii.

CAPITOLUL II

Faţa lui Jimmy era complet ascunsă de bandaje, cu excepţia ochilor care străluceau slab. Laura se aplecă asupra lui şi îi surâse:

— Nu pot să te sărut, şopti ea încet. Parcă eşti o mumie. Cum te simţi dragă tată?

— M-am săturat de toate până peste cap, mormăi el.

Vocea lui era atât de neclară încât ea izbucni în râs. El nu mai pronunţase nici un cuvânt de câteva zile.

— Dragul meu tătic, ţi-am adus, bineînţeles, câteva casete... cu muzica ta de dans favorită! Cred că ea te va înveseli puţin.

Ea desfăcu pachetele pe care le pusese pe pat şi puse fructele proaspete într-o cupă imensă. El se uită puţin ironic la fructe.

— Să nu faci asemenea mutră, tăticule, spuse ea pe un ton liniştitor. Sora medicală mi-a spus că vei putea mânca fructe peste câteva zile.

— Cu un pai?

Ea îşi dădu seama că amărăciunea îl măcina.

– Jimmy, te rog, ai răbdare... Nu vei rămâne aici o veşnicie!

Dacă accidentul pe care l-ai avut este un miracol că mai eşti în viaţă, ai dat dovadă de curaj şi de voinţă, aşa că eforturile tale vor fi recompensate.

– Îmi pare rău că te-am făcut să părăseşti Geneva.

Ea distinse slab aceste cuvinte, de-abia voalat.

– Oricum, m-aş fi întors acasă.

– Ai primit scrisoarea mea?

Ea se apropie şi mai mult de el.

– Te-ai gândit la tot ce mi-ai scris?

– La tot! şi eu îmi cântăresc foarte bine cuvintele!

Ea îşi puse mâna pe umărul lui bandajat.

– Linişteşte-te! nu trebuie să te enervezi deloc: în caz contrar sora medicală mă va da afară.

– Eu vreau să-ţi vorbesc, mormăi el. Trebuie să fac acest lucru... Laura, fetiţa mea, acest bărbat este o ameninţare pentru amândoi... atât pentru mine cât şi pentru tine. El vrea să cucerească lumea şi să pună mâna pe firma noastră.

Ea încercă să-l încurajeze.

– Papa, dar este practic imposibil. Majoritatea acţiunilor se află în mâinile lui Marcus. Familia noastră deţine puterea de

a lua decizii. Cum ar putea un ambiţios ca el să treacă peste voinţa noastră?

– Marcus... bunicul tău îi va transmite puterea.

– Dar, tată...

– Draga mea, el va face acest lucru!

– Marcus nu va lăsa niciodată pe un străin să pună mâna pe acţiunile firmei! exclamă Laura.

– Chiar dacă tu le vei deţine, draga mea, ele vor fi sub controlul lui Dan Harland, spuse Jimmy suspinând de ciudă.

Laura se uita la el fără să scoată un cuvânt.

– Marcus ţi-a spus ceva în această privinţă?

– A făcut câteva aluzii.

Pleoapele ei se închiseră.

– Eşti epuizat şi trebuie să te odihneşti... Nu te teme, tată, eu voi vorbi cu Marcus. Pentru nimic în lume nu va face nici un rău... nici unuia dintre noi.

Când se îndreptă spre casă, ea se gândea că acuzaţiile lui Jimmy puteau fi fondate. De câţiva ani, patruzeci şi nouă la sută dintre acţiuni erau în posesia investitorilor particulari, în timp ce restul de cincizeci şi unu erau deţinute de Marcus. Din cauză că nu avusese încredere în Jimmy, bunicul ei putuse foarte bine să se hotărască să-şi lase partea sa de acţiuni moştenire nepoatei sale

și să-i încredințeze lui Dan Harland grija de a gira această avere.

Laura își încruntă sprâncenele. Avea douăzeci și doi de ani.

Chiar admițând că Marcus avea intenția să adopte această soluție, această tutelă nu putea dura mult timp. Și ce putere va avea Dan Harland, de-a lungul acestor ani? Nu avea, cu siguranță, dreptul să vândă acțiunile.

Instalat confortabil în fotoliul său, Marcus citea ziarul în momentul când Laura se întorsese de la spital. De când avusese loc accidentul lui Jimmy, bunicul îmbătrânise mult și-și pierduse din energia lui proverbială.

– Laura, spune-mi cum se simte fiul meu?

– Mai bine, răspunde ea, sărutându-l pe frunte.

Ea se așează lângă el și-i cuprinse mâinile sale slabe.

– Bunicule, Jimmy este neliniștit și această anxietate îi face rău. De aceea i-am promis că voi discuta cu dumneata o problemă importantă pentru el.

Marcus deveni brusc interesat de cuvintele ei.

– În ce privință?

– În legătură cu Dan Harland!

– Știu că Jimmy nu-l simpatizează deloc, dar te asigur că Dan este principala rotiță a firmei, în momentul de față. Fără el numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat cu firma, mai ales că Jimmy este la spital!

– Tatăl meu crede că tu ai intenția să depui acțiunile la o bancă și să-l faci pe Dan administratorul lor.

Tremurând ușor, Marcus se lăsă pe speteaza fotoliului.

– Această idee îmi trece prin minte, nepoțică! Îți aduci aminte că acțiunile sunt proprietatea mea și că dispun de ele după voința mea, Laura.

Ea rămase o secundă paralizată. Deci e adevărat că Jimmy nu vorbise în pustiu! Ea își fixă privirea în ochii bunicului.

– Ai pus deja proiectul în practică bunicule?

– Ce, faci o anchetă? Firma este proprietatea mea! Eu am creat-o, cu mâinile mele! Nu vreau să rămân cu buza umflată să văd cum Jimmy o distruge așa cum a reușit cu mașina!

– Dar, bunicule...

Furios, acesta se ridică în picioare.

– Refuz să mai discutăm despre această problemă. Alegerea succesorului meu depinde numai de mine.

– Se îndreptă furios spre ușă, se opri un moment și se întoarse spre nepoata sa.

— Să nu-ţi faci vreo grijă, Laura. Această avere îţi va aparţine, într-o zi.

— Din partea mea puţin îmi pasă de moştenirea ta, spuse ea enervată. Mi-e teamă de tatăl meu. Prin acţiunile date îl faci să sufere!

Chipul bătrînului se însufleţi. Suspină cu tristeţe.

— Nu încerca să plăteşti oalele sparte, draga mea. Este o cauză pierdută.

Bunicul părăsi camera şi ea rămase pe gînduri, cu privirea pierdută. O îngrijora foarte mult slăbiciunea de caracter a tatălui ei şi vulnerabilitatea lui evidentă. Îi sfîşia inima gîndul că Jimmy nu va fi niciodată capabil să conducă o firmă. Laura era trasă la faţă şi suferea în tăcere. Marcus ştiuse foarte bine ce face în momentul cînd i-a luat fiului său pârghiile puterii. Dar în momentul de faţă, această lipsă de încredere paternă ar fi fost o lovitură tragică pentru Jimmy.

În ultimele săptămîni, ea nu-l mai văzuse decât o singură dată pe Dan Harland. Fusese prea ocupată cu vizitele la spital şi cu îngrijirea bunicului său. Câteva zile mai târziu, ea se hotărî să vorbească cu Marcus despre viitorul ei.

— Vrei să lucrezi din nou la firmă? spuse el, privind-o scormonitor pe nepoata sa. Am impresia că te plictiseşti, draga mea.

Ea zâmbi cu căldură.

— Lângă tine, bunicule? Nici vorbă de aşa ceva! Îmi place însă să am sentimentul că sunt o femeie activă. Nu am de gând să stau ca o leneşă. Mă cunoşti foarte bine, nu-i aşa?

— Postul pe care-l ocupai la firmă până acum un an, este dat altei persoane. Dar mă gândesc că pot să-ţi găsesc altceva. După ce ai lucrat un an în Elveţia, ai dreptul, oricum, la o avansare, spuse el gânditor. Vrei să-mi laşi câteva zile de cumpănire?

După ce împlinise optsprezece ani, Laura lucrase la firmă, neinteresând-o deloc studiile universitare. Urmase, la şcoală, cursuri de secretariat şi progresase mult de când lucra la firma Belsize & Co. Ea era promptă, eficace şi ducea la tăvăleală.

Firma poseda un lanţ de hoteluri în toată lumea. Laura fusese antrenată în toate aspectele legate de această enormă administrare.

În timpul sejurului ei din Elveţia, îşi pusese la punct franceza şi germana, care se vorbeau curent de către localnici, şi datorită slujbei pe care o avea în gestionarea unui hotel din Geneva, care aparţinea firmei Belsize, era la curent cu toate problemele familiei. Tot timpul se gândise că într-o bună zi îi va reveni sarcina să conducă acest mare imperiu hotelier. Iată că Dan Harland se profila ca o ameninţare la orizont.

Trei zile mai târziu, Marcus o informă cu nonşalanţă că Dan Harland va fi prezent la cină.

— Te rog să te faci frumoasă, Laura, îi spuse el pe un ton nevinovat.

Ce va avea de gând să facă bunicul, invitându-l pe Harland, se întrebă Laura.

Ea se supuse, totuşi, dorinţei lui Marcus şi alese una din rochiile sale cele mai sofisticate, de culoare albastru închis; decolteul adânc lăsa să se ghicească linia tulburătoare a sânilor, iar dantela neagră de la mâneci aducea o pată de culoare remarcabilă.

Când coborî în salon, Dan Harland se întreţinea amical cu bunicul ei. Cei doi se ridicară în picioare la sosirea ei. Ea îl sărută pe Marcus, care îi surâse admirativ. Dan Harland nu făcu nici o remarcă.

— Bună seara, domnişoară Belsize, spuse el înclinându-se.

— Ei, te rog, Dan! exclamă Marcus. Pentru ce eşti atât de ceremonios? Spune-i simplu, Laura.

Aceasta se uită la directorul firmei fără să clipească, aşteptând ca el să vorbească, dar după toate aparenţele, Dan Harland nu părea capabil de a-i aduce complimente. Ascunzându-şi cu stângăcie nemulţumirea, Laura a fost nevoită să-l invite să se aşeze, adresându-i-se cu prenumele său.

— Te rog, spune-mi Laura, spuse ea cu amabilitate.

— Îţi mulţumesc, spuse el cu acelaşi ton rece. Vrei un pahar de Xeres, Laura.

— Desigur, cu plăcere.

Ea avea chef să-l pocnească şi să-l insulte... numai să-l scoată din nepăsarea lui obişnuită. Vroia să-l facă să zâmbească.

Îl urmări cu privirea în timp ce el umplea paharul cu vin: admiră umerii lui largi, linia viguroasă a corpului, şoldurile strâmte, pieptul bombat pus în evidenţă de cămaşa albă impecabilă, picioarele lungi şi muşchiuloase, costumul său sobru. Era fără îndoială, un mascul de rasă.

— Îţi place călăria? îl întrebă ea.

El se uită la ea peste umărul său. Gestul acesta simplu, dar făcut cu atâta naturaleţe şi putere, o făcu pe Laura să simtă o emoţie adâncă.

— Da, când am timp liber.

— Dar golf joci?

— Foarte rar.

— Dan practică scrima de trei ori pe săptămână, interveni Marcus. Îi place să fie în formă, nu-i aşa Dan? Şi cred că are dreptate.

Dan îi întinse paharul cu vin Laurei şi privirea lui curioasă o cercetă cu atenţie.

— Şi dumneata Laura, ce sport faci, pentru a-ţi păstra silueta?

— Ea joacă squash*, se grăbi să afirme bunicul ei. Ar trebui să joci cu ea, Dan!

— Mă îndoiesc că avem aceeaşi forţă, spuse ea ironic. Ochii lui cenuşii o fixară îndelung.

— Putem să facem o încercare. Ce zici de o partidă, mâine dimineaţă?

Laura intui că o altă partidă se juca în spatele acestei invitaţii politicoase.

Marcus o încurajă, vădit mulţumit de propunerea lui Dan.

— Acceptă, Laura. Pot să mă descurc şi fără tine, mâine dimineaţă.

Ea simţi confuz că a fost manipulată, dar nu dorea să accepte atât de uşor să fie unealta complotului bunicului ei.

— După aceea, vom lua prânzul împreună, îi promise Dan Harland.

În timpul cinei, ea se comportă cu multă atenţie şi politeţe, dar fără familiarităţi. Marcus alesese un vin excelent iar felurile de mâncare de bună calitate, dar Laura nu prea avea poftă să guste din bunătăţi, simţindu-se ţinta unor manevre din partea celor doi bărbaţi.

Cafeaua o luară în salon şi Marcus nu întârzie să meargă la culcare, lăsând-o pe Laura să susţină conversaţia.

* squash-joc cu mingi şi rachete, asemănător tenisului, practicat în sală

Spre marea ei uşurare, guvernanta o salvă, anunţând-o că este chemată la telefon de la Geneva. Ea se scuză şi ridică receptorul. La celălalt capăt al firului se afla Max, furios că nu a fost înştiinţat de plecarea ei.

— Max, îmi pare atât de rău; am avut atâtea probleme familiale!

— Mor de dorul tău, se tângui el. Când te reîntorci?

— Niciodată, suspină Laura.

Vestea îl năuci pe Max, care îi puse o sumedenie de întrebări din care răzbătea îngrijorarea că nu o va mai vedea vreodată.

— Tatăl meu a suferit un groaznic accident rutier... Nu pot să-l părăsesc!

— Dacă Mahomed nu vine la munte, o să vină muntele la Mahomed, spuse el cu o voce hotărâtă. Am să vin cât de curând, Laura şi sper să te revăd.

Ea izbucni în râs.

— De acord, Max. Noapte bună.

Puse receptorul în furcă, păstrând încă pe buze surâsul de încântare Sărmana Renata! Nu a reuşit să-l consoleze pe Max! Era atât de mulţumită de sentimentele constante ale lui Max, dar nu se simţea în stare să aibă o relaţie amoroasă în aceste momente. Idila cu Max nu ar face decât să complice şi mai mult situaţia dramatică în care se afla. Surâzând se întoarse... şi-l văzu pe Dan

Harland că este lângă ea. Un sentiment de ciudă o cuprinse. Vasăzică el o spionează!

Nu mai avu timp să-şi dea frâu indignării căci el îi spuse:

— Trebuie să plec. Vrei să ne întâlnim mâine dimineaţă la ora unsprezece, la birou?

Ea dădu din cap şi el o părăsi imediat.

Laura nu-şi făcea nici o iluzie asupra şanselor de a-l bate la joc, dar înfrângerea pe care o suportă a doua zi, a fost pur şi simplu umilitoare. Nepăsător, el lovea mingea cu o forţă devastatoare, fără să-i dea partenerei sale posibilitatea de a mai returna mingea în peretele care servea drept ţintă. El juca la câştig: nu-i făcea nici o concesie fetei.

În acelaşi timp, Laura simţea că, în spatele jocului, o altă luptă avea loc. El îi demonstra foarte elocvent ce o aşteaptă dacă i se împotriveşte. Forţa fizică pe care o etalase fusese simbolică: dacă Laura ar încerca să-i ia din mâini conducerea firmei, ea nu ar avea nici o şansă! Mesajul fusese clar şi direct.

Epuizată de oboseală, transpirând prin toţi porii şi cu respiraţia tăiată ea se sprijini de zid în timp ce el se uită la ea de sus.

Laura închise ochii. Doamne, se gândi ea, aproape că m-a dărâmat! A juca împotriva lui înseamnă să te măsori cu o maşină.

El nu se mişca, continuând să o fixeze cu privirea. Ea se înroşi, tremurând din cap până în picioare.

Dan se apropie de ea. Îngrozită, ea se ghemui instinctiv, înţelegând ce simte un iepure pândit de un animal de pradă. Acest bărbat avea agilitatea unei feline care nu ratează nici o victimă.

Brusc el îi întoarse spatele şi ieşi din sală, lăsând uşa deschisă. Zăpăcită, ea rămase pe loc, uitându-se la sala imensă cu pereţii albi. Cu mare greutate reuşea să-şi potolească bătăile agitate ale inimii, ca şi cum ar fi trecut printr-o primejdie îngrozitoare.

Ea nu mai era o adolescentă lipsită de experienţă. Fusese atât de des admirată de bărbaţi care îi făcuseră curte şi uneori chiar cu insistenţă. Niciodată însă, nu mai fusese atât de tare paralizată de un bărbat. Aprecierea rece a farmecelor ei, făcută de ochii lui cenuşii, o lăsase îngheţată şi furioasă.

El se uitase cu nerușinare la formele corpului ei de la cap până la picioare, pe îndelete, apreciind fiecare amănunt anatomic. O considerase o sclavă care este pusă la mezat?

Cum de îndrăznise să facă acest lucru? Ea strânse din pumni. Nu numai că i-a administrat o înfrângere zdrobitoare, dar o insultase, tratând-o drept o marfă.

– Porcule! țipă ea, nemaiputând suporta rușinea afrontului. Cuvântul, asemenea unui avertisment, se reverberă în sala pustie.

Ea se îndreptă încet către sala de baie, făcu un duș și își frecă cu putere corpul, ca și cum ar fi vrut să șteargă urmele privirii lui nerușinate.

Se calmă puțin și se îmbrăcă în frumoasa ei rochie verde cu mâneci și guler de dantelă albă și ieși din sala de sport.

El o aștepta la mașină și o conduse la un mic restaurant francez. Laura mâncă cu poftă pentru a nu lăsa să se observe că atitudinea lui îi lăsase un gust amar în gură! De îndată ce fură aduse ceștile cu cafea, el se aplecă spre ea și-i spuse cu o voce studiată:

– Am auzit că ești în căutarea unei slujbe.

Oarecum surprinsă, ea ridică spre el frumoșii săi ochi albaștri și bănuitori.

– Da, așa e.

– Când poți să începi lucrul?

– Chiar și mâine, fu replica ei promptă.

Cu chipul lipsit de expresie, el își aprinse tacticos o țigară de foi și trase în piept. Se vedea că este un rafinat căruia îi place să-și savureze cafeaua.

– Luni îți convine?

– Și ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

El scoase un fum albăstrui și o cercetă cu privirea.

– Vei fi secretara mea particulară.

Laura se încordă. Era un moment dificil. Dorea el să o umilească din nou? Își bătea joc de ea? Îi înfruntă privirea, fără să poată ghici ce se ascunde în spatele propunerii sale.

– Și ce trebuie să fac?

– Ceea ce îți voi spune eu, spuse el cu autoritate.

Laura se înroși.

– Aha, înțeleg, spuse ea pe un ton sarcastic. Totuși, pot să pun și eu câteva întrebări? Vreau să știu, la urma urmei, cu ce mă voi îndeletnici.

Te vei ocupa mai ales cu relațiile cu publicul, spuse el, cu o licărire de umor rece care o surprinse pe Laura.

– Cred că te vei descurca, Laura, nu-i așa? Te pricepi să încânți oamenii de afaceri și să-i determini să fie mai maleabili la tratative. Va trebui să vorbești politicos la telefon... să-i faci pe vizitatori să se simtă bine până ce îi voi primi în birou... să le promiți luna de pe cer și apoi să le tai craca de sub picioare, fără nici o remușcare. Vei fi în stare de așa ceva?

Cu obrajii arzând de furie ea se uita cu dispreț la acest bărbat așezat în fața sa. Știau foarte bine amândoi că nu era vorba numai

de slujbă. El o ataca pe alt plan, o aţâţa să comită o gafă.

— Oh, cred că-mi convine de minune! replică ea nepăsătoare.

— Cu siguranţă că vei şti cum să procedezi! Nu trebuie decât să-ţi pui în valoare talentele native. Pot spune că nu duci lipsă de aşa ceva, este prea evident acest lucru, ca să ţi-l reamintesc, spuse el, uitându-se cu nerușinare la formele perfecte ale trupului ei.

Ea se simţi incapabilă să răspundă sarcasmelor lui.

Ea îi furnizase armele de luptă în timp ce el asculta conversaţia ei telefonică cu Max.

Acest bărbat se servea fără scrupule, de tot ce-i căzuse în mâini. Nu cunoştea nici o limită, trecea peste orice obstacol şi nu avea nici o remuşcare pentru procedeele prin care se folosea de oameni.

Laura se lăsă pe speteaza scaunului şi îi adresă un surâs batjocoritor.

— Eu nu am avut niciodată probleme cu bărbaţii, mărturisi ea, bucuroasă că poate să se servească de propriile lui arme şi că poate să-i dovedească că nu-i este frică de el.

El o privi îndelung.

— Este inutil să-mi aminteşti acest lucru. Sunt un bun observator.

— Nici nu mă îndoiesc de asta! Şi tu pari dotat cu talente asemănătoare! spuse ea,

examinându-l cu aceeaşi privire rece cu care o cercetase Dan.

Laura dorea să-l scoată din sărite şi iată că efectul strădaniei sale fu contrar: el izbucni în hohote de râs, încântat de inteligenţa cu care ea îi dăduse replica pe măsură, dezvăluind un şir impecabil de dinţi albi şi bine întreţinuţi.

— Va trebui să-ţi fac dovada talentelor mele într-una din aceste zile, spuse el cu nonşalanţă.

Laura avu impresia că un şarpe s-a cuibărit în sufletul ei. Niciodată nu mai avusese asemenea discuţii cu un bărbat. O luptă pe viaţă şi pe moarte se dădea în inima ei: ea îl ura şi, în acelaşi timp, se temea de Dan Harland.

Se uită la ceas şi scoase o exclamaţie.

— Vai, Doamne! Te răpesc de la treburile tale şi este un lucru de neiertat, nu-i aşa?

El păru plăcut surprins: se ridicară de la masă şi el achită nota de plată. La fel de politicos el o ajută pe Laura să-şi pună jacheta. Ea se înfioră la contactul cu degetele lui care îi atinseseră pielea fină de pe ceafă.

Cum va putea suporta să lucreze zilnic alături de el? se întrebă ea temătoare. Deja, după numai câteva ore petrecute în compania sa, murea de pofta de a-i tr. ge un glonţ în cap.

Se duse direct la spital, după ce se despărți de Dan. Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Jimmy ultimele soluții ale situației ei la firmă. Acesta deveni extrem de agitat la auzul veștii că ea va fi noua secretară particulară a lui Dan Harland.

– Iată într-adevăr o știre bună! Îi vei putea supraveghea toate mișcările. Vom avea, în sfârșit, ocazia să punem capăt activităților acestui vierme înainte de a nu fi prea târziu. Să nu-l scapi din ochi o clipă. Străduiește-te să aduni cât mai multe informații despre ce unelteşte. Vom găsi împreună un mijloc eficace pentru a-i curma avântul spre preluarea firmei noastre.

Ea revăzu silueta lui puternică, mușchii încordați care loveau cu putere mingea de squash și avu o îndoială în ceea ce privește șansele de a-l învinge. Dan Harland era de neatins și de nedepășit. Nici ea și nici tatăl ei nu aveau forța de a-l putea înfunda. Iar Marcus era prea bătrân.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, promise ea.

Jimmy îi luă mâna și o mângâie ușor în semn de recunoștință. Ea se îngrijoră descoperind slăbiciunea degetelor tatălui său și se aplecă să-l sărute.

– Fără pansamente, ai deja o înfățișare normală! Pot să sărut, în sfârșit, un om și nu o mumie.

– Totuși sora medicală refuză să-mi aducă o oglindă, se plânse el. Chiar sunt atât de desfigurat la față?

Era, într-adevăr, dar ea nu avu curajul să-i spună acest lucru.

– Pielea se va cicatriza, șopti ea. Trebuie să ai multă răbdare.

După părerea doctorului, o operație de refacere plastică era singura soluție. Dar Jimmy nu era încă în stare să înfrunte o nouă intervenție chirurgicală.

– Când începi să lucrezi cu el?

– Luni.

Ei îi era teamă de zilele care o mai despărțeau de începerea serviciului. Avu impresia că se află pe marginea unei prăpăstii, în fața necunoscutului. Dan Harland arătase ce-i poate pielea și nu se aștepta din partea lui să fie bun și amabil cu ea. Pentru prima dată în viața ei, își dădea seama cât de fragilă este situația ei în lume. În trecut, chiar când era adolescentă, ea fusese mereu sigură pe ea însăși. Norocul îi purtase de grijă: se născuse într-o familie bogată și lipsa de nevoie o asigurase că nimic rău nu i se poate întâmpla. Fără să fi fost încă îndrăgostită, ea cunoscuse ce înseamnă iubirea. Ea ținea enorm la Marcus și la Jimmy. Ca adolescentă, cunoscuse pasiuni intense dar trecătoare care nu-i știrbiseră deloc adevărata ei personalitate.

Contrar fluturelui atras de lumină ea nu-şi arsese aripile în apropierea flăcării iubirii. În prezent se simţea extrem de neliniştită şi nu găsea nici un motiv plauzibil al fricii ei neaşteptate. Dan Harland constituia o ameninţare constantă pentru ea. Dar dacă această părere nu era decât un miraj şi o imaginaţie nefondată? Poate interpreta greşit această înlănţuire de evenimente! Scrisoarea disperată a tatălui ei şi şocul pe care l-a suportat la aflarea ştirii accidentului său teribil au putut transforma figura lui Dan Harland într-un căpcăun înspăimântător... Dar ea nu putuse să-şi închipuie că el avea asemenea ochi reci, atenţi şi calculaţi! Nu! Ea nu se înşelase. Propria ei nervozitate nu putea explica totul.

Infirmiera îşi făcu intrarea în cameră; pe faţa ei se citea o expresie de reproş la adresa fetei.

– Este timpul să plecaţi, domnişoară Belsize. Tatăl dumneavoastră are nevoie de odihnă în prezent.

Jimmy făcu o mutră tristă. În pijamaua de spital, stătea neputincios, cu aerul său bosumflat şi rugător în acelaşi timp, părând un uriaş urs de catifea, iar nenumăratele cicatrici îl făcea pur şi simplu patetic.

– Ce fac altceva, soră? Mă odihnesc toată ziua.

Infirmiera rămase pe poziţie.

– Haideţi, haideţi, nu vă comportaţi ca un copil, îl certă ea. Laura se stăpâni să izbucnească auzind cum este tratat tatăl ei.

Îl părăsi pe Jimmy în mijlocul lamentărilor acestuia. Infirmiera o ajunse pe hol şi-i vorbi cu mult mai mult calm.

– Când domnul Belsize va părăsi spitalul va trebui să petreacă câteva săptămâni de convalescenţă într-un loc liniştit. Vă rog să vă consultaţi cu bunicul dumneavoastră şi să alegeţi un loc adecvat.

– Aţi putea să-mi recomandaţi un asemenea loc?

Infirmiera îşi ţuguie buzele.

– Un spital pentru copii, spuse ea, fără să clipească. Laura izbucni în râs şi sora medicală îi ţinu isonul.

– Este atât de copilăros?

– Pentru vârsta lui este de necrezut. Uneori îmi vine să-i dau nişte palme la fund, dar mă stăpânesc. Este încă atât de slăbit.

– Vă spun deschis că aşa a fost din totdeauna. Voi vorbi cu bunicul să vedem ce vom face pentru perioada covalescenţei.

– În orice caz, vor mai trebui câteva luni până să-şi revină la normal, o avertiză sora medicală.

Laura plecă suspinând şi se duse direct în camera lui Marcus. Acesta o aştepta

nerăbdător şi fixă ochii întrebători pe chipul ei.

– Cum te-ai descurcat?

Cu gândul încă la Jimmy, ea răspunse că starea lui este staţionară, dar bunicul îi tăie vorba.

– Nu asta,... cu – Dan?

Ea deveni ţeapănă şi se uită curioasă la Marcus.

– Mi-a oferit postul de secretară particulară.

– Ai acceptat slujba? o întrebă el cu speranţă.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Am acceptat, ce era să fac?

După toate aparenţele, Marcus ţinea mult ca să aibă această slujbă. Dar care era motivul pentru care el dorea ca nepoata sa să lucreze alături de Dan Harland? Ea îşi spunea că bunicul consideră că este cel mai bun mijloc ca ea să ia contact cu problemele de administraţie ale firmei şi să aibă o vedere de ansamblu asupra afacerilor pe care le făcea Dan. Totuşi, instinctul ei îi spunea că este în pericol...

Marcus era bunicul ei, la care ţinea foarte mult. Oare Dan putea să-i facă vreun rău acestui bătrân care l-a promovat în această importantă funcţie? Dar dacă cei doi au complotat împreună pentru a-i juca ei o festă? Mai bine să-l întrebe direct pe Marcus şi poate că bunicul ei îi va răspunde cu aceeaşi sinceritate. Totuşi o îndoială se ivi pe chipul ei...

Cu siguranţă că el şi Dan Harland unelteră ceva: dar ce anume?

Sâmbăta următoare, ea avu surpriza de a-l găsi pe Dan Harland instalat în salon, discutând cu Marcus. Ea nu fusese prevenită de prezenţa directorului la cină. La intrarea ei, cei doi bărbaţi se întoarseră către ea.

Ea purta o rochie largă de culoare roz şi strânsă pe talie; decolteul îi punea în valoare umerii ei rotunzi şi picioarele ei lungi şi armonioase se întrezăreau sub tiv.

– Eşti ocupată, în seara asta? o întrebă bunicul ei.

Nemulţumirea ei era evidentă.

– Da, am o întâlnire.

– Cu cine? mormăi Marcus.

– Cu Joe.

Proasta dispoziţie a bunicului se accentuă, ceea ce Laura nu înţelegea: Joe Laxey era un vechi prieten al familiei, în vârstă de aproximativ treizeci de ani, seducător şi extrem de bogat. Toate aceste atuuri făceau din el o partidă tentantă.

Cu câtva timp în urmă, Marcus fusese bucuros că nepoata lui se întâlneşte cu Joe. Fără să fi fost îndrăgostită de el, Laura aprecia compania lui şi ţinea la el.

Dan Harland se ridicase politicos la intrarea Laurei. Ea se îndreptă către un fotoliu mai depărtat de locul unde stătea acesta, când el o luă de cot şi o obligă să se aşeze lângă el, pe canapeaua acoperită de brocart.

Laura rămase surprinsă şi o furie mocnită puse stăpânire pe ea. Fu nevoită să accepte paharul pe care el i-l întinse.

– Nu poţi să anulezi întâlnirea? o întrebă Marcus, pe un ton iritat.

Întrebarea o uimi. Niciodată până acum bunicul nu se amestecase în viaţa ei particulară.

– Este absolut imposibil! A luat două bilete la teatru.

– Ai de gând să iei cina aici, înainte de a merge la teatru? se interesă Dan Harland.

Laura suporta din ce în ce mai greu prezenţa acestuia care devenea apăsătoare. Ea însăşi se mira de faptul că îl respingea instinctiv.

– Da, răspunse ea înţepată.

– Nu mai este nici o problemă, trase el concluzia. Nu este aşa, domnule Belsize?

Cei doi bărbaţi se uitară un moment unul la altul, apoi Marcus suspină.

– Nu, nu. Nu mai văd nici o piedică.

Ea surprinse privirile pe care şi le schimbară şi părul i se ridică pe creştet. Aşadar asta era! se gândi ea. Ar fi trebuit să-şi dea

seama mai înainte. Dar cum ar fi putut să-şi închipuie acest lucru? Acum afla acest adevăr şi rămase consternată.

Marcus şi Dan Harland plănuiseră căsătoria ei. Cu Dan Harland! Toate problemele se rezolvau astfel de la sine, spre satisfacţia deplină a lui Marcus şi a lui Dan Harland. Firma va rămâne în mâinile familiei şi Dan Harland va continua să o conducă.

Mai bine moartea! se gândi ea. Vai! Doamne! Decât o asemenea ruşine, prefera să moară!

În curând

În curând

În curând

În curând

TEST DE FIDELITATE

Concurs cu premii

Concurs cu premii

Concurs cu premii

Concurs cu premii

CAPITOLUL III

Când Joe sosi după cină, Laura îl introduse în salon. Schimbul de amabilităţi se desfăşură strict protocolar, doar câteva secunde. Joe sesiză de îndată situaţia şi atmosfera glacială care domnea între cele trei persoane şi nu întârzie mult timp. Se uită cu interes la faţa de marmură a lui Dan Harland.

Luă mantoul Laurei şi i-l puse pe umeri.

– Eşti gata, scumpa mea?

– Gata! spuse ea, bucuroasă. Bună seara! adăuga ea adresându-se celor doi complici, fără să se uite le ei.

În maşină, Joe o întrebă cu blândeţe:

– Ce s-a întâmplat, Laura. Marcus părea crispat. Nu cred că este vorba de Jimmy, nu-i aşa?

– Afacerile, îi tăie vorba Laura. Îl cunoşti pe Marcus... când este preocupat de afaceri, nimic nu-l mai interesează.

– Sunt ceva probleme cu firma voastră?

Ea nu dorea să-i lase impresia că firma şchiopăta. Ea neagă din cap.

— Oh, nu, nici vorbă. Este vorba de niște relații strict personale.

— Mi se pare că Dan Harland conduce firma...

Nimic nu-i era necunoscut lui Joe. El era perfect informat despre ce se întâmpla în oraș.

— Numai pentru moment, recunoscu ea.

Dacă totul ar depinde numai de ea, l-ar fi dat afară numaidecât. Revolta față de bunicul ei o făcea să fie nervoasă. Îi venea să urle de mânie. Cum putea Marcus să o trateze ca pe o marfă?

Joe era un prieten atent. Expresia sinceră a chipului său blând inspira încredere și ochii săi negri de câine credincios îi încălzeau inima: picase la momentul potrivit pentru a-i alina aleanul. Laura se înțelegea de minune cu el. Conversația cu el îi făcea plăcere: aveau atâtea lucruri în comun.

Ei se cunoșteau foarte bine și nici o piedică nu putea tulbura buna lor înțelegere. Laura petrecu o seară admirabilă în compania lui.

— Trebuie să mă duc la Stockholm, miercurea viitoare, o anunță Joe. Îți voi telefona când mă voi întoarce.

— Îmi va face o mare plăcere să te aud, îi mulțumi Laura.

Ea era sinceră. Joe era un prieten încântător, dar depărtarea nu făcea un bun serviciu legăturii lor.

În timpul șederii sale în Elveția, se gândise foarte rar la el, cu excepția unei vizite pe care el o făcuse la Geneva.

Ziua de luni începu cu emoție pentru Laura. Era debutul faimos de lucru alături de Dan Harland. Ea alese pentru această zi o rochie simplă, gri pal, cu mâneci lungi. Din cauza ploii mărunte, ea își puse cizmulițele îmblănite și își luă un mantou asortat, având un guler mare din aceeași blană.

Ea tocmai își scutura umbrela când Dan Harland pătrunse în cameră. Se uită la aspectul fetei, examinând-o din cap până-n picioare.

— Când termini cu aranjatul, te rog să vii în biroul meu.

Peste câteva momente ea intră în biroul lui Dan. Așezat în fotoliul rulant, acesta se uită la cizmulițele ei încruntându-și sprâncenele.

— Te rog să-ți pui pantofi în picioare când vii la serviciu.

— Plouă, se scuză Laura.

Ochii lui cenușii erau atât de reci ca niște bucăți de gheață.

— Mi-am dat și eu seama că plouă sacâitor, o ironiză el. Doresc ca să vii în pantofi. Nu ne găsim la o fermă.

— Da, domnule! spuse ea, pe un ton sarcastic.

Furia clocotea în sufletul ei.

El se lăsă pe speteaza fotoliului şi se uita cu calm la ea.

— Să punem punctul pe i! În primul rând trebuie să fii conştientă că eu conduc compania.

— Numai pentru moment! îl corectă ea.

El îi oferise prilejul aşteptat de a aborda această problemă şi ea era încântată.

— De ce ai impresia că zilele mele ca director sunt numărate?

Răspunsul ţâşni fără reţinere:

— Bunicul îmi va lăsa moştenire acţiunile firmei, exclamă Laura, foarte categorică.

— A fi în posesia unei firme nu înseamnă să conduci şi afacerile ei, ripostă Dan.

Pe moment, ea trebui să reflecteze la această nuanţă. Chipul ei trădă îndeajuns mânia ce o cuprinsese.

— Când va veni sorocul, domnule Harland, eu voi controla această companie.

El surâse, ca şi cum ea ar fi fost o copilă neascultătoare.

— Numai când va veni sorocul, domnişoară Belsize...

Nu atât de curând, spunea tonul vocii lui. Va mai trece multă vreme până când vei fi stăpână peste firmă şi peste angajaţii ei.

El îi întinse două scrisori.

— Vrei să fii amabilă şi să te ocupi de ele? Acordă-le acelaşi interes... căci suntem interesaţi în afaceri cu aceşti parteneri care ne-au scris, dar le vom cere timp să ne gândim la oportunitatea încheierii unor contracte cu ei. Te rog, domnişoară Belsize, tact şi mai ales mult farmec... iată ce cer din partea ta în dimineaţa aceasta, adăugă el.

Ea luă scrisorile şi se îndreptă spre ieşire.

— Şi scoate-ţi cizmuliţele! Pe viitor să vii încălţată în pantofi.

Ajunse deja în pragul uşii când el adăugă:

— Îmi place să-ţi admir picioarele.

Cu respiraţia tăiată de atâta neruşinare din partea lui, ea preferă să lucreze. Studie conţinutul scrisorilor apoi telefonă celor doi parteneri, calmând nerăbdarea lor, promiţându-le hotărâri rapide, pe scurt jucându-şi perfect rolul de secretară faţă de clienţii firmei.

Dan Harland o chemă din nou în birou pentru a o pune la curent cu proiectele companiei. Laura nu pierdu nici un cuvânt din această confesiune interesantă pentru ea. Pe neaşteptate, soneria telefonului sună îndelung şi Dan Harland ridică receptorul.

În timp ce vorbea, el desena pe sugativa din faţa sa un trandafir extrem de reuşit.

– Olivia, draga mea, cum te simți? Este foarte drăguț din partea ta. Da, da, foarte bine... Chiar așa? Când? Putem lua cina împreună... Da, da... Pe curând!... Voi reține o masă. Te rog să mă suni când te întorci.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă, râzând.

– Da, desigur... Îmi face o mare plăcere să te revăd.

Puse receptorul în furcă și-și ridică frumosul său chip brunet.

– Unde eram?

– La grupul RASSELL, îi aminti Laura.

– A, da. Grupul acesta financiar este destul de important să ne intereseze, dar prea modest ca să fie cumpărat de firma noastră... Pe moment, vom acționa cu multă prudență.

– Conducătorii grupului sunt la curent cu intențiile noastre?

El făcu un gest de negație.

– Ne vom limita să analizăm propunerea lor. Avem nevoie de o analiză completă a situației lor înainte de a putea interveni.

Ea se uită cu atenție la chipul său expresiv, îi admiră surâsul rece și simți că-l urăște și mai mult. Trebuie să afle dacă Marcus avea încredere orbește în Dan Harland.

– Marcus este de acord?

El își dădu seama imediat de aluzia ei.

– Marcus este de acord, îi spuse el, pe un ton ironic. Te rog să-l întrebi... Dacă ai îndoieli, te rog să te adresezi bunicului dumitale.

– Chiar așa voi face, replică Laura.

Mai mult decât o promisiune, cuvintele ei sunau a amenințare.

Surâsul lui Dan Harland deveni zâmbet.

– Nici nu mă îndoiesc de asta.

Se uită grăbit la ceasul de la mână.

– S-a făcut ora mesei. Pot să te invit la un restaurant?

– Nu, mulțumesc. Am o întâlnire.

Ea mințea cu bună știință. Nu dorea să aibă cu Dan Harland alte relații în afara obligațiilor de serviciu.

– Mă așteptam la asta, șopti el. Propunerea mea a fost ridicolă.

Se ridică din fotoliu și Laura fu nevoită să se ridice în picioare. Silueta înaltă a lui Dan Harland și corpul său atletic o impresionau. El dădu ocol biroului său.

– Cu cine ai întâlnire? Cu Joe Laxey?

– Nu. Joe este la Stockholm.

– Și nu ți se întâmplă niciodată să-i încurci pe iubiții tăi? Trebuie să ai o experiență bogată și o abilitate deosebită pentru a-i duce de nas pe toți acești bărbați fără să comiți nici o greșeală!

– Mă descurc foarte bine, n-ai nici o grijă!

Ea îi întoarse spatele, urmărită de privirea ironică dar admirativă a lui Dan Harland.

— Îţi mulţumesc pentru faptul că ai schimbat cizmuliţele, spuse el admirând gambele ei perfecte.

Mergând să ia prânzul, ea întâlni un tânăr funcţionar de la firmă, care se ocupa de relaţiile cu publicul. Îl cunoştea de multă vreme şi vorbeau nestânjeniţi.

— Bună ziua, Laura! o strigă el. Cum se simte tatăl tău?

David Rees era amabil şi Laura îi zâmbi.

— Se simte din ce în ce mai bine. Dar tu, cum o duci? ce noutăţi ai? Eşti mulţumit de munca ta?

— Da, slujba îmi convine, o asigură el. Am auzit la serviciu că lucrezi acum pentru însuşi T. R.?

— T. R.? se miră ea.

El clipi din ochi cu subînţeles.

— Tyrannosaurus Rex* Tyrannosaurus regal. O poreclă dată de funcţionarii lui Dan Harland.

Laura hohoti în râs.

— O, ce l-au nimerit cu această poreclă. Să ştii că-mi place enorm. Da, este adevărat că am început lucrul chiar astăzi, ca secretara lui particulară.

— Ai o întâlnire la masa de prânz?

* Tyrannosaurus Rex — cel mai feroce dintre dinozaurii carnivori.

Ideea unui tête-à tête cu el nu-i făcea prea mare bucurie, dar zări silueta binecunoscută a lui Dan Harland ieşind din clădirea companiei şi acceptă fără să mai stea pe gânduri.

— Să mergem! îl îndemnă dânsa, luându-l de braţ. Mor de foame.

David era fericit la culme. Cu câţiva ani în urmă, încercase să o invite să iasă cu el în oraş, dar ea refuzase acest lucru. Acum ea îl făcuse fericit.

Luară masa într-un plăcut restaurant indian şi David vorbi despre un film pe care-l văzuse recent. Nu era deloc plictisitor şi ea nu regretă că acceptase invitaţia lui. Pe drumul de întoarcere la birou ea îi zâmbi, recunoscătoare.

— Prânzul a fost foarte plăcut. Îţi mulţumesc.

— Ai ceva împotrivă dacă te invit să mergi cu mine la cinema, într-o seară?

— Mi-ar face o mare plăcere, minţi ea cu neruşinare. Dar trebuie să consult mai întâi agenda mea de întâlniri. Lasă-mă peste câteva zile şi vom stabili când putem merge la cinema.

Numai să nu-şi facă iluzii deşarte, se gândi Laura.

Ei nu-i plăceau relaţiile posesive şi ţinea cel mai mult la libertatea ei.

La întoarcerea la birou, ea trebui să suporte mânia rece a lui Dan Harland.

— Ai întârziat douăzeci de minute, o apostrofă el, vorbind cu severitate. Ai la dispoziție exact o oră pentru masa de prânz. Te rog ca pe viitor să nu se mai întâmple acest lucru!

Laura rămase împietrită de mânie și ură. Niciodată cineva nu-și permisese un asemenea limbaj. Ea era conștiincioasă, uneori muncea și după orele de birou și iată că acest director o tratează ca pe o sclavă!

— Da, domnule, am să fiu atentă pe viitor!

Cu privirea plină de reproș, ea acceptă fără să crâcnească mustruluirea lui Dan. Ea ar fi putut protesta, dar nu dorea să-i ofere ocazia de a o pune la locul ei.

El îi dădu instrucțiunile privitoare la treburile din după-amiaza aceea și, în momentul când ea părăsi biroul, adăugă:

— Cum a fost masa de prânz cu Rees?

— Excelentă, ripostă ea, fulgerându-l cu privirea.

— Este un băiat de treabă și un bun funcționar, continuă el. Nu vreau ca el să-și piardă capul. Distrează-te cu alți bărbați mai importanți, Laura!

— Cu ce drept te amesteci în viața mea particulară?

— Cu dreptul celui care are responsabilitatea de a veghea ca afacerile firmei să se desfășoare fără piedici. Dacă îl scoți din

minți pe Rees, randamentul lui la slujbă va scădea. Poți să ieși în compania lui Joe Laxey; puțin îmi pasă dacă el se îndrăgostește nebunește de tine.

— Ce compliment minunat! Este mai bine să-ți vezi de treburile tale... Nu voi avea nici o ezitare să ies cu David dacă voi avea chef!

Spunând aceste cuvinte, se duse în biroul ei, foc de supărată pe lipsa lui de politețe. După-amiaza trecu repede. Dan Harland o considera o fată ușoară, superficială și provocatoare!

Ar fi dorit să primească un telefon din partea lui David, pentru a aranja o nouă întâlnire, dar el nu o sună și Laura se pregăti să plece acasă, cu sufletul mânios.

În drum spre casă, ea zări limuzina lui Dan Harland care urmărea mașina ei. Inima ei bătu cu putere. Unde se duce el? Știa prea bine acest lucru.

Opriră mașinile în același timp și când se întâlniră în fața ușii ea îi spuse, mânioasă:

Iei cina cu noi? îl întrebă ea ironic.

— Bineînțeles.

— Ce plăcere! spuse ea pe un ton rece.

Marcus părea hotărât să o împingă în brațele lui Dan Harland. O plimba ca pe o momeală în fața lui și ea era sigură că dinții lui albi și puternici o vor înhăța ca pe un peștișor.

Ea se îmbrăcă cu multă grijă de parcă ar fi avut întâlnire cu un îndrăgostit. Se uită în oglindă şi fu încântată de aspectul ei. Sosise momentul să joace cartea cea mare. Când ajunse în salon, Dan sorbea un whisky, privind la ploaia de primăvară care bătea în geamuri. Era singur.

Dan se întoarse încet către ea. Stătură nemişcaţi, uitându-se unul la altul. Ochii lui cenuşii o priviră cu atenţie, apreciindu-i liniile armonioase ale corpului. Îşi recăpătă deîndată chipul său impenetrabil.

– Doreşti să bei ceva?

– Cu plăcere, spuse ea, făcând câţiva paşi spre el.

– Un martini?

– Te rog, dacă eşti amabil.

El îi întinse paharul plin şi rămaseră tăcuţi. În sfârşit Marcus intră în cameră.

– Ah, aici eraţi, împreună... foarte bine. Cum a fost prima zi de şcoală, Laura?

– Întreabă-l pe şeful meu!

– Oh, cred că mă voi descurca cu ea.

Această afirmaţie în doi peri o scoase din sărite pe Laura. Îşi dădea seama că remarca lui fusese spusă anume să o enerveze. Marcus, în schimb, părea foarte mulţumit.

În timpul cinei, Dan aduse în discuţie afacerea Rassell, fără îndoială pentru a-i permite Laurei să constate că Marcus îl aproba în toate privinţele. Într-adevăr pentru bunicul ei, soarele răsărea şi apunea odată cu Dan!

După masă, Marcus îi lăsă singuri, ca de obicei.

Era evident că el făcea asta cu un scop bine precizat.

Laura se aşează pe canapea şi se uită la Dan cu nelinişte.

Acesta îi turna un pahar de vin. Ea simţea că sosise momentul să-i dea jos masca lui de granit.

Când el îi aduse paharul, ea îşi îndreptă spre el frumoasa ei privire curată şi sinceră şi îi surâse. El se uită mai blând la ea şi luă loc alături.

– Vorbeşte-mi despre tine, Dan.

Pentru prima dată ea i se adresa atât de cald şi el păru tulburat de privirea ei fermecătoare.

– Ce doreşti anume să afli?

El îşi puse braţul pe speteaza canapelei, în spatele Laurei.

– Unde ai lucrat înainte de a veni la compania noastră?

– Ai nevoie de un *curriculum vitae?* De acord.

Îi povesti pe scurt viaţa sa, din perioada studenţiei la facultatea de contabilitate până în ziua când intrase la firma Belsize. Acum îşi dădea seama ea că Dan are înfăţişarea unui contabil. După spusele proprii,

el avansase rapid în ierarhia administrativă datorită capacităţilor sale. Era, cu siguranţă, priceput, prudent şi clarvăzător.

Ea îşi încrucişă picioarele şi simţi privirea lui rece, care urmărise mişcarea, că întârzie pe rotunjimea perfectă a gambei sale.

– Cum îţi petreci timpul liber? Presupun că mai ai şi alte preocupări, în afara serviciului! îl provocă ea.

– Orice om dotat cu bun simţ are numeroase preocupări, afirmă sentenţios Dan. Îndeletnicirile din timpul liber sunt tot atât de importante ca şi activităţile de la birou.

– Şi care sunt pasiunile tale?

– Am mai avut ocazia să-ţi mărturisesc că joc squash, fac scrimă, practic călăria, merg la teatru şi ascult muzică... îmi place lectura...

– Toate activităţile acestea te împiedică să mai ai şi alte preocupări? îl întrebă ea cu dezinvoltură.

El rămase pe gânduri.

Dacă înţeleg eu bine, întrebarea se referă la femei. Este evident faptul că am avut numeroase aventuri. Am treizeci şi şapte de ani, domnişoară Belsize, sunt sănătos tun şi dorinţele mele sunt normale.

Laura se înroşi auzind aceste mărturisiri brutale şi derutată, se îndepărtă puţin de el. El începu să râdă, ca şi cum reacţia ei îl distra foarte mult.

– Sunt prea sincer cu tine? Te rog să mă scuzi. Credeam că răspunsul meu îţi satisface curiozitatea.

Cu degetul arătător de la mâna aşezată pe speteaza canapelei, el mângâie umărul gol al Laurei care se înfioră la atingerea lui. Pielea i se făcu de găină.

– Ce doreşti de fapt, Laura?

Ea se ridică brusc. Apropierea trupului său dominator îi dădea impresia că o striveşte.

– Te rog să mă scuzi, domnule Harland, sunt foarte obosită: mă duc să mă culc.

– Singură... sau cu cineva?

El depăşise buna cuviinţă şi regulile politeţii. Laura rămase împietrită de atâta impertinenţă şi o scânteiere de furie se ivi în privirea ei. Dacă mai rămânea împreună cu el îl va pălmui.

– Noapte bună, spuse ea pe un ton de dispreţ.

Urcându-se în pat, ea auzi maşina lui îndepărtându-se, şi scoase un oftat de uşurare. Prezenţa lui Dan în casă o sufoca şi o făcea să se simtă ameninţată. Cu greu îşi găsi somnul. De fiecare dată când aţipea, amintirea mângâierii lui Dan o făcea să tresară şi se simţea în pericol de moarte.

Zilele următoare se scurseră totuşi conform rutinei, fără incidente. Munca de birou nu era deloc dificilă pentru o

femeie inteligentă ca ea. Cu timpul Dan îi lăsă mână liberă în aprecierea manierei cu care erau trataţi clienţii firmei şi Laura aprecie foarte mult încrederea pe care i-o acordase.

Dan Harland conducea compania cu o mână de fier. El era eficace, hotărât şi foarte bine organizat. Nu suporta mediocritatea, nici greşelile profesionale: nu-şi pierdea vremea cu amănunte fără importanţă, nici nu vorbea fără acoperire.

Deşi îl detesta, Laura fu nevoită să admire capacităţile sale profesionale şi talentul său de manager.

Marcus se străduia din toate puterile să-i apropie. Dan nu căuta să se impună, dar bunicul ei îl invita din ce în ce mai des şi îi studia îndeaproape.

David Rees o sună într-o zi pe Laura şi o invită să vadă ultimul film francez de la cinematograful de lux din oraş. Ea acceptă cu bucurie invitaţia lui.

Va putea scăpa astfel, de o cină luată cu Dan!

Ea îi telefonă lui Marcus, pentru a-l anunţa că va lipsi în seara aceea de acasă. Bunicul nu-şi ascunse nemulţumirea.

— Nu sunt de acord cu ideea ca tu să ieşi în oraş cu unul din angajaţii de la firmă, exclamă el indignat.

— Nu fi aşa de snob, bunicule! spuse ea alintându-l.

— Reez... Reez... Stai puţin! Nu cumva lucrează la serviciul relaţii cu publicul?

În acel moment, Dan intră în cameră şi depuse un dosar pe biroul Laurei.

— Da, Marcus... Trebuie să închid acum. Sunt ocupată. Pe mâine.

Ea puse receptorul în furcă în timp ce Dan se uita tacticos la ea, cu mâinile în buzunare.

— Deja ai o nouă întâlnire diseară?

Ea aprobă din cap fără să răspundă şi buclele îi acoperiră ochii.

— Am impresia că Marcus nu-i de acord cu asta, confirmă Dan.

Degetele Laurei, cu unghii fine, băteau uşor coperta dosarului.

— Se pare că are alte intenţii în privinţa mea, spuse ea.

Se lăsă tăcere.

— Şi ţie puţin îţi pasă de intenţiile lui, nu-i aşa? Spuse Dan cu o voce calmă.

Ea privi cu atenţie chipul lui, ce nu trăda nici o emoţie.

— Absolut deloc, şopti ea printre dinţi.

El surâse amabil.

— Nu am decât să-ţi urez petrecere plăcută.

Zicând acestea, trecu în biroul său. Laura rămase cu privirea aţintită spre

ușă. În ochii ei se citea teama, deoarece surâsul lui ironic ascundea o amenințare la adresa ei, o hotărâre implacabilă și o forță înspăimântătoare.

Ea se gândea cu groază că nu are nici o scăpare: oriunde ar fugi, Dan Harland ar găsi-o imediat și ar aduce-o val-vârtej acasă.

În timp ce ea cina cu David și discuta despre filmul văzut împreună, Laura era cu gândurile în altă parte. O frământa ultima discuție avută cu Dan. Dorea, din tot sufletul, să-și regăsească liniștea sufletească și tăria de caracter. Nu se poate, își spunea ea, ca Marcus și Dan să reușească să o determine să le facă jocul.

Dar surâsul ironic și crud al lui Dan i se ivea în fața ochilor și se simțea înspăimântată...

Numai dacă Dan ar avea curajul să fie sincer și să pună cărțile pe masă! Dar nici o intenție de a lui nu fusese sesizată de Laura. Seară de seară, el se mulțumea să stea alături de ea, privind-o cu atenție, rămânând rece și impasibil iar ea simțea apăsarea prezenței lui și amenințarea mocnită din gesturile și tăcerea lui rău prevestitoare.

Era pe punctul să o ia razna? Marcus avea intenția să o determine să se mărite cu Dan Harland? Dar oare ce gândea acesta? Împărtășea proiectul bunicului ei?

Nimic nu era sigur; nu-și trădase niciodată afecțiunea și rămăsese tot timpul politicos în preajma ei. Doar o mângâiere, în treacăt, cu un deget... Dar ce conta acest gest tandru? Ba nu, afecțiunea lui conta cel mai mult pentru o fată ca ea! Foștii iubiți o sărutaseră cu pasiune, o îmbrățișaseră cu ardoare, o mângâiaseră tremurând de dorință, dar nici unul dintre ei nu a fost capabil să trezească în ea acea dorință devastatoare și sălbatică... Numai atingerea acelui deget rece pe pielea ei catifelată o făcuse să se înfioare de o plăcere necunoscută. Trupul ei arsese de o dorință necunoscută precum o flacără ce cuprinde pe neașteptate o căpiță de fân.

Ea își închipuia ce vâlvătaie ar cuprinde-o, dacă Dan ar mângâia-o cu mâinile sale puternice dar gingașe: frisoane de plăcere s-ar succeda unor spaime nefirești.

Oh, de ce oare nu-și declara el intențiile? Ar fi știut atunci cum să reacționeze și l-ar fi refuzat categoric: tot chinul ei ar fi luat sfârșit. Ea nu ar mai fi fost chinuită în asemenea hal de urmărirea lui tăcută și nemiloasă, ca și cum ar fi fost o sclavă fugită de pe moșie și hăituită de câinii stăpânului, prin mlaștinile scăldate în lumina lunii.

Când se terminase filmul, ea constatase amuzată că David avea ochii umezi. Ea nu fusese în stare să se concentreze la imaginile

de pe ecran, atât de mult o obsedau intrigile bunicului şi ale lui Dan Harland. Chipul lui Dan o obseda!

De fapt figura lui Dan nu-i ieşise din minte încă de la prima lor întâlnire de la Geneva. Şi această obsesie îi apăsa sufletul.

Pe drumul de întoarcere, îl privi pe furiş pe David: era într-adevăr, simpatic, şi ar fi fost de acord să iasă în oraş cu el, dacă imaginea tenebroasă a lui Dan nu ar fi însoţit-o mereu. Era dominată de voinţa lui implacabilă, chiar când se afla departe de dânsul.

În faţa intrării Laura i-a permis lui David să o sărute înaintea despărţirii.

– A fost o seară încântătoare, David... acum trebuie să mă duc la culcare... te rog să-mi telefonezi, spuse ea cu o voce somnoroasă.

– Negreşit, promise el bucuros de invitaţia ei. Era un băiat simpatic, se gândea Laura. Mereu cu zâmbetul pe buze, plin de atenţie faţă de sexul frumos şi foarte curtenitor. Câtă deosebire faţă de privirea ironică şi dispreţuitoare a trufaşului director al firmei Belsize.

Când merse să-l viziteze pe tatăl ei, la spital, îi spuse deschis ce problemă o frământa şi că s-a achitat de însărcinarea de a urmări mişcările lui Dan.

– Îl supraveghezi îndeaproape pe Dan, micuţa mea?

– Nu-l slăbesc o clipă din ochi, răspunse ea.

Jimmy surâse, părând mulţumit de fata lui.

– Deci nici el nu are încredere în tine, nu-i aşa?

– Aş putea să mă încred într-un şarpe boa?

Jimmy izbucni în râs la gluma Laurei şi căzu în siguranţă pe perna din spatele său.

– Să nu-i întorci niciodată spatele. Fii vigilentă. Este şiret şi ambiţios.

– Ştiu asta, tată, îl asigură ea.

Dacă Jimmy ar fi ştiut adevărul! Ambiţia lui Dan nu se limita la conducerea firmei: dorea să pună mâna şi pe moştenirea companiei! Dar ea îl menajă pe tatăl ei, trecând cu vederea această intenţie a lui Dan.

Starea sănătăţii lui n-ar fi suportat o asemenea revelaţie. În mod ciudat, Jimmy părea uşurat că Laura lucrează zilnic în apropierea lui Dan, fără să intuiască pericolul pe care acesta îl prezenta pentru ea. Ea îşi juca la perfecţie rolul de spioană.

Cu trecerea timpului Dan Harland devenise un obişnuit al casei. Seară de seară Marcus mormăia câteva scuze de neînţeles pentru a-i lăsa singuri pe Laura şi Dan.

Disperată, ea înțelese că trebuia să plece din casa bunicului. Merse să caute un apartament convenabil: ea găsi o casă superbă în cartierul Bayswater.

Când îl anunță că se mută, Marcus se lamentă copilărește.

– Dar nu te gândești că mă vei lăsa singur? Cum de te-a lăsat inima să mă părăsești? Te plictisești cu mine, Laura?

Își juca ultima carte, cea mai bună. Devenise patetic, cu ochii scăldați în lacrimi, cu figura năucită, stând nemișcat în fotoliu. Laurei i se rupea inima dar nu voia să revină asupra hotărârii luate.

Furios, Marcus se îndreptă spre biroul său. Laura se gândi cu spaimă că-i va telefona lui Dan Harland.

La lăsarea serii, bunicul se mai liniști și așteptă vizita lui Dan. Se părea că Dan știuse să-l convingă să nu împiedice mutatul nepoatei sale. Nu era Dan omul să se descurajeze în fața acestui mic obstacol. Laura era zilnic în preajma sa, în biroul alăturat. Ea nu simțea nici o bucurie de vecinătatea lui și refuza cu încăpățânare invitațiile la masa de prânz, pe care acesta i le făcea de trei sau patru ori pe săptămână.

Laura se mută în săptămâna următoare. Ea alese cu grijă și bun gust mobila simplă din apartament și atârnă fotografiile de familie în fața biroului ei.

Prima seară petrecută în noul său cămin îi aduse o senzație de liniște și bunăstare. Niciodată nu avusese încă un loc unde să stea singură.

Cineva bătu la ușă pe neașteptate. Laura tresări speriată. Să fie oare Dan? Merse către ușă și se uită surprinsă la tânărul care stătea în prag, cu o tavă în mână.

– Bună seara, vecină, îi spuse el politicos. Laura își reveni în fire.

– Vai ce amabil sunteți! exclamă ea. Intrați, vă rog! Se dădu de-o parte pentru a-i permite să intre în casă.

– Vă mulțumesc. El se uită în cameră și exclamă:

– Vai ce drăguț!

În timp ce admira interiorul intim și confortabil, umplu două pahare cu vin alb și oferi unul Laurei.

– Să ciocnim în cinstea noului tău domiciliu. Numele meu este Andrew Jackson.

– Încântată, Laura Belsize.

Ciocniră paharele și sorbiră câteva înghițituri.

– Locuiești de mult aici? îl întrebă Laura.

– De aproape trei ani. Sunt decorator de interioare... Lucrez pentru Guzburg et Cie, în sucursala lor de la Londra.

— Eu, pentru bunicul meu... Belsize & Co. El își încruntă sprâncenele, ceea ce îi dădu un aer de iepure înspăimântat.

— Hotelurile Belsize? Numele acesta îmi spune într-adevăr ceva. Este o afacere foarte rentabilă. Noi ne aflăm în pragul falimentului.

Tânărul, puțin mai în vârstă decât ea, era subțirel cu părul negru și des, ochii negri și avea un surâs vesel.

— Te rog stai jos, îl invită ea. Luară loc unul lângă celălalt, în fotolii de lemn alb, confortabile.

Conversația se închegă asupra profesiei lui Andrew. Acesta nu-și ascundea fericirea de a practica o meserie așa de frumoasă. El o felicită pentru modul în care își aranjase apartamentul.

— Chiria este mică și apartamentul luminos, zise Laura.

— Este atrăgător și plin de căldură, o corectă Andrew. Sorbiră din vin și Laura puse o casetă cu muzică spaniolă să cânte în surdină.

Conversația lor se desfășoară acum pe un agreabil fond sonor.

— Am văzut odată la Madrid, dansatorii de flamengo evoluând în acordurile acestei melodii, spuse Andrew ridicându-se.

Îi făcu o demonstrație, în timp ce Laura râdea în hohote.

Cineva bătu la ușă pentru a doua oară în aceeași seară.

— Să fie alți vecini? se gândi Laura. Dacă ar fi continuat în ritmul acesta, ar fi fost o petrecere pe cinste.

Era Dan, în pardesiu negru, cu un pachet lat sub braț.

— Un cadou pentru șifonierul tău: niște umerașe din aluminiu.

Andrew, care umplea paharele, îl privi și dintr-odată se înroși de emoție.

— Păcat pentru acest vin, dar trebuie să plec deîndată, declară el.

Laura protestă.

— Nu există nici un motiv...

— Trebuie să lucrez căci am rămas în urmă cu comenzile clienților, dar sunt foarte încântat că te-am cunoscut, Laura.

Dan închise ușa în urma lui și făcu câțiva pași prin apartament. Laura profită de neatenția sa pentru a sorbi în grabă o ceașcă de vin.

Dan nu spuse nimic că Andrew o zbughise ca un iepure. Ea se rugă ca Dan să fi adus o sticlă de tărie... whisky de exemplu. Niciodată până atunci nu simțise nevoia de a bea, dar acum o sete nefirească o cuprinsese.

Dan îi prezentă cadoul său. Dacă cineva ar fi întrebat-o despre gusturile acestui bărbat, ea ar fi spus că tabloul aparține

şcolii flamande, probabil o pânză de Bruegel*, un peisaj de iarnă, cu un lac îngheţat, sau un interior olandez, rece, auster, realist.

Apropiindu-se, ea desluşi, suprinsă, un trandafir roşu, pictat cu delicateţe şi minuţiozitate.

În mod straniu, acest trandafir semăna cu cel ce îl desenase Dan pe sugativă în prima ei zi de lucru. Laura nu l-ar fi considerat niciodată sensibil la flori, şi totuşi cu bărbaţii poţi avea surprize plăcute de acest gen.

– Este încântător, este un original?

– Bineînţeles!

Din cauza surprizei i se înmuiară picioarele.

– Tu ai pictat acest tablou?

– Da, eu.

– Ai toată admiraţia mea, exclamă ea cu sinceritate, în timp ce el se schimonosi de parcă remarca ei l-ar fi deranjat.

– Te las să decizi unde vrei să-l atârni, spuse Dan. Cu o condiţie: Dacă-l accepţi.

El ar fi putut să-i cumpere un fleac oarecare, dar a preferat să-i ofere una din pânzele sale.

Faţă de un asemenea gest elegant, ea ar fi trebuit să se arate mult mai amabilă.

* Bruegel cel bătrân – celebru pictor flamand (1525–1569) excelent peisagist.

– Nu doreşti un pahar cu vin? îl îmbie Laura, arătându-i sticla lui Jackson.

– Nu, mulţumesc, răspunse el privind cu dezgust darul lui Andrew.

– Atunci poate preferi o cafea?

– Nu, mulţumesc! Trebuie să mă duc într-o vizită.

Ea ar fi dat oricât pe lume să afle la cine se duce. Dar ce importanţă mai avea lucrul acesta?

– Sper că o să te simţi bine aici, spuse el îndreptându-se spre uşă. Tânărul de adineauri este un vecin, nu-i aşa?

– Da, spuse Laura.

El se uită la ea neîncrezător.

– Eşti într-adevăr adorabilă şi irezistibilă.

El plecă şi Laura rămase mult timp cu privirea pierdută, gândindu-se la semnificaţia vorbelor lui.

Editurile ALCRIS şi CONI

organizează începând cu anul 1994, semestrial, câte un concurs dotat cu premii. Pentru semestrul I 1994 cititorii pot concura pentru:

– Un televizor color
– Un videoplayer
– Un dubluradiocasetofon
– Zece casete video neînregistrate
– Zece casete audio înregistrate.

CAPITOLUL IV

Începând cu această seară, planul urmărit de Dan Harland se contură clar în mintea Laurei. Ea îşi dădea seama ce intenţii nutreşte faţă de ea şi în consecinţă, ce linie de conduită să adopte. Întâi şi întâi trebuia să-şi manifeste independenţa.

Pentru a reduce la tăcere reproşurile bunicului ea începu să-şi petreacă weekendurile în compania lui; nu mai avea nici un motiv să se înverşuneze împotriva lui David. În fiecare vineri ea venea în casa lui Marcus şi nu pleca decât duminica. Uneori Dan Harland venea pe neaşteptate, dar ea găsea mijlocul de a scăpa de prezenţa lui agasantă. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea jucând tenis cu David.

Într-o sâmbătă, ea reuşi să-l bată de i-au mers fulgii: se duse la fileu şi-l sărută drept consolare. Laura avea obrajii arzând şi era bucuroasă de victorie. Se îndreptă spre vestiar, când... zări că Dan îi urmărea cu atenţie. David nu remarcase prezenţa şefului ei.

Laura avu impresia că este neputincioasă în faţa unui adversar periculos şi-şi pierdu stăpânirea de sine.

Când David intră în casă, se miră de faptul că Dan se găsea acolo. Acesta părea că-l aşteaptă să vorbească cu el. Dan era impresionant, toată fiinţa lui degaja forţă şi hotărâre: purta blue-jeanşi şi un pulovăr negru. Tocmai se întorsese de la o partidă de călărie: o invitase şi pe Laura, dar aceasta îl refuzase categoric. Dan nu păruse prea afectat de faptul că ea nu-l însoţise la baza hipică. Acum însă, o licărire crudă se citea în ochii lui.

David îl salută cu multă deferenţă, aşa cum un funcţionar se adresează patronului său.

– Bună ziua, domnule Harland... Ce spuneţi de după-amiaza asta minunată?

– Vremea este neobişnuit de plăcută, confirmă Dan. Privirea lui era îndreptată asupra siluetei subţiri a Laurei şi mai ales asupra picioarelor bronzate puse în evidenţă de rochia scurtă de tenis.

Laura simţi că sângele ei se înfierbântă şi că o dorinţă tulbure pune stăpânire pe ea: era indignată de toţi bărbaţii şi îşi reproşa că dă naştere unor dorinţi pofticioase din partea lor.

David o invită să bea un ceai în satul apropiat. În ciuda turiştilor numeroşi,

Laura preferă să meargă cât mai departe de casa părinţilor săi şi de Dan Harland. Îşi petrecu seara în compania plăcută a lui David şi se întoarse târziu acasă. Marcus o aştepta pentru a-şi manifesta făţiş nemulţumirea.

– Dan a fost foarte supărat că nu ai luat cina împreună cu el, exclamă el indignat. Trebuie să-ţi reamintesc, Laura, că este invitatul nostru. Nu aveai dreptul să dispari în asemenea mod!

Ea păstră tăcerea şi mânia lui Marcus se amplifică. Era împărţit între dorinţa de a nu se amesteca în viaţa particulară a nepoatei sale şi voinţa de a-i impune punctul său de vedere. Bunicul nu avea răbdarea şi calmul îngheţat al lui Dan Harland şi nu putea să-şi ascundă decepţia faţă de nereuşita planurilor sale în legătură cu măritişul Laurei.

Marţea următoare, David intră ca o vijelie în biroul Laurei, cu chipul radiind de bucurie şi cu ochii strălucitori.

– Sunt trimis la Tokyo! Pentru o perioadă de un an. Nu este fantastic?

Laura simţi că sângele îi îngheaţă în vene. David era atât de naiv încât nu bănuia nimic. El îi spuse, fericit, că a fost avansat în mod excepţional şi că este numit şeful serviciului de relaţii cu publicul din capitala Japoniei. Firma deschisese de curând o

reprezentanţă în ţara soarelui răsare deoarece dorea să pătrundă pe această piaţă importantă şi îi oferise lui David prilejul să-şi pună în valoare calităţile.

Ea îl felicită cu căldură: Dan Harland se dovedise a fi extrem de generos şi David avusese o şansă nesperată numai fiindcă îi făcuse puţin curte ei.

După ieşirea lui David, ea aşteptă momentul când şeful ei o chemă la el în birou şi îl observă pe furiş. Îi era din nou teamă de ameninţarea lui tăcută; nu se aşteptase ca el să meargă atât de departe. Îl eliminase pe David cu uşurinţă, cu un efort minim şi era îngrijorată de viitorul ei.

Nici ea şi nici el nu făcură nici o aluzie la plecarea lui David. Când veni seara, ea îi telefonă lui Joe Laxey. Ar fi dorit atât de mult să i se destăinuie acestuia, dar legătura ei cu David nu fusese decât o idilă nevinovată. Se putea ca Joe să-şi facă o falsă impresie şi să creadă că totul se petrecuse în imaginaţia Laurei. Ar putea chiar să râdă de ea şi ea nu era într-o dispoziţie prea bună ca să accepte să fie luată peste picior.

Îl invită să ia masa de seară împreună, la ea acasă; conversaţia se rotea în jurul impresiilor din minunata Elveţie, făcură apel la amintirea Renatei şi discutară despre ultimele cărţi apărute. Formau o pereche de buni prieteni şi subiectele de conversaţie

le erau familiare. În momentul despărţirii el se întoarse spre ea şi-i spuse:

– Vrei să mergi să vedem ultima punere în scenă a piesei Dama cu camelii*?

– Cât de mult mi-am dorit să o revăd.

– Ia şi nişte batiste cu tine, spuse el în glumă...

Când, peste câteva zile, apăru într-o elegantă rochie neagră la birou, Dan încruntă nemulţumit din sprâncene.

– Cu cine te mai întâlneşti, de data aceasta?

– Cu Joe, răspunse calmă Laura.

Vocea ei nu putea ascunde o nuanţă de triumf, deoarece Dan nu avea nici un mijloc de presiune asupra lui Joe Laxey. Acesta nu lucra ca David la firma Belsize şi dispunea de o avere considerabilă.

Ochii lui cenuşii se uitau cu răceală la ea. Zâmbetul lui malefic o nelinişti profund.

– Ah, da! Foarte bine! spuse el.

Se întoarse în biroul lui şi Laura rămase aşezată pe scaun, tremurând. Imaginaţia sa o luă razna şi-şi închipui cele mai neaşteptate măsuri de răzbunare din partea lui Dan. Căută să se liniştească, spunându-şi că, dacă el reuşise să-l trimită pe David la celălalt capăt al lumii, asta nu însemna că ar putea

* Dama cu camelii – faimoasa piesă de teatru a lui Alexandre Dumas fiul, care a inspirat celebra operă a lui Giuseppe Verdi – Traviata.

acționa la fel cu toți pretendenții ei! Trebuia să-și revină din teamă și să-și regăsească sângele rece.

În săptămânile următoare, ea se întâlni de mai multe ori cu Joe Laxey. Prieteni la cataramă, aveau gusturi comune și aveau cunoștințe comune. Prietenia lor platonică nu mergea mai departe de buna cuviință. Semnele prevestitoare ale dragostei nu apăruseră nici la Laura, nici la Joe. Inimile lor nu băteau nebune și sângele nu le pulsa cu putere în vene când se întâlneau să meargă în vizite sau la vreun spectacol.

Secretara oficială a lui Dan Harland se mărită și-și dădu demisia de la firmă. Ea fu înlocuită de o blondă zveltă cu ochi mari albaștri și a cărei voce avea încă inflexiuni adolescentine, ceea ce îi dădea un aer nevinovat. Laura însă intuise că glasul secretarei este prefăcut! Olivia Hamilton avea prea multe calități profesionale și era prea inteligentă pentru ca vocea ei mieroasă și plângăreață să nu ascundă un caracter perfid și calculat.

Într-o după-amiază, Laura intră în biroul lui Dan Harland, după ce bătuse de mai multe ori la ușă și fără să mai aștepte răspunsul. Îi găsi pe Dan și pe Olivia cufundați în lectura unei scrisori. Olivia ridică privirea și se îndepărtă în grabă de Dan.

El se uită cu răceală la Laura.

— Da, despre ce este vorba?

Ea răspunse repede la întrebarea lui și părăsi camera imediat. El îi spusese, într-o zi, că există mai multe femei în viața sa. Oare și Olivia făcea parte din cuceririle lui? Nu mai putu să se concentreze asupra muncii sale. Nu mai putea să și-l imagineze pe Dan în brațele altei femei. Desigur că el nu trebuia să-și piardă capul sau să renunțe la sângele rece care-l caracteriza, însă ea își închipuia că în scenele când el făcea dragoste cu celelalte femei, era la fel de energic și la fel de înverșunat ca atunci când jucase squash. Dan își folosea corpul așa cum ar fi cântat la un instrument bine pus la punct. Când intrase fără să aștepte în biroul lui Dan observase că pieptul bine conturat al Oliviei atinsese brațul lui și această imagine îi produsese o suferință chinuitoare. Începu să-și analizeze propriile sentimente: era cumva geloasă? Rușinea îi arse obrajii și avu o tresărire de dezgust. Vai, Doamne! nu trebuia să ajungă să se chinuie în halul ăsta. Nu știa cum să scape de imaginea obsesivă a mâinii lui Dan care o mângâia pe Olivia: îi îngheță sângele în vene.

Peste câteva zile, în timp ce lua masa de seară în compania lui Joe, îl zări pe Dan împreună cu Olivia, la celălalt capăt al sălii. El îi zâmbea secretarei și lumina lumânări-

lor îi dădea un aspect malefic, ochii săi aveau reflexe de oţel. Olivia se uita cu gura căscată la el şi îi sorbea extaziată cuvintele.

Laura îşi coborî privirea asupra ceştii de cafea. Asculta distrată cuvintele lui Joe, izbucnea în râs când acesta râdea dar nu reţinea nimic din ce spunea el.

În aparenţă, Joe constituise un obstacol prea greu pentru Dan: acesta nu încercase să împiedice întâlnirile cu un eventual rival. De asemenea renunţase să o mai hărţuiască prin prezenţa lui obsedantă, seară de seară, în casa bunicului. Degeaba îşi spunea ea că acum este mai uşurată, dimpotrivă, sufletul ei era înnegurat.

Dan Harland nu se preocupase prea mult de soarta ei; ceea ce îl interesase era doar puterea pe care ea o reprezenta. Duelul lor tăcut devenise o necesitate pentru Laura, o experienţă deosebit de importantă în viaţa ei.

Joe o invită la dans pe ringul amenajat în mijlocul sălii. Uitându-se peste umărul partenerului ei, zări privirea lui Dan, care dansa cu Olivia. Hipnotizată de intensitatea cu care el o privea, Laura resimţi aproape fizic şocul declanşat de puterea lui.

El fu primul care cedă şi se uită în altă parte, şoptindu-i câteva cuvinte Oliviei.

Aceasta zâmbi, Laura tresări auzind glasul lui Joe.

— De ce eşti atât de absentă?

Ea minţi cu neruşinare:

— Îmi pare rău, Joe... cred că din cauza oboselii.

Joe înţelese aluzia şi o conduse imediat la ea acasă. Laura dormi agitată în noaptea aceea: visuri pline de spaimă o torturară. Se făcea că este urmărită de un bărbat şi auzea paşi furişaţi în spatele ei: scoase un ţipăt şi se trezi udă de transpiraţie.

A doua zi, Dan o întrebă:

— Paşaportul tău este valabil şi anul ăsta?

— Da, răspunse ea surprinsă.

— Trebuie să fac o călătorie la Atena. Vrei să mă însoţeşti?

Cuvintele lui nu erau nici rugăminţi, nici ordin. Ea ezită şi spuse, într-un târziu:

— De ce nu?

Fu cuprinsă de aceeaşi disperare cu care se obişnuise când era vorba să stea împreună cu el pentru o perioadă mai mare de timp. De ce acceptase atât de uşor să-l însoţească? Acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Aflând noutatea din partea nepoatei, Marcus fu încântat.

— Mă voi duce la spital la Jimmy, în locul tău. Să nu-ţi faci griji în privinţa asta.

Ea nu era îngrijorată de tatăl ei-ci de ea însăşi. O îngrozea perspectiva de a sta lângă Dan Harland cinci zile ca şi cum ar fi fost o veşnicie!

În ziua plecării, ea sosi la birou pentru a lua actele necesare deplasării şi îl găsi pe Dan, gata de plecare, care îi spuse că telefonase Joe Laxey. — Apropo, i-am spus că vei lipsi toată săptămâna viitoare.

— Ah, ce rău îmi pare, trebuia să-l previn.

— Nu-ţi mai face sânge rău de pomană. El are multe probleme de rezolvat. Tocmai se scuza că nu poate să te vadă. Îi vei telefona la întoarcere.

Când luară taxiul, ea se gândi cu tristeţe că Joe suferea din cauza plecării ei. Mult mai târziu ea îşi dădu seama că fusese o greşeală din partea ei că nu vorbise cu Joe. Instinctul ei o prevenise, mai ales că experienţa anterioară cu David Rees fusese concludentă. Gândul că va petrece clipe de neuitat la Atena îi diminua capacitatea de apărare şi se lăsă purtată de perspectiva contactului cu vestigiile civilizaţiei greceşti. Uită cu totul de Joe şi de telefonul său.

Traseră la un hotel care aparţinea de firma lor şi li se rezervaseră două camere care aveau balconul comun. Hotelul era situat pe coasta celebră a Greciei, nu departe de capitală, în mijlocul palmierilor şi a

florilor frumos întreţinute. Balcoanele, marea albastră şi stâncile albe constituiau o perspectivă minunată de carte poştală.

Laura se îmbrăcă într-o rochie albastră uşoară şi ieşi în balcon pentru a admira grădinile înmiresmate care înconjurau hotelul. Era spre asfinţit. Căldura toridă făcea ca atmosfera să fie de plumb. Toată lumea era în case, respectând orele sfinte ale siestei.

Grădinile se întindeau până la o plajă particulară.

Laura privea valurile care se spărgeau de ţărm şi se revărsau pe nisipul fierbinte. Observă câţiva turişti curajoşi lungiţi pe saltele pneumatice, la umbra unor umbrele uriaşe. În apropierea ferestrei, o plantă agăţătoare îşi arunca umbra pe zidul alb sub formă de clopoţei.

Dan o sfătuise să se odihnească. Se întoarse în cameră, se întinse pe pat şi citi până o fură somnul.

Seara, cinară la hotel şi Dan îi vorbi despre afacerile care îl mânaseră până aici.

— Vei avea ocazia să asişti la perfectarea unor acorduri financiare în beneficiul firmei.

Clientul era un grec linguşitor, cu tenul măsliniu şi care surâdea tot timpul. Era priceput şi prudent, dar nu putu face faţă voinţei implacabile a lui Dan Harland.

Acesta se dovedi a fi politicos dar autoritar, rece şi dur, astfel că îşi impuse punctul de vedere cu uşurinţă, fără să facă concesii.

Tratativele durară trei zile şi la sfârşit contractele fură semnate, spre satisfacţia ambelor părţi. Dan prevăzuse cinci zile cu scopul evident de a profita de sejurul din Grecia pentru a vizita celebrele temple din antichitate.

– Cunoşti bine Grecia? o întrebă el.

Ea dădu negativ din cap. Dan ştia foarte bine că ea nu văzuse decât Atena şi pe aceasta, din fugă.

– Ce zici de o escapadă până în Peloponez, în sudul ţării? sugeră el. Orice vizitator serios trebuie să vadă ruinele oraşelor antice din Corint şi din Micene...

– Văd că te pricepi la istoria Greciei, îi spuse ironică Laura.

Ochii lui cenuşii se micşorară.

– Da, aşa este, îi răspunse el, rece.

Nu păru prea deranjat de remarca ei batjocoritoare şi continuă pe un ton profesoral.

– Grecia este leagănul civilizaţiei occidentale. Fiecare european trebuie să fie conştient că este produsul evoluţiei culturii antice înflorite pe aceste meleaguri. Te invidiez sincer ştiind că ai în faţa ta o întreagă ţară de descoperit... mai mult, o

întreagă cultură de care te vei îndrăgosti cu siguranţă.

– Dacă eşti atât de sigur!

– Poţi să te bazezi pe mine şi eu le voi ghida de-a lungul periplului nostru, îi propuse el cu înflăcărare.

Aluzia cu încrederea pe care ea trebuia să o aibă faţă de el, o făcu pe Laura să se înfioreze. Îşi ridică frumoşii ei ochi albaştri, dar imediat se uită în altă parte.

– Dacă te pricepi atât de bine să prezinţi arta greacă, mă voi lăsa ghidată de tine cu plăcere.

Răspunsul prudent şi ezitant îl făcu pe Dan să surâdă.

– Bine. Vom pleca mâine dimineaţă... voi închiria o maşină. Vom putea să ne îndreptăm încotro dorim.

A doua zi, dis de dimineaţă, pe răcoare, Dan şi Laura porniră să străbată peninsula Peloponez în căutarea vestigiilor marii civilizaţii greceşti din antichitate. Soarele încă nu răsărise şi peisajul era cufundat în umbră. Dan conducea cu dexteritate. Prin geamul deschis vântul îi răvăşea părul negru şi îi umfla cămaşa deschisă la gât.

Aşezată lângă el, Laura admira peisajul prăfuit şi stâncos. După ce trecură de Atena, dealurile, care alcătuiau un şir neîntrerupt, se pierdeau în zare într-o pâclă cenuşie:

acolo, în depărtare, se găseau prisăcile celebrelor albine de Hyblos. La micul dejun gustase din mierea faimoasă din această regiune istorică.

– Acolo sus, se află o mânăstire, îi explică Dan. Dacă vom avea timp te voi duce să o vizitezi.

Zidurile incintei sunt foarte groase pentru a păstra răcoarea în chilii: soarele încinge stâncile golaşe din jur dar înăuntrul mânăstirii este o atmosferă plăcută.

– Cum se face că ştii atât de multe despre această regiune?

– Am petrecut aici mai multe veri. Am participat, ca student, la săpăturile arheologice conduse de savanţi de renume. Am nutrit chiar visul să mă dedic arheologiei dar până la urmă am ales studiul economic.

– Ce idee să preferi contabilitatea în schimbul unei ştiinţe atât de pasionante ca arheologia!

Pătrunseseră pe o autostradă modernă care trecea prin peisajul neschimbat din antichitate, acum însă urâţit de şantiere care înălţau case şi uzine.

– Autostrada este construită pe lîngă celebrul drum antic care conduce la templul din Eleusis, continuă să o informeze Dan. Adoratorii care participau la ritualurile legate de faimoasele mistere mergeau pe această cale.

– Ce fel de mistere se celebrau la acest templu? întrebă Laura.

Dan surîse cu îngăduinţă.

– Eleusis era centrul unui cult păgân consacrat fertilităţii. Demeter era Zeiţa mamă a pământului în mitologia vechilor greci. Conform legendei ea îi învăţase pe oameni să coacă pâinea. Unul din simbolurile sub care era cunoscută este spicul de grâu.

– Templul mai există?

– Din păcate, timpul a măcinat coloanele, Eleusis nu mai este decât o periferie industrială a Atenei.

Străbătură regiunea colineară până în preajama Megarei în spatele căreia se profilau crestele munţilor.

– În antichitate aceste povârnişuri erau pline de berze.

– Şi astăzi nu mai sosesc aici?

– Din păcate, industria modernă le-a alungat înspre nord.

Dan ieşi pe autostradă şi coti pe şoseaua care mergea de-a lungul canalului din Corint. Opri maşina la marginea drumului şi o ajută pe Laura să coboare şi să admire apa curată şi albastră a canalului care asigura traficul de marfă spre Atena.

Se îndreptară spre munţii clar detaşaţi pe fondul cerului.

Soarele, ajuns la zenit, încălzea puternic zona pietroasă a regiunii. Departe, din mijlocul mării răsărea insula Egina, perlă scăldată de valurile înspumate.

Drumul şerpuia urcând spre vârfurile munţilor. În stânga sub ei se afla marea şi pinii răsuciţi se decupau pe cerul de azur. Pe pantele înmiresmate de cimbru, Laura zări nişte ciobani tineri cu turmele de oi ieşite la păşunat: clinchetul clopoţeilor legaţi de gâtul berbecilor însoţea deplasarea animalelor.

Dan opri maşina într-un loc ferit şi se întoarse către ea.

– Nu vrei să admiri marea?

Fără să aştepte răspunsul tinerei, se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre un promontoriu stâncos. Laura veni după el şi rămase cu gura căscată în faţa strălucirii de diamant a apei. Mii de steluţe dansau pe valuri şi reflectau razele soarelui ca nişte briliante.

Orbită de intensitatea luminii, Laura se întoarse râzând către Dan şi observă că el se uită cu atenţie la ea. O ameţeală uşoară o cuprinse. El se aplecă încet către faţa ei şi Laura nu se simţea în stare să facă nici cea mai mică mişcare.

Buzele lui îi striviră gura. Un freamăt arzător îi străbătu corpul. Strâns lipită de pieptul robust al lui Dan, cu buzele răpite de

sărutarea lui, ea nu mai vedea nimic şi nu mai auzea decât strigătul dorinţei din toată fiinţa sa. În fond, se aşteptase dintotdeauna ca el s-o scoată din minţi; şi aici, în arşiţa verii greceşti, ea nu se mai simţea în stare să se apere de el, ceea ce conta acum era numai beţia simţurilor; sărutările acceptate şi restituite, corpurile lor înlănţuite erau singura realitate tangibilă.

O maşină trecu pe şosea şi-i claxonă strident. Laura, cu obrajii în flăcări, se eliberă din strânsoarea îmbrăţişării şi se duse la maşină. Dan veni imediat, în urma ei, şi se aşeză la volan, fără să zică nimic.

Pentru a-şi masca stânjeneala ea se prefăcu că este atentă numai la peisajul înconjurător. Soarele ardea puternic, încingând pietrele şi sleind fiinţele vii. Doar câteva plante reuşeau să crească în umbra măslinilor şi a laurilor.

Ţinutul o făcea să se gândească la Dan: colinele golaşe şi impunătoare aveau acelaşi caracter de eternă detaşare. De câteva săptămâni, o teamă subită o torturase: mai devreme sau mai târziu, se aşteptase ca el să o îmbrăţişeze şi ea nu avea forţă să i se opună. Totul se desfăşurase aşa cum prevăzuse. Nu protestase şi nu căutase să scape de îmbrăţişarea lui. Considerase aceste sărutări ca un drept şi, supusă, ea acceptase ca el să-i soarbă dulceaţa buzelor.

— Am ajuns la Epidaur, o anunță Dan, fără să o privească.

Parcă mașina într-o porțiune plată, înțesată de autocare. O mulțime de turiști mergeau să viziteze templul și ghizii vorbeau în toate limbile pământului. Vocile lor păreau și mai puternice în aerul curat al înălțimilor

— Asklepios era zeul medicinei în Grecia antică. Adoratorii lui i-au dedicat un templu-spital unde veneau să se trateze bolnavii. Bineînțeles că tratamentul consta în puțină medicină și multă superstiție. Teatrul din Epidaur este unul din monumentele grecești cel mai bine conservate.

Urcară și ei panta prăfuită care era plină de grupuri de turiști și se îndreptară spre faimosul teatru în aer liber situat la poalele unei înălțimi împădurite. Pinii se unduiau ușor sub adierea brizei. Țârâitul greierilor mediteraneeni era strident și obsedant.

— Ceea ce mă miră cel mai mult este că un tânăr pasionat de arheologie să fi renunțat atât de ușor în favoarea aridei contabilități, sparse tăcerea Laura. Fără îndoială că motivul l-a constituit ambiția de a parveni în rândurile elitei, nu-i așa?

Fără să se lase impresionat de sarcasmul vorbelor ei, Dan se uită fix la ea, surâzând ironic.

— Ai ghicit, așa e.

Teatrul semi-circular, faimos în toată lumea, avea băncile de piatră și se detașa pe fondul azuriu al cerului.

— Dacă stăm în ultimul rând de bănci săpate în piatră, vom putea auzi și cea mai mică șoaptă rostită pe scenă, făcu Dan serviciul de ghid autorizat. Este rezultatul unui efect acustic foarte rar: teatrul a fost construit aici tocmai din cauza rezonanței neobișnuite.

O îndemnă pe Laura să urce treptele amfiteatrului.

— Du-te până sus și ascultă.

Alături de o cohortă de străini din toate colțurile planetei, ea păși timorată din treaptă în treaptă. Auzi explicațiile unui ghid care spunea că fuseseră găsite numeroase ofrande votive pe treptele monumentelor. Bolnavii trebuiau să facă ofrande generoase preoților dacă doreau să fie vindecați de Asklepios.

— Pe dealurile înconjurătoare se găsea pavilionul ridicat în cinstea zeului Apollo, continua ghidul. Zeul obișnuia să vâneze prin împrejurimi.

Toți turiștii își îndreptară privirile spre direcția indicată de ghid și Laura era pe punctul de a-i imita, când își auzi numele șoptit în taină, așa cum foșnetul frunzișului este dus de vânt până la câmpie. Simți un val

de căldură la ceafă şi se întoarse spre a privi spre scenă.

Dan era acolo, cu mâinile în buzunar şi ochii îndreptaţi spre ea. Laura auzi din nou numele său. În tonul vocii ea recunoscu hotărârea triumfătoare. Ea cunoştea bine intonaţia şi surâsul caracteristice lui Dan. Da, spuse vocea lui, vei asculta de toate poruncile mele. Te vei supune celor mai mici dorinţe de-ale mele. Nemişcată şi tăcută, Laura se uită la silueta lui zveltă şi musculoasă, la părul lui negru şi părea o căprioară neliniştită.

Coborî în grabă treptele vechi de veacuri. Ajunsă în dreptul scenei ea întâlni privirea lui Dan. Nici o emoţie nu apărea pe faţa lui de granit; dar era conştientă că el urzea în secret planuri ameninţătoare şi se temu de puterea lor distructivă.

– Vom lua prânzul la Micene. Vrei să vizitezi muzeul de aici?

– Cum să nu, răspunse ea.

Rătăciră vreo jumătate de oră printre rămăşiţele statuetelor oferite Zeului vindecător. Ieşiră în cuptorul de afară şi se îndreptară spre locul de parcare umbrit de pini. Porumbeii gângureau languros printre crengile copacilor; cântecul greierilor era ca susurul îndepărtat al unui izvor.

Modernul sat Micene era situat în câmpie, la poalele Acropolei. Căsuţele albe şi

cochete erau presărate printre măslini şi ogoare de orez. Dan conduse cu abilitate maşina printre străduţele pitoreşti şi se opri în faţa unui han. Stăpânul localului se grăbi să iasă în întâmpinarea oaspeţilor, ştergându-şi mâinile unsuroase de şorţul alb care-i înconjura talia.

În spatele său se auzeau acordurile muzicii greceşti scoase de sunetele melodioase de buzuki*. Dan spuse câteva cuvinte în greceşte şi proprietarul tavernei, cu un surâs larg, îl îmbrăţişă cu căldură.

Stupefiată, Laura înţelese că ei se cunoşteau de multă vreme şi Dan care vorbea la perfecţie greaca modernă! El nu contenea să o uluiască. O prezentă prietenului său.

– Ionas, ţi-o prezint pe Laura.

Bărbatul brunet cu mustaţă surâse şi strânse cu afecţiune mâna noii sosite.

– Vă rog să vă aşezaţi, o invită grecul într-o engleză aproximativă. Eu aduc la voi tot ce e mai bun!

– Este cel mai bun bucătar din regiune! o asigură Dan. Foarte încântat de complimentul făcut, bărbatul se întoarse şi dispăru în grabă în restaurant. Viţa de vie, încărcată de ciorchinii grei de struguri, atârna pe gardul clădirii şi pe nişte pari puternici, formând o boltă răcoroasă.

* buzuki – instrument cu coarde, specific muzicii greceşti.

– De ce nu ai vorbit în greceşte cu Petrassis? îl întrebă Laura.

Petrassis era numele clientului lor de la Atena cu care semnase contractele. În timpul tratativelor Dan folosise numai engleza.

– Nu trebuie niciodată să arăţi toate cărţile pe masă. Trebuie să păstrezi un atu în mânecă pentru mai târziu.

Aşa gândea şi ea despre el. Câte arme secrete mai are ca rezervă în mâneca sa? Câte alte capcane pentru fragila ei condiţie? Fără îndoială că Dan e un jucător de poker priceput. Era imposibil să citeşti ceva pe faţa lui de gheaţă.

Şi-ar fi dorit şi ea să posede această abilitate de a-şi masca gândurile, dar privirea scrutătoare a lui Dan pătrundea dorinţele ei cele mai ascunse. Această realitate o irită puternic pe Laura.

Îşi aminti de noaptea aceea groaznică de la Geneva, când se întorsese acasă însoţită de Max. Dan aprinsese lumina şi de atunci ea nu mai putuse să evite privirea lui pătrunzătoare.

Ionas le aduse deîndată o sticlă aburindă de vin alb, două pahare şi o farfurie întinsă cu brânză şi salată. Le ură poftă bună şi se retrase discret. Brânza era foarte bună şi însoţită de o gură de vin, lăsa o savoare delicioasă în cerul gurii.

Aşa cum anticipase Dan, preparatele lui Ionas erau delicioase.

Nu precupeţise nici un efort pentru a le satisface cele mai extravagante gusturi şi într-adevăr Laura simţea că pulpa de miel la grătar i se topeşte în gură.

După masă se instalară relaxaţi în grădina umbrită de bolta de viţă de vie şi sorbiră o cafea tare şi reconfortantă. Din timp în timp ciuguleau câteva boabe de struguri care erau la îndemâna lor. Obosită de drum dar şi de saţietatea mesei, Laura simţi că o cuprinde somnul.

Aşezată confortabil în fotoliul de răchită, asculta ca prin vis explicaţiile lui Dan privitoare la istoria veche a Greciei.

Era ora siestei, atât de respectată în ţările mediteraneene.

– Îţi place ţara asta, nu-i aşa? îl întrebă ea, deşi cunoştea răspunsul de la început.

Ea se simţea emoţionată văzându-l surâzând fermecător.

– O iubesc foarte mult, recunoscu Dan.

Niciodată până acum nu mai remarcase căldura în glasul lui. Se vedea că vorbeşte cu pasiune despre ceva care îi era foarte drag. Îşi păstrase puterea de seducţie pentru ocazii importante, se gândi ea. Blândeţea aceasta neaşteptată este arma lui secretă. Se uită cu atenţie la chipul lui tăiat în piatră:

părea iluminat brusc de razele scânteietoare ale soarelui.

Ionas veni lângă ei şi discută cu Dan în engleza lui sumară. Laura află astfel că Dan lucrase prin împrejurimi, pe diferite şantiere de săpături arheologice, cu cinci sau şase ani în urmă. Făcuse, după aceea, numeroase vizite, atras de pasiunea lui pentru civilizaţia greacă, piatra de temelie a întregii culturi europene.

– O dată chiar, aminti Ionas, ne-am bătut pentru o fată. Laura nu păru defel convinsă de spusele grecului.

– Aşa e! exclamă Ionas. Nu este adevărat, Dan?

Acesta îşi întoarse privirea către ea, surâzând îngăduitor.

– Nu mă întrebaţi cine a câştigat? se miră Ionas.

– Oh, bineînţeles că dumneavoastră! răspunse ea râzând. Nu credea că Dan putuse fi bătut de pirpiriul său prieten, dar voia să-l tachineze.

Ionas izbucni în hohote de râs.

– Dan, am impresia că te tachinează!

Laura întâlni privirea ironică a lui Dan.

– Aşa este, el a câştigat, afirmă el în glumă.

Alţi clienţi sosiseră şi Ionas se grăbi să-i întâmpine cu multă căldură. Laura se uită la ceas.

– E timpul să plecăm.

– De ce te grăbeşti aşa de tare? o întrebă el.

Se răzgândi şi urmat de Laura, părăsi restaurantul cochet.

– Despre ce femeie era vorba? se interesă curioasă.

– Credeam că întâmplarea asta nu are nici o importanţă pentru tine.

Ea se înroşi în obraji.

– Ce insinuezi?

– Până acum îţi era indiferent dacă eu merg cu alte femei. Ea dădu din umeri.

– Mi-am pus întrebarea, atâta tot.

– I-am uitat numele dar era o fiinţă adorabilă

– Grecoaică?

– Da. Era tot atât de misterioasă ca şi tine. Avea însă pielea mai închisă şi ochi negri.

Laura se întreba dacă fata îl iubea pe Dan. Cu siguranţă. Pentru a doua oară, închipuindu-şi scena dintre cei doi, o dorinţă puternică o cuprinse. Îşi muşcă buzele. Acest bărbat o domina total, supunând-o bunului său plac.

– Cred că nu ai uitat numele ei, îl îmboldi ea.

– De ce este nevoie să-i ştii numele? De ce te neliniştesti?

– Povesteşti această aventură atât de rece şi de detaşat! Ai avut relaţii intime cu dânsa?

– Te culci cu Joe Laxey?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Chipul ei se îmbujoră.

– Cum îndrăzneşti? ţipă ea cu glasul tremurând.

– Dacă trecem la confidenţele romantice, să fim pe picior de egalitate. Din spusele lui Marcus am aflat că ieşiţi împreună de câţiva ani buni. Nu se poate să vă fi limitat la obişnuitele îmbrăţişări timide şi la săruturile pe frunte, la despărţire.

– Ce ştii tu? răspunse ea cu o voce caustică şi nervoasă. Aşadar Marcus îndrăznise să-i dezvăluie viaţa ei particulară!

– Am văzut eu însumi la Geneva, cu câtă greutate te-ai rupt de îmbrăţişarea pasionată a unui bărbat...

– De cine este vorba?

– De tânărul din Geneva, spuse el. De nefericitul ăla cu numele de Max... de care te-ai debarasat ca şi cum arunci la coş o păpuşă stricată.

Ea se uită fix în ochii lui.

– Ţin foarte mult la Max.

Dan izbucni într-un râs sardonic.

– Să nu dea Domnul să te îndrăgosteşti de mine, dragă Laura. Ai să vezi că pot deveni rău.

– Mai bine du-te dracului! exclamă excedată Laura.

– Chiar doreşti lucrul acesta? o întrebă el cu ochii ţintă la drum.

– Marcus nu a avut dreptul să-ţi relateze ce făceam eu în timpul liber.

– Ah, asta e... Află că bunicul tău are un proiect foarte ambiţios cu tine, cel pe care-l dispreţuieşti. Ea rămase nemişcată în scaunul din dreapta al maşinii. Aştepta ca el să dea deoparte vălul care acoperea viaţa lui intimă şi să se confeseze.

– Încă nu ai răspuns la întrebarea mea.

– În legătură cu ce?

– Laxey este amantul tău?

Laura era tentată să răspundă negativ, dar nu dorea să-i dea satisfacţia de a şti care este viaţa ei secretă.

– Asta nu te priveşte. Este problema mea! Şi află că puţin îmi pasă dacă te-ai culcat cu fata aia din Micene, sau nu!

Ea minţea şi el ştia acest lucru.

– Chiar nu-ţi pasă? spuse el cu un aer surprins. Află că ţin neapărat să ştiu dacă ai avut sau nu un amant. După schimbul nostru de amabilităţi atât de promiţător de pe promontoriu, aş dori să cunosc toate urmările posibile.

– Du-te dracului!

– Mă întreb ce te face să fii atât de disperată!

Ea nu răspunse.

Îşi continuară drumul, urcând mereu, traversând dealurile spre un loc extrem de pitoresc, cunoscut de Dan.

Ajunseră, în sfârşit, în faţa unei monumentale porţi de intrare, păzită de doi lei de granit. Locul îi era cunoscut Laurei: ea îl văzuse reprodus în numeroase albume de artă. Era vorba de unul dintre cele mai renumite vestigii din lume.

Nume celebre şi exotice îi reveniră în minte... Agamemnon, regele grecilor; Clitemnestra, soţia sa; Oreste, fiul lor... Pasiunile sfâşietoare care decimaseră această nobilă familie antică. Leii care vegheaseră de pe aceste metereze, apropierea duşmanului.

– Sunt aproape înspăimântată de gândul să pătrund în interior: mi se pare că este un sacrilegiu, spuse Laura.

– Nu eşti deloc romantică, râse Dan de ea. Laura roşi şi Dan se îndreptă spre palat, urmat îndeaproape de ea.

– Iată poarta faimoasă de la intrare. Gărzile se adăposteau de ploaie în nişele de deasupra.

Traversară o cameră mică răcoroasă şi ajunseră în faţa unui cavou rotund. O gaură prăfuită şi goală se deschidea sub picioarele

lor. Aici erau înmormântaţi înalţii demnitari ai cetăţii.

– Micene, bogată în aur... şopti Dan la urechile Laurei. Şi astăzi lipsită de acest preţios metal, adăugă el. În afara arginţilor lăsaţi aici de turişti.

De pe înălţimea meterezelor, privirile lor erau atrase de câmpia înconjurătoare.

– În serile de vară, Clitemnestra îşi purta paşii pe aceste ziduri urzind complotul care să ducă la moartea soţului său.

– Agamemnon şi-a meritat sfârşitul tragic ucigând-o pe fiica sa! răspunse Laura.

– Constat că Mişcarea de Eliberare a femeilor îşi înalţă capul!

– Puţină decenţă, te rog. Nu m-am sinchisit niciodată de soarta lui Agamemnon... acest rege trufaş şi încăpăţânat!

– Se ascunde vreo intenţie ascunsă în spatele acestor cuvinte? o ironiză Dan.

– În general, bărbaţii aroganţi şi roşi de ambiţii îşi merită destinul nefericit.

Ea îi întoarse incitată spatele şi plecă de pe piatră.

– Mai ales dacă sunt o pradă uşoară în braţele unei femei şi mai necruţătoare. Nu vrei să vizităm mormintele regilor cetăţii? După aceea, putem să plecăm.

– Iată o idee excelentă, fu de acord Laura.

Mormintele, sau mai degrabă catacombele, erau săpate sub palatul de piatră. Într-o epocă mai îndepărtată, regii erau incinerați în curtea citadelei.

Laura îl urma pe Dan în subteranele care conduceau la cavou; o umezeală cu miros de mucegai se strecura de-a lungul pereților. Ea admiră blocurile enorme de piatră strâns îmbinate unele cu altele.

Cu cât înaintau în tainițele palatului, cu atât întunericul devenea mai deplin. Pentru câteva clipe, ei se aflară singuri în întuneric și în tăcerea subteranelor. Răsuflarea fierbinte a lui Dan deveni mai puternică și ea închise ochii, tremurând de emoție. El se apropie de ea, o apucă cu gingășie de umeri și o trase către el. Degetele lui îi mângâiau blând pielea catifelată de pe umerii ei rotunzi, se ridicară spre ceafă și o gâdilară plăcut. Respirând repede, cu inima bătându-i nebunește în piept, Laura era incapabilă să facă vreo mișcare și să scape de atingerea lui învăluitoare. Simți respirația lui caldă pe ceafă, apoi sărutările gurii lui fierbinți o cutremurară din cap până-n picioare.

O sărută cu o gingășie fără margini, mușcându-i ușor lobul urechii și aplicându-i descărcări de elecricitate pe gâtul care tremură. Dorința imperioasă o tortura și

Laura gemu în surdină, copleșită de intensitatea sentimentelor.

Dan o răsuci ușor și o sărută pătimaș pe gură. Lipită strâns de trupul lui, învinsă și ascultătoare, ea se prinse de gâtul lui și îl lăsă să-i soarbă fraga buzelor...

Un chibrit scăpără brusc în întuneric. Surprinși de flacăra pâlpâitoare Laura și Dan se desprinseră cu violență din strânsoarea îmbrățișării. În lumina slabă ei distinseră obrazul unui bărbat care se strâmbă și mormăi câteva cuvinte în greceşte.

Răvășită de faptul că s-a lăsat surprinsă într-o asemenea postură și revenindu-și treptat în fire, Laura alergă înspăimântată spre ieșire. Dan o urmă îndeaproape. O ajunse din doi pași și o prinse de mână. Ea se smulse din răsputeri.

— Dă-mi drumul, te rog! urlă ea.

— Văd că-ți schimbi foarte repede părerea! rânji el. Tremurând de rușine ea spuse cu hotărâre:

— Te rog să te comporți cum trebuie!

Se urcară în tăcere în mașină și Dan se îndreptă spre Atena. Cu ochii pierduți în depărtare, Laura încercă să-și stăpânească tremurul corpului.

Pielea sa păstra încă amintirea mângâierilor înnebunitoare ale lui Dan. În prezent, el era sigur că ea este extrem de vulnerabilă.

Se lăsase purtată de valul pasiunii cu prea multă ardoare

Cât dură drumul de întoarcere, ea nu spuse nici un cuvânt şi nu se uită nici măcar o dată, pe furiş, la Dan. Totuşi gândurile sale erau cu totul subjugate de prezenţa lui fizică dominatoare şi de corpul său cu muşchi robuşti. Toată ziua observase cum privirile turistelor se îndreptaseră spre acest bărbat cuceritor cu trăsături extrem de hotărâte şi cu trup splendid. Dorinţa pe care o citise în ochii lor o făcuse pe Laura să se gândească mâhnită, că numai ea nu cedase farmecelor lui sălbatice!

Se uită cu frică la mâinile lui. Nu, îşi spuse ea, cu hotărâre. Eu nu trebuie să cad în plasa vrajei sale.

În ultima zi petrecută la Atena, ea resimţi din plin efectele oboselii acumulate în timpul călătoriei din ajun.

Ea lâncezi cea mai mare parte a dimineţii la umbra unei umbrele solare, întinsă pe plajă, apoi înotă puţin pentru a-şi dezmorţi oasele. Se duse apoi la piscină şi se aruncă în apa curată şi plăcută. Ea parcurgea în tihnă lungimea de bazin, când, fără veste, apa se învolbură şi pieptul musculos al lui Dan ieşi la suprafaţă. O stropi cu apă apoi se uită nepăsător la ea.

La vederea umerilor săi goi, teama şi slăbiciunea o cuprinseră pe Laura: ea înotă cu greu mai departe, urmată cu uşurinţă de Dan. Cele câteva mişcări care o separau de marginea bazinului se transformară într-o cursă de-a şoarecele şi pisica.

Nu avea nici o şansă să câştige această întrecere. El era capabil să o întreacă în orice moment şi să o ridiculizeze. Fără nici un motiv aparent, el nu trecu înaintea ei; gusta din plin plăcerea de a înota în urma ei, uitându-se cu atenţie la eforturile disperate pe care Laura le făcu să ajungă mai repede la capătul bazinului.

Atingând în sfârşit treptele piscinei, ea ieşi din apă, cu trupul şiroind de picături. Dan ieşi la rândul său din bazin şi fără nici o ruşine, aşa cum îi era obiceiul, îşi lăsă privirea să cerceteze pe îndelete superbul trup al Laurei. Aceasta tremura din cap până-n picioare, simţind privirea lui ca pe o mângâiere. Furioasă, se îndepărtă în grabă, la adăpost de privirea lui răutăcioasă.

Îşi regăsi calmul şi când luă masa de prânz cu Dan era perfect stăpână pe ea; nu protestă nici când el îi mângâie mâna.

– Ai vreun program pentru restul zilei? o întrebă el în timp ce îşi beau cafeaua.

– Vreau să fac câteva cumpărături.

Ea se gândea că era o bună ocazie să achiziționeze câteva suveniruri și să stea la adăpost de insistențele lui primejdioase.

El aprobă cu gravitate.

– Ești interesată de suveniruri autentice? Cartierul Monastiraki este locul ideal pentru acest gen de cumpărături. Te conduc eu până acolo. Este un bazar oriental, cu tarabe cât vezi cu ochii. Vei găsi aici de toate, de la un pumnal încrustat cu pietre prețioase până la monezile din primul secol al erei noastre. Ai prilejul să-ți încerci norocul căci nu toate obiectele sunt veritabile. Sunt multe contrafaceri în acest comerț înfloritor.

– Nu este nevoie să te deranjezi. Cred că m-oi descurca și singură, ripostă Laura.

Simțea nevoia disperată de a se plimba singură pentru a-și aduna gândurile. Cu cât trecea timpul, cu atât rezistența ei față de puterea lui de seducție se diminua.

El surâse malițios.

– Nu, nu, nu mă deranjezi deloc. Îmi face plăcere. Cineva trebuie să-ți arate cum să deosebești un fals de o piesă autentică.

Răspunsul său nu lăsă nici o urmă de îndoială asupra intențiilor sale. Nu-i va da niciodată ocazia să scape de el. Mai rău: el îi arătase că urmărirea ei intrase într-o fază critică și Laura simți un nod dureros în gât.

CAPITOLUL V

În cartierul periferic al Atenei unde se găsea faimosul bazar, clădirile înalte, construite recent, ascundeau linia orizontului. În afară de tot felul de lucruri, care de care mai bizare și mai neașteptate, zeci și zeci de tarabe pline de fructe și legume: pepeni, galbeni și verzi, tăiați în două, roșii, ciorchini de struguri, grămezi de piersici parfumate.

Laura și Dan trecură de autogara orașului, pe lângă statuia marelui poet romantic Byron, mort în luptele pentru independența Greciei și pătrunseră în centrul Atenei, în piața Sintagma.

Traficul era deosebit de intens: șoferii de taxi se insultau și claxonau pentru cel mai mic incident.

Dan ținu morțiș să bea un pahar de suc de lămâie înainte de a părăsi cartierul. Se așezară la o masă de pe terasă și comandară băuturile. Patronul le aduse imediat paharele cu cuburi de gheață. Alături așeză și o sticlă cu apă rece. În această țară stâncoasă, apa este pur și simplu adorată.

Se îndreptară apoi spre străduţele pitoreşti din cartierul Monastiraki unde ea cumpără cadouri pentru Marcus, Jimmy şi Joe Laxey. Trimise o carte poştală Renatei şi, din spirit de provocare, una la fel de frumoasă lui Max.

Vizitară apoi Agora* aşezată sub zidurile incomparabilei Acropole* ateniene şi ajunseră în cartierul turc al capitalei, acolo unde locuise odinioară poetul Byron. Cartierul, cu casele sale în stil oriental şi cu balcoanele din fier forjat, o incită în cel mai mare grad pe Laura.

Dan o invită să bea un pahar de vin într-una din numeroasele taverne din oraş şi ea acceptă cu plăcere.

Camera mică dar răcoroasă oferea un refugiu plăcut după zăpuşeala îngrozitoare de afară. Laura închise ochii şi se lăsă în voia viselor.

Dan îi atinse mâna şi ea tresări speriată.

– Mai vrei un pahar de vin?

În timp ce Laura picotise, Dan îşi trăsese scaunul mai aproape de ea.

– Dacă vrei şi tu, cu plăcere, răspunse ea.

– După ce terminăm de băut îţi propun să mergem să aprindem o lumânare Sfântului Vasile.

* Agora – celebra piaţă publică din antica Atenă.
* Acropole – colină cu celebrele temple ale Greciei Antice.

Mirată, ea îi surâse uşor amuzată.

– Este vorba de o veche tradiţie, îi explică el în linişte. Orice lumânare aprinsă înseamnă un gaj pentru a reveni sigur în Grecia.

– Oricum vroiam să mai vin aici: Grecia este un miracol!

– Îţi place deci această ţară?

– Cine poate să nu o adore? Nicăieri nu am văzut o ţară atât de magică, exclamă ea cu sinceritate.

Ea se uită în ochii cenuşii ai lui Dan, în care ea citea o lumină nouă, plină de căldură. Scânteieri albăstrui îi luminau privirea. Laura îi surâse fără voie.

– Într-o zi...

Dan se opri în mijlocul frazei şi ea aşteptă ca el să continue.

– Cât de minunată eşti atunci când înroşeşti, spuse Dan. Cred că din cauza soarelui, nu-i aşa?

El o mângâie uşor cu degetele pe obraz. Pe jumătate supusă şi pe jumătate revoltată, ea scoase un suspin uşor, apoi bău cu nesaţ paharul de vin.

Se îndreptară agale spre biserică. În interior, femeile făceau mătănii şi sărutau icoanele, închinându-se. Laura aprinse o lumânare şi îngenunche în faţa icoanei Sfântului Vasile. Un preot ortodox privi la această străină care se ruga cu pasiune. Spre

marea surpriză a Laurei, Dan aprinse şi el o lumânare şi îngenunche alături de ea.

După rugăciune, Dan se hotărî să cumpere un cadou din cartierul Ermu, înţesat de magazine de lux.

– Pentru Olivia, adăugă el fără alte amănunte.

– O cunoşteai pe Olivia înainte de a fi angajată ca secretară? se informă Laura.

– Când ai aflat de existenţa ei?

– Te-am auzit vorbindu-i la telefon, răspunse ea.

– Da, ne-am cunoscut mai de mult. Lucrasem împreună la fosta mea întreprindere.

Lucraseră la aceeaşi firmă sau se culcaseră împreună? se întrebă Laura.

– Ce gânduri te frământă? o întrebă el.

– Îmi imaginam ce uşor îţi vine să lucrezi cu cineva pe care-l cunoşti de mult!

– De foarte mult timp, aşa e, recunoscu Dan.

– Marcus este la curent cu relaţia dintre tine şi Olivia?

– Nu încă, dar îţi promit că-l voi informa cât mai repede posibil.

– Cum de-ai putut să uiţi asemenea amănunt, Dan!

El se plecă spre ea:

– Eşti o prefăcută împuţită!

Ochii Laurei se măriră de uluială. Reuşise, în sfârşit, să-l scoată din sărite pe Dan şi să-l facă să iasă din rezerva lui rigidă. Alarmată, se gândi că preţul victoriei era destul de amar: înseamnă că Olivia se bucură de multă consideraţie în ochii lui.

– Ce limbaj ales ai, ripostă ea.

Se urcară în maşină şi până la hotel nu scoaseră nici o vorbă. Nu aveau încredere unul în celălalt.

Seara se îmbrăcă într-o rochie simplă, de culoare albă care îi lăsa umerii dezgoliţi. Pielea sa bronzată era pusă în evidenţă de lumina discretă din restaurant. În timpul cinei nu schimbară decât câteva vorbe banale, apoi asistară la un dans tradiţional executat de un grup de localnici. Când turiştii aplaudară frumoasa evoluţie a dansatorilor, aceştia îi invitară să se alăture lor. Laura nu avea chef dar Dan o luă de mână şi o conduse în mijlocul sălii şi dansară alături de bărbaţii greci.

În contact cu trupul lui Dan, Laura resimţi o dorinţă tulbure care făcu sângele ei să se aprindă. Era ca o undă de şoc pe care simţurile sale nu puteau să o domine. Avea senzaţia că ea îl provoacă pe partenerul ei de dans şi că îl încurajează să o posede, satisfăcându-şi dorinţa.

— De ce nu te-ai măritat cu Joe Laxey? o întrebă pe neașteptate Dan.

— Nici el și nici eu nu dorim să ne unim viețile. Preferăm să ne păstrăm relațiile amicale.

— Dacă înțeleg eu bine, dorești să treci de la un bărbat la altul?

Ea surâse.

— Ai înțeles foarte bine!

— Nu ești, așadar, îndrăgostită de Laxey?

— Am spus eu vreodată că-l iubesc?

— Dar el are impresia că tu îl iubești?

— Mă îndoiesc de acest lucru.

— Dar el te iubește? o întrebă el nerăbdător.

— Ar trebui să-l întrebi pe el, nu pe mine, ripostă Laura.

— Nu prea ești vorbăreață, fetițo!

Ea roși, indignată că el i se adresează pe un asemenea ton.

— Nici tu nu ai o mutră prea nostimă!

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu, răspunse ea prompt.

El se uită fix la ea câteva clipe, vădit mulțumit de ancheta rapidă pe care o făcuse.

— Și totuși, după experiența pe care am avut-o, consider că ai aceleași instincte ca toate femeile.

Chipul Laurei se împurpură de rușine. Trebuia însă să nu-și arate slăbiciunea și dezamăgirea.

— Nu ai nimic de spus? se miră Dan.

— Îmi place dragostea, afirmă ea cu ironie. Este un lucru natural care nu are nimic urât.

Dan rămase calm. Tactica ei dăduse greș: el nu putea fi prins pe picior greșit.

— Iată într-adevăr un răspuns sincer, cel puțin în aparență... Eu știu de mult timp că tu mă dorești: nu-mi dai nici o veste nouă.

— Niciodată nu merg până la capăt, dacă am ocazia.

— Ce piedică vezi tu în calea căsătoriei?

Laura deveni suspicioasă.

— Numai ideea de măritiș îmi întoarce stomacul pe dos; devin temătoare când știu că mă așteaptă o casă în care nu voi mai fi liberă.

Dan izbucni în râs.

— Glumești, nu-i așa?

— Absolut deloc!

Surâsul lui Dan se risipi deîndată.

— Ah, așa vasăzică?...

Grijulie să recapete inițiativa, Laura se înflăcără și cuvintele îi ieșiră repede din gură.

— Dacă mă mărit, devin supusă unui bărbat... Îmi pierd individualitatea și personalitatea...

Din cauza furiei nu mai putu să-şi termine fraza.

– Te rog, continuă, o încurajă Dan.

– Oh, nu sunt în stare să-mi exprim simţămintele.

– Ce te înspăimântă, căsătoria sau dragostea?

Această întrebare directă o zăpăci complet pe Laura. Bineînţeles că se temea cel mai mult de iubire, dar nu dorea să recunoască acest lucru în faţa lui Dan. Căsătoria reprezenta simbolul superficial al posesiunii. Adevărata piedică o reprezenta dragostea, această emoţie devastatoare care o îngrozea şi de care fugise tot timpul.

Îşi aminti scena din subteranele palatului care-i trădase simţămintele. În interiorul acelui cavou întunecos şi strâmt, ea ajunsese la limita rezistenţei.

Orchestra sfârşi de cântat; noaptea domnea peste Grecia. Laura se desprinse din braţele lui Dan pretextând că este obosită.

– Acum trebuie să mă duc la culcare... Noapte bună. Efectiv ea fugea de el şi Dan era conştient de acest lucru. Cu toate acestea nu făcu nici un gest pentru a o reţine.

A doua zi de dimineaţă, se întâlniră la micul dejun, discutară politicos ca nişte străini şi se îndreptară spre aeroport. Se terminase sejurul încântător în această ţară de basm şi Laura îşi luă adio de la

marea de smarald, de la ruinele care înfruntă timpul şi de la adânca ei descoperire...

Cât dură zborul ea moţăi iar Dan era ocupat cu studierea dosarelor legate de afacerile firmei.

Ajunşi cu bine la destinaţie, Dan o conduse până la casa lui Marcus. Laura intră val vârtej în salon. Doamna Jacques se grăbi să-i iasă în întâmpinare, cu o faţă tristă, mărturisindu-i că se întâmplase o nenorocire.

– Bine că v-aţi întors, domnişoară! Mă bucur atât de mult! Vă daţi seama că bunicul mi-a interzis să vă anunţ...

Laura se îngălbeni la faţă.

– Tata! Ce s-a întâmplat cu el? ţipă ea.

Ea se clătină sub povara şocului şi Dan trebui să o sprijine, trecându-şi un braţ în jurul taliei sale.

– Nu, nu, domnişoară, îi tăie vorba guvernanta. Este... este vorba de bunicul. A avut un alt atac.

– Alt atac? rămase uluită Laura.

Se uită la Dan.

– Ce vrea să spună guvernanta?

– Unde se află domnul Belsize? întrebă Dan.

– Oh, în camera sa. O infirmieră se ocupă de el. Domnul Belsize a refuzat să mai stea la spital, spunând că se simte mai

bine... Dar tocmai asta mă îngrijorează: are o paloare cadaverică!

— Ce tot vorbeşti? o repezi Laura.

Dan şi guvernanta îi ascundeau cu bună ştiinţă o veste tristă.

— Te rog să fii amabilă şi să ne pregăteşti nişte ceai! se adresă Dan doamnei Jacques.

Cu blândeţe, dar fără să mai aştepte acordul, Dan o conduse pe Laura în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Inima, îi explică Dan. Încă de acum câţiva ani Marcus a început să aibă tulburări cardiace, dar s-a încăpăţânat să muncească. La începutul colaborării noastre nu a vrut să mă ţină la curent cu boala sa; apoi, într-o zi, s-a prăbuşit la birou. Am discutat cu medicul său curant care mi-a spus că îi interzisese complet să se mai ocupe de afacerile firmei... am fost astfel nevoit să preiau conducerea companiei şi Marcus a stat în convalescenţă o bună bucată de vreme până şi-a revenit.

— Îi este atât de rău?

— Da. Starea sa este critică. De aceea trebuie să mă asculţi înainte de a urca în camera lui.

— Crezi că sunt atât de proastă încât să nu ştiu cum să mă comport cu un bolnav? se indignă Laura.

Pe chipul lui Dan se citea nehotărârea.

— Problema este mult mai complicată, Laura. Doamna Jacques apăru în pragul uşii, împingînd o masă rulantă.

— Ne vom servi singuri. Poţi să te retragi, porunci Dan.

Guvernanta se uită la cei doi, apoi se grăbi să părăsească sufrageria.

— Am să servesc eu, se oferi Laura.

După ce umplu cănile cu ceai, ea se aşeză lângă el. Cu chipul îngrijorat, Dan se uită câteva clipe la ea, înainte de a-i vorbi:

— Nu trebuie să ne mai ascundem după deget. Cred că ştii că Marcus contează pe decizia noastră: el aşteaptă cu nerăbdare vestea căsătoriei noastre. Călătoria în Grecia avea drept scop să te conving de necesitatea unirii noastre.

Ceaşca de ceai tremură în mâna Laurei. Ea o aşeză pe măsuţă.

— Ca să vezi ce proiect minunat s-a pus la cale fără ştirea mea.

— Marcus ţine foarte mult la acest proiect. Sănătatea lui este în pericol şi o veste tristă l-ar putea costa viaţa, îi spuse brutal Dan.

— Nu! Nu se poate! ţipă Laura.

— Bunicul tău doreşte să ne căsătorim pentru a putea păstra intactă compania în sânul familiei.

— Este suficient să fii directorul firmei pentru a asigura viitorul averii familiei! Nu

este cazul să ne căsătorim pentru a şti cum să rentabilizezi afacerile noastre.

El surâse rece.

– Este ceva temporar. Marcus se teme să te vadă într-o zi măritată cu un bărbat tot atât de slab ca şi tatăl tău.

– Nu trebuie să aibă nici o grijă în această privinţă! Nu am intenţia să mă mărit.

Dan nu întârzie să-şi spună părerea.

– Asta o spui acum. Dar femeile sunt cunoscute tocmai pentru inconstanţa lor şi prin faptul că-şi schimbă foarte repede părerile.

– Nu este cazul meu.

– Să spunem că aşa este... Marcus nu este prea entuziasmat de perspectiva ca tu să conduci firma. Trebuie să ţii cont de faptul că starea lui nu se îmbunătăţeşte. Se poate să ai mai multă aplicaţie decât Jimmy, sunt de acord cu asta, dar experienţa ta în privinţa gestionării afacerilor firmei este ca şi inexistentă. Cum ai să te descurci cu problemele companiei?

Ea se ridică brusc şi începu să se plimbe agitată prin cameră, incapabilă să-şi stăpânească furia.

– Eu ţin mult la bunicul meu, dar nu mă voi mărita niciodată cu un bărbat numai pentru a salva averea familiei!

Dan se instală confortabil pe canapea, cu capul sprijinit pe speteaza comodă şi cu chipul de nepătruns.

– Nu cred că abordezi problema din punct de vedere logic. Dacă, aşa cum cred, ţi-e teamă de dragoste şi nu de căsătorie, de ce te frământi? Nu mă iubeşti, foarte bine! Poţi însă să te măriţi cu mine! Este o perspectivă mult mai bună decât să te măriţi cu un bărbat pe care-l iubeşti!

Derutată de argumentele lui Dan şi victimă a propriului său joc, Laura nu putu să-şi găsească vorbele.

– Eu... nu, tu eşti...

– Nici nu ştii cât de fericit va fi bunicul când va afla vestea cea bună, o întrerupse el.

– Ştiu şi singură care sunt intenţiile sale! Te rog să încetezi cu şantajul!

– Cu toate acestea refuzi să-i aduci această mulţumire şi să-l faci fericit?

Laura se înroşi în faţa acestui reproş direct.

– Ţie îţi convine să vorbeşti astfel! Dar pentru mine este vorba de viaţa mea, nu de un fleac oarecare!

– Pentru moment, ne referim la viaţa lui Marcus, o corectă Dan. El acordă o mare importanţă căsătoriei noastre şi tu ştii acest lucru. Cred că ai ghicit asta de câteva luni, nu-i aşa?

– Modul cum vă comportați amândoi nu lăsa nici o urmă de îndoială și scopul vostru era prea evident.

– Și, în consecință, reacția ta a fost atât de firească, ripostă Dan surâzând.

– Trăim, slavă Domnului, în secolul XX! Bunicul nu poate dispune de ființa mea ca în Evul Mediu. Nu poate fi atât de crud. Nu mai sunt o copilă.

– El este un bătrân bolnav, neliniștit în privința viitorului societății cât și al tău, reacționă violent Dan. Marcus dorește să te pună la adăpost de greșeli și să salveze, în același timp, și compania voastră.

Revoltată, Laura îi dădu pe loc replica.

– Și bunicul crede că va reuși să împace și capra și varza aruncându-mă în brațele tale?

– Desigur.

– Ei bine... refuz categoric să mă mărit cu tine!

Dan se ridică ca un fulger de pe canapea și se apropie hotărât de ea. Înspăimântată, ea se dădu înapoi.

– Nu te apropia!

– Trebuie să promiți că te măriți cu mine. Vreau să am această promisiune chiar acum.

Ea se dădu înapoi până se lipi de perete.

Dan o mângâie ușor pe bărbie și pe gât în timp ce ochii săi se uitau fix în ochii ei. Ea

scutură din cap, dar el își păstră mâna pe chipul ei.

– Este o căsătorie de conveniență, Laura. Știu foarte bine că îl adori pe bunicul tău. Vestea pe care i-o vom da îi va face o mare plăcere și-i va ușura grijile, starea lui de sănătate se va îmbunătăți în mod spectaculos. Tatăl tău a fost o sursă constantă de îngrijorare pentru Marcus, în ultimii ani. Numai de tine depinde să salvezi situația familiei.

– Nu căuta să mă înduioșezi...

El îi puse degetele pe buze, făcând-o să se oprească.

– Să trecem la fapte concrete! Știu foarte bine care este părerea ta despre mine. Hai să ne gândim numai din punct de vedere comercial. Dacă ar mai exista alt bărbat în viața ta, situația ar fi alta, dar tu mi-ai spus că nu vrei să te măriți... Îți înțeleg mânia. Dar căsătoria noastră nu va implica decât semnăturile noastre.

Prezentată sub acest unghi, problema părea rațională și foarte simplă; dar teama veche a Laurei nu dispăruse.

– Ai acționat tot timpul numai după bunul tău plac! îl acuză ea furioasă.

O strâmbătură plină de farmec apăru pe chipul lui Dan și Laura nu se putu abține să surâdă.

– Hai, spune da, o imploră el, aplecându-se asupra ei.

– Eşti nebun de legat, omule! şuieră ea.

El îi luă mâna şi Laura simţi că el îi pune în deget un inel. Îşi coborî privirea: pe degetul ei strălucea un enorm safir.

– Câtă extravaganţă din partea ta! exclamă dânsa. Şi câtă aroganţă, gândi ea. El nu se îndoise nici un moment că o va convinge.

– Hai să mergem acum să anunţăm vestea cea bună lui Marcus.

O luă de mână şi o conduse spre etajul vilei.

Cu spatele sprijinit de perne, aşezat în patul său uriaş, Marcus se uita la nepoata lui cu o privire patetică şi rugătoare.

Părea ramolit şi îmbătrânit, cu obrajii scofâlciţi şi cu ochii înfundaţi în orbite. Laura se aruncă în braţele lui şi lacrimile îi curseră pe faţa bronzată.

– Oh, bunicule... De ce nu m-ai anunţat? Trebuia să ne chemi!

Marcus se uita numai la mâna Laurei care avea frumosul inel de safir.

– Bine... bine... Dar ce ai în deget? o întrebă el, prefăcându-se surprins.

Dan se apropie de Laura, o ridică trecându-i un braţ în jurul taliei şi acoperindu-i pieptul, cu mâna, ca un gest concludent de posesie.

– Laura şi cu mine ne vom căsători.

Ochii lui Marcus se aprinseră.

– Doamne, îţi mulţumesc pentru bunătatea ta nesfârşită! Este adevărat Laura?

Ea se aplecă şi îl sărută pe frunte.

– Da, bunicule. Eşti mulţumit?

Marcus încetă să se prefacă mirat şi-i dădu curs liber bucuriei.

– Sunt fericit, draga mea. Nu puteai să-mi faci o plăcere mai mare, Laura. Dan este un bărbat ideal. Când aţi fixat nunta?

– Cât mai curând posibil, răspunse Dan. Arăţi cam slăbit, Marcus. Trebuie să te odihneşti. Urează-i noapte bună, Laura, şi să-l lăsăm să doarmă.

Tonul autoritar al lui Dan o enervă pe Laura, dar ea nu obiectă şi îl ascultă; îl sărută pe frunte pe bunicul ei care îi spuse fericit:

– Acum, sărută-l pe Dan, scumpa mea. De când aştept acest moment!

Dan atâta aşteptă şi o îmbrăţişă îndelung şi cu pasiune. Când Laura se întoarse spre Marcus, acesta dormea deja, cu surâsul pe buze.

Laura şi Dan se reîntoarseră în salon unde ea îi declară răspicat:

– Nu am de gând să mă mărit atât de repede!

– Nu mai avem timp de pierdut, argumentă Dan. Te rog să nu-mi creezi pro-

bleme, Laura. Ai fost de acord, în principiu, cu căsătoria noastră.

– Despre ce principiu vorbeşti? strigă ea. Cât de mult te pricepi tu să respecţi punctul de vedere al altora?

Un fulger de mânie se ivi în ochii cenuşii ai lui Dan.

– Căsătoria o facem de dragul lui Marcus.

Un râs sardonic apăru în colţul buzelor Laurei.

– Da, într-adevăr? Nu ştiam asta până acum. Credeam că vrei să înhaţi, cu degetele tale hrăpăreţe, compania familiei mele.

Obrajii lui Dan se colorară uşor. El îşi miji ochii care păreau acum două lame de gheaţă.

– Dacă aşa spui tu. Totuşi, ceremonia va trebui să aibă loc, mai devreme sau mai târziu. Este mai bine să ne grăbim.

Laura resimţi oboseala acumulată din cauza călătoriei şi renunţă să mai discute în contradictoriu cu el.

– Foarte bine. Te rog, vom putea discuta şi mâine. Sunt pur şi simplu epuizată.

Dan se uită lung la ea.

– Se vede că de-abia te ţii pe picioare. Te las să te odihneşti: voi trece mâine să reluăm discuţia.

Se îndreptă spre uşă, avu o ezitare şi se întoarse spre ea.

– De fapt, am vorbit cu Joe Laxey, chiar înainte de plecarea noastră în Grecia; l-am pus la curent cu faptul că ne vom căsători în scurtă vreme.

Laura se sufocă de indignare: fusese manipulată şi păcălită.

– Cum de ţi-ai permis să faci acest lucru?

El surâse, cu un aer victorios.

– Îţi atrag atenţia că nu trebuie să te mai vezi cu el. Marcus are o concepţie învechită despe căsătorie. Nu-i va face nici o plăcere să afle că nepoata sa întreţine relaţii extraconjugale!

– Este strigător la cer!

Mânia ei se revărsă printr-un potop de invective, dar Dan închise deja uşa încet în urma lui.

Câtă prefăcătorie şi impertinenţă! Îl anunţase pe Joe de căsătoria lor, încă înaintea călătoriei în Grecia. Ea ar fi trebuit să fie mult mai neîncrezătoare în privinţa intenţiilor sale: trebuia să fie sigură că nu scapă, cu una cu două, din mâinile unui bărbat de talia lui. Avea doar o voinţă de fier şi caracterul autoritar fusese deseori pus în evidenţă. Este ros de ambiţia de a parveni în viaţă, sigur că va câştiga, călcând în picioare oamenii care-i stau în cale şi nesocotind regulile morale.

Îi reveni în minte înverşunarea cu care el o urmărise de câteva luni. Perseverenţa lui diabolică îl determinase să nu se grăbească, limitându-se la strângerea plasei în jurul ei, încet şi inexorabil.

Se gândi, pe moment, să-şi retragă promisiunea făcută bunicului şi să-i explice acestuia toată încurcătura. Renunţă la hotărâre având în vedere că slăbiciunea lui fizică nu ar rezista la un astfel de şoc. Văzuse singură cât de bucuros se arătase la vestea viitoarei sale căsătorii cu protejatul său.

Având toată încrederea în Dan, Marcus se gândea că acţionează în interesul firmei şi pentru binele nepoatei sale.

Recunoştea şi dânsa, fără cea mai mică îndoială, că Dan este cel mai bun director care poate fi găsit pentru compania lor. Laura se închina în faţa calităţilor sale; ideile sale, abilitatea şi autoritatea lui erau incontestabile. Chiar dacă ea ar refuza să se mărite, el ar fi găsit un alt mijloc pentru a controla firma.

Dan se folosea de ea; de ce să nu se folosească şi ea de el? El va conduce compania cu o mână de fier în locul ei şi ambii vor trage profituri considerabile din căsătoria lor.

Ah, se gândi ea, ce bine ar fi fost dacă acordul lor nu ar fi trebuit să se bazeze pe căsătorie...

Dan putea, în orice moment, să o reducă la tăcere şi să-i blocheze orice iniţiativă. Dacă îi va ceda numai o singură dată, ea nu va mai putea să se bucure niciodată de libertate. Se temea de violenţa reacţiilor sale la mângâierile lui Dan şi tremura la gândul că, o dată în braţele sale, ghemuită la pieptul lui în patul conjugal, nu va mai putea fi sigură de ea.

Nici un bărbat nu o adusese în asemenea stare, vecină cu nebunia; în Grecia avusese ocazia să se confrunte cu această realitate dureroasă. O singură mângâiere de-a lui Dan fusese de-ajuns pentru a-i înfrânge orice reticenţă şi a o transforma într-o flacără arzândă. Cu ceilalţi bărbaţi putuse să-şi înfrângă dorinţele şi reuşise să rămână calmă. Sub soarele arzător din Peloponez şi mai ales în subteranele jilave din Micene nu mai fusese în stare să se opună dorinţelor sale pasionale.

Încă de la început se temuse de Dan. Nu avea încredere în el, căci nu putea şti ce gândeşte: faţa lui impasibilă nu-i trăda emoţiile sufleteşti. Ajunsese să o domine şi să-i paralizeze orice mişcare de revoltă sau de independenţă.

— Oh, bunicule drag! gemu ea. Nu-ţi dai seama cât de dureros este proiectul urzit de tine în privinţa căsătoriei mele!

TESTUL DE FIDELITATE

constă în descoperirea titlului romanului, autorului și paginii în care apare fragmentul citat, pentru toate cărțile apărute în cursul semestrului I 1994.

Vor fi necesare taloanele de participare ce vor apare în fiecare carte editată începând cu luna februarie.

În numerele viitoare – noi date suplimentare privind concursul.

CAPITOLUL VI

Laura nu se așteptase la o asemenea surpriză din partea tatălui ei. Când se duse în vizită la spital și îi povesti ultimele întâmplări legate de complotul bunicului și al lui Dan, Jimmy o ascultă cu atenție și cu ochii strălucitori.

– Foarte abil procedat, exclamă el, cu un aer de aprobare. De ce nu am avut și eu asemenea șansă? se tângui. Să utilizeze consimțământul unei femei într-un scop bine definit!

Rămasă cu gura căscată, Laura se uita la el stupefiată.

– Atunci înseamnă... că tu nu te opui acestei căsătorii?

– Eu, să mă opun?... Bineînțeles că nu! Dacă te măriți cu el, rezolvăm toate problemele. Ai scos castanele din foc într-un mod exemplar. Marcus trebuie împiedicat cu orice preț să înstrăineze acțiunile firmei noastre. Cea mai bună soluție constă în a lăsa moștenirea viitorilor copii. Dan Harland nu va avea nerușinarea să-și dezmoștenească propriii săi urmași.

Laura nu-şi crezu urechilor! Deja era vorba de copii!

Câtă grabă la toată familia să o vadă fericită! Jimmy era extrem de bucuros şi nu observă tremurul mâinilor fiicei sale.

– În sfârşit este în mâna noastră! jubilă Jimmy. Cum de nu mi-a trecut şi mie prin cap asemenea idee genială! Devenind soţul tău el se leagă definitiv de familia noastră.

Jimmy părea cel mai fericit om de pe pământ. Satisfăcut de deznodământul neaşteptat al confruntării cu Dan, îşi freca mâinile de mulţumire, râzând la gândul viitoarei sale victorii faţă de duşmanul cel mai înverşunat al intereselor familiei sale.

Laura se uita la el cu ciudă.

– Marcus este încântat de vestea apropiatei mele căsătorii.

– Nu mă miră deloc acest fapt! Scumpul meu tată este ferm convins că a găsit salvatorul companiei – acea perlă rară – în persoana lui Dan Harland. Copila mea, te rog să-mi faci un hatâr, calcă-l în picioare pe viitorul tău soţ. Să-l faci fărâme! Vreau să plătească insulta şi necazurile pe care mi le-a produs.

Laura nu mai suportă să fie astfel torturată: se ridică şi-l sărută.

– Îngrijeşte-te bine, tată! Nu te mai gândi la altceva. Ai nevoie, în primul rând, de multă odihnă.

Ura înverşunată a tatălui ei împotriva lui Dan îi făcea rău. Jimmy îşi dădea perfect seama de propria slăbiciune în faţa directorului firmei familiale. De aceea îl invidia şi se temea, în acelaşi timp, de el.

De la întoarcerea din Grecia, Laura îşi reluă activităţile cotidiene. Vestea căsătoriei cu Dan făcuse înconjurul firmei şi era pe buzele tuturor.

Olivia pătrunse în biroul ei cu un vraf de scrisori în mână. Îi surâse Laurei destul de rezervat, tratând-o cu deferenţă. În ochi i se citea invidia şi gelozia.

– Felicitările mele, se grăbi ea să-i spună uitându-se cu neprefăcută admiraţie la safirul minunat din degetul Laurei. Dar ştirea nu este, desigur, o noutate pentru mine. Am ştiut întotdeauna că Dan va ajunge în vârful piramidei sociale.

În faţa acestei insinuări de-abia voalate, Laura surâse cu crispare. Aşadar Dan nu-i ascunsese niciodată Oliviei proiectele sale ambiţioase.

– Aşa cum ştii foarte bine, îi răspunse ea înţepată, Dan este bărbatul ideal pentru a conduce afacerile companiei în numele meu.

Când Dan veni să o invite la dejun, Laura profită de ocazia că erau numai ei doi în taxi, pentru a-i face câteva reproşuri.

— Am impresia că ţi-ai atins scopul. La rândul meu, vreau să-mi trăiesc viaţa aşa cum îmi place mie.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă tu îmi interzici să mă văd cu fostele mele cunoştinţe, nu văd de ce să nu faci şi tu la fel?

— Faci aluzie la Laxey? Cred că ne-am înţeles perfect în privinţa lui!

— Tu ai hotărât cum trebuie să mă comport cu el! Joe este un vechi prieten de-al meu. Refuz să mă supun ordinelor tale absurde!

— Nu uita că Marcus doreşte ca tu să nu mai ieşi cu un alt bărbat.

— M-am sacrificat îndeajuns pentru Marcus, replică ea indignată. Ce mai doreşte de la mine?

Ochii cenuşii ai lui Dan scânteiară de mânie.

— Dacă continui să-l vezi pe Joe Laxey, oamenii nu vor întârzia să bârfească, fără cruţare, pe seama noastră.

— Şi ai de gând să faci din mine o călugăriţă? Am stabilit că unirea noastră este de convenienţă!

— Te previn să stai departe de Laxey; dacă nu, vei avea de-a face cu mine şi îţi spun de pe acum, că vei regreta amarnic!

Laura se înfioră. Ameninţarea era răspicat formulată.

— Nu poţi să-i faci nici un rău lui Joe.

El se uită la ea cu o privire rece; chipul său se întunecă.

— Am să-l distrug! Voi folosi toate mijloacele posibile şi ai să vezi că va dori să nu mă fi cunoscut vreodată.

Pe jumătate convinsă de hotărârea lui nestrămutată, Laura continuă cu teamă.

— Sună foarte impresionant ceea ce spui, dar nu uita că Joe este bogat.

— Sunt la curent cu situaţia lui Laxey. Ar fi neplăcut surprins să ştie ce am aflat în legătură cu situaţia lui financiară... Mai ales în privinţa impozitelor neplătite...

Uneori, Joe îi vorbise Laurei de afacerile sale, făcând aluzie şi la nişte tranzacţii mai puţin clare; niciodată însă nu-i împărtăşise mai multe amănunte şi Laura nu încercase să-i descopere secretele.

— Cred că eşti convinsă de temeinicia afirmaţiilor mele, declară Dan, surâzându-i mieros.

— Joe este un om cinstit! îi luă apărarea Laura.

Dan dădu din umeri.

— Nici eu n-am spus altceva despre el... numai că trebuie să-ţi mărturisesc că uneori el foloseşte metode mai puţin ortodoxe. De aceea cred că ar fi extrem de încurcat dacă lumea ar şti... ce fel de afaceri face.

— Asta înseamnă şantaj!

— Acesta este cuvântul! La rândul meu, nici metodele mele nu sunt prea scrupuloase, dar sunt mult mai prudent decât Laxey.

— Asta înseamnă că nu acorzi nici o şansă adversarilor tăi!

— În orice caz, numai un nebun ar face acest lucru, replică tăios Dan.

— Acum, că ai conducerea companiei pe mâinile tale, izbucni Laura furioasă, de ce nu mă laşi în pace?

— Am asistat la discuţia bunicului tău cu avocatul său. Eşti la curent cu intenţiile sale?

Ea clătină din cap.

— Marcus este un om şiret. El a lăsat toată averea familiei şi acţiunile firmei viitorilor noştri copii. Aceştia vor fi ai mei, Laura, şi nu ai lui Joe Laxey.

Laura se cutremură.

— Doamne, tu eşti...

— Văd că nu-ţi inspir încredere, scumpa mea Laura. Află că ştiu să-mi apăr interesele: n-am nici cea mai mică îndoială în privinţa comportamentului pe care trebuie să-l aibă viitoarea mea soţie. Cunosc foarte bine că în spatele surâsului tău fermecător se ascunde o cochetă provocatoare. Te-ar amuza la culme să faci ca progeniturile altui bărbat să le dai drept copiii mei, dar mie nu-mi face absolut nici o plăcere! Te rog să fii foarte atentă la ceea ce-ţi spun: nu vreau

să văd nici un bărbat în preajma ta la mai puţin de un kilometru... până în momentul când vei da naştere la un număr suficient de moştenitori... să spunem trei. După aceea, eşti liberă să te culci cu cine vrei tu.

Cu chipul roşu de furie, Laura explodă.

— Aş vrea să te omor! Nu am urât pe nimeni atât de tare ca pe tine!

Dan izbucni în râs, cu mâinile adânc afundate în buzunare.

— Cel puţin nu eşti indiferentă faţă de mine. Am impresia că nopţile noastre vor fi foarte zbuciumate. Cu atât mai bine. Mie îmi place lupta.

Ruşinea şi indignarea îi colorară obrajii Laurei în roşu aprins. Clipi de mai multe ori din pleoape, răvăşită de perspectiva groaznică a lunii lor de miere. Dan se uita la ea cu ochii strălucitori, apoi se aplecă brusc asupra ei şi o sărută cu ardoare pe gură, strivindu-i buzele. Ea nu mai avu ocazia să protesteze, deoarece taxiul se oprise în dreptul restaurantului pe care Dan îl alesese.

El se îndepărtă de ea pentru a plăti cursa şoferului. Laura ieşi clătinându-se din maşină, cu obrajii arzând şi cu genunchii tremurând. Dan o susţinu imediat şi o conduse hotărât în interiorul restaurantului.

Săptămânile dinaintea căsătoriei au fost extrem de încordate pentru Laura. Marcus

pregătea o adevărată recepţie nobiliară şi nu precupeţea nici o cheltuială. Într-o zi îi spuse Laurei, cu faţa surâzătoare:

– Dan îmi aduce aminte de tinereţea mea. Să ştii că va ajunge departe. Sub conducerea lui compania se va extinde.

Ea petrecu ore nesfârşite la croitoreasă pentru a-şi ajusta rochia de mireasă cumpărată de bunicul ei. Cadourile de nuntă erau înşirate pe podea; grămezi de ustensile de bucătărie şi de curăţenie; servicii de ceai, seturi de feţe de masă şi alte obiecte casnice: tăvi de argint, vrafuri de farfurii şi aparate de prăjit pâinea. Dar ce nu primise în dar! Putea utila două gospodării cu cadourile primite! Nici nu se uita la ele, căci toate aceste instrumente o legau şi mai mult de casă, răpindu-i libertatea!

Cu o săptămână înaintea ceremoniei, Dan îi anunţă o veste foarte bună: el descoperise o casă în ducatul Kent, nu departe de Londra.

– De ce nu închiriem un apartament în oraş? protesta ea. Ideea de a locui împreună cu el la ţară îi dădu fiori de gheaţă. Dan dorea să facă unirea lor definitivă şi permanentă.

– Casa mi s-a părut drăguţă, ca şi împrejurimile. Vom merge să o vizităm în această după-amiază.

Ea îl însoţi, într-o stare de totală agitaţie, dar nu putu să nu recunoască farmecul acestei locuinţe cu zidurile albe şi cu aleile pavate. O veche roată de moară era pusă pe nişte pietre, în grădină.

– Această casă a fost clădită în secolul al optsprezecelea pentru un morar, îi explică Dan. De-a lungul timpului a căzut în ruină. Proprietarul de la care am cumpărat-o a refăcut-o total.

Ea se plimbă încet prin sufragerie, admirând ţinutul prin fereastra enormă.

– Cum îţi place? o întrebă el.

– Este încântătoare.

Casa avea două dormitoare. Dan se uită curios într-unul din ele şi spuse pe un ton şăgalnic.

– Aceasta o vom rezerva copiilor.

Pe drumul de întoarcere, ea rămase visătoare, cu ochii închişi. Dan o întrebă direct:

– Am impresia că eşti foarte obosită. Marcus te sâcâie?

– Mai întrebi! Nu vezi că sunt înnebunită să mă mărit?

– Trebuie, oricum, să încerci să pari mai exuberantă. Este vorba, la urma urmei, de o căsătorie, nu de o execuţie.

Ea se strâmbă îngrozitor, arătându-şi toţi dinţii.

– În felul acesta? Dacă vrei, pot să surâd la nesfârşit în modul acesta.

– Într-o bună zi, Laura, ai să împingi gluma prea departe şi voi fi nevoit să fiu mai grosolan cu tine.

– Cum vine asta, ce, poţi să fii şi mai grosolan decât acum?

– Foarte nostim ce spui, n-am ce zice.

El se concentră asupra drumului, lăsând-o pe Laura să se scalde în apele ei.

Renata veni la Londra. Fusese invitată ca domnişoară de onoare. Rochia ei fusese confecţionată la Geneva. Două fetiţe, copilele sorei lui Dan, îi vor ţine trena. Părinţii lui Dan muriseră şi el o avea numai pe sora lui. Pam – acesta era numele ei – avea în jur de treizeci de ani, era veselă şi inteligentă; soţul ei era agent de bursă şi căsnicia lor era fericită.

Laura o întâmpină la aeroportul Heathrow pe prietena ei. Renata se arătă agasantă şi chiar în momentul când o sărută pe Laura, îi spuse pe un ton ascuţit:

– Nu ţi-ai ţinut cuvântul! Mi-ai promis că vom rămâne celibatare întreaga noastră viaţă! Ce festă i-ai jucat acestui înspăimântător Dan Harland! Cu mine el a fost rece ca gheaţa... Nici nu-mi vine să cred că l-ai sedus. Trebuie să-i fi dat un afrodisiac.

Laura izbucni în hohote de râs. Nu îndrăznea să-i spună adevărul prietenei sale, dar nici nu voia să o mintă.

– Este... un bărbat aparte.

– Ah, da, îmi amintesc de chipul lui falnic, declară Renata. Numai că eu nu am avut nici o trecere în faţa lui!

A doua zi, toţi trei luară prânzul împreună. Dan se arătă extrem de amabil cu Renata, surâzându-i tot timpul misterios, precum o felină sigură de forţa sa.

După-amiaza, când cele două fete rămaseseră singure, Renata nu-şi ascunse entuziasmul.

– Ai o baftă nemaipomenită! Dacă nu ai fi tu la mijloc m-aş lăsa sedusă de el cât ai zice peşte... În comparaţie cu el, Max nu face nici cât o ceapă degerată.

În ajunul nunţii, cele două prietene îşi petrecură seara împreună, la hotelul unde locuia Renata. După cină, stătură la taclale, evocând amintirile comune şi iubirile trecătoare şi gustând un vin delicios.

Când se despărţiră, Laura era într-o dispoziţie excelentă. Vinul i se urcase la cap. La mijlocul drumului spre casă, îi ordonă brusc şoferului de taxi să schimbe direcţia şi să meargă la adresa lui Dan. O mânie mocnită îi întuneca ochii. Era decisă să-i spună câteva adevăruri dureroase.

Ea sună îndelung la uşa de la intrare. Dan se ivi în pragul uşii şi Laura se clătină şi căzu în faţă. El o prinse la timp de subţioară.

– Nu am de gând să mă mărit cu tine! îi spuse răspicat. Ai înţeles? Refuz această

tranzacție ordinară! Prezența ta îmi repugnă. Poți să pui stăpânire pe compania noastră, dacă ții neapărat la asta, dar nu mă vei obține pe mine niciodată!

De atâtea săptămâni aceste cuvinte o obsedaseră fără încetare. De-abia acum ele ieșeau în voie din gura ei ca niște săgeți ascuțite destinate să-și atingă ținta. După ce își descărcă sufletul, Laura simți o moleșeală ciudată care îi cuprinse picioarele: se hotărî să se culce și încercă să se întoarcă spre holul de la intrarea în imobil.

Dan o apucă de braț și o trase în interiorul apartamentului. Laura se zbătea furioasă să scape din strânsoarea lui.

— Ia-ți mâinile de pe mine! Îmi face greață atingerea mâinilor tale!

— Cât de mult ai băut? o întrebă el amuzat de starea ei.

— Asta nu te privește! replică Laura.

Incapabilă să-și stăpânească slăbiciunea, ea se clătină și cu ochii închiși, se lipi de pieptul lui.

— Vai, capul! Ce tare îmi vâjâie capul! gemu ea.

Dan închise ușa și o ridică pe Laura ca pe un fulg. Ea nu mai avea forță să se opună și corpul îi balansa îngrijorător. Laura simți ca prin ceață că el o duce în dormitor și că o așează pe un pat confortabil și imens.

— Oooh! suspină ea. Ce bine e!

Cu multă grijă el îi scoase mantoul, atent să nu o miște prea brusc. Dorind din toată inima să doarmă, ea se zbătu puțin căci mișcările lui o deranjau. Dan reuși să-i scoată și rochia, apoi se îndepărtă de ea ca într-un halou vaporos și Laura căzu imediat într-un somn adânc.

În timpul nopții, ea visă plăcut că este mângâiată de Dan și că se află departe, pe o insulă de la tropice. Laura gemea ușor sub apăsarea lină a degetelor viitorului soț. Visul ei încărcat de lâncezeală fizică avea câteva elemente profund reale: mâinile lui atingeau ușor pielea umerilor ei, explorau rotunjimile perfecte ale trupului ei, treceau și reveneau pe linia superbă a gâtului ei congestionat, apoi, cu mii de precauții, coborâră spre pieptul zguduit de suspine. Laura trăia acest vis intens, în armonie cu ritmul senzual al degetelor lui Dan care se foloseau de corpul ei ca de un instrument divin...

Dar toate aceste clipe minunate nu erau un vis! Goală, în brațele puternice ale lui Dan, Laura tremura de dorință.

Surpriza o făcu să-și dilate pupilele și roșie de indignare, ea sări speriată.

— Oh, Doamne! șopti ea respingându-l cu violență pe Dan. Ești... ești un ticălos!

Dorința strălucea în ochii lui Dan care o cuprinse din nou în brațe liniștit, fără să

spună nici un cuvânt. Ea luptă cu disperare să scape din strânsoarea lui.

– Nu, nu vreau!

– Nu te pot obliga să te măriţi cu mine, dar pot, cu siguranţă, să te forţez să-mi dai ceea ce i-ai dat lui Laxey... să nu-i mai amintim pe ceilalţi iubiţi!

– Cum îndrăzneşti, mizerabilule? Asta este părerea ta despre mine?

Insulta şi nerușinarea lui Dan o făcură să-şi regăsească curajul şi, cu un gest rapid, îşi înfipse unghiile în umerii lui goi.

– Cum, nu ăsta e adevărul?

– Porcule!

– Nu te-ai culcat cu nici unul dintre iubiţii tăi?

– Absolut cu nimeni! urlă ea. Nici cu tine nu va fi altfel, Dan Harland. Dacă vrei să obţii ceva de la mine, va trebui să foloseşti forţa şi voi ţipa de voi scula blocul în picioare dacă încerci să faci acest lucru!

Dan se răsturnă pe spate, cu un surâs pe buzele sale dure.

– Doamne, ce afurisită eşti! Cât eşti de cochetă şi de provocatoare! Ai reuşit să-mi sucești capul! Încă din ziua aceea la Geneva, când te-am văzut desprinzându-te din îmbrăţişarea tânărului acela înalt, am crezut...

– Am crezut şi eu că am de a face cu un tip serios, nu cu un papă lapte îmbrobodit de false aparenţe!

– Dar cu Laxey nu s-a petrecut nimic?

– Ţi-am mai spus deja că... nimeni nu s-a bucurat de mine!

– Bine, atunci înseamnă că am greşit eu, şopti Dan.

Laura ţâşni din pat, înfăşurată într-un cearşaf.

– Mă îmbrac repede şi mă duc acasă, spuse ea hotărâtă.

– Am să te conduc cu maşina, îi propuse Dan.

– Ţi-am spus deja că...

– N-ai nici o grijă, Laura, că nu-ţi voi da prilejul să-mi scapi din mână. Bagă-ţi bine în cap că te voi duce la biserică legată şi împachetată dacă altfel nu se poate!

– Nu vreau să mă mărit cu tine! Trebuie să accepţi hotărârea mea!

Dan izbucni în râs, amuzat că o vede pe Laura revenită în fire.

– Eşti sigură că ştii ce-ţi lipseşte, Laura? Nu ai fost suficient de bătută la fund când ai fost mică. Va trebui să recuperez timpul pierdut.

Se îndreptă spre ea cu un aer hotărât. Ea făcu o săritură înapoi, ca şi cum ar fi fost convinsă că va primi pe loc o chelfăneală din partea lui.

– Aş putea să te ajut să te îmbraci? îi spuse el cu cruzime.

— Te sfătuiesc să renunţi la această intenţie dacă nu vrei să-ţi înfig unghiile în ochi!

— Cu toate acestea eu te-am dezbrăcat, remarcă el, şi păreai foarte mulţumită de felul cum m-am descurcat.

— Eram într-o stare proastă... nu mă simţeam prea bine.

— Erai beată, o corectă el.

— Este o minciună sfruntată! Se poate... ca vinul să-mi fi făcut rău la stomac!

— Eşti o mincinoasă mică şi adorabilă! Se apropie de ea, cu privirea arzîndu-i de dorinţă. Înspăimântată, Laura se dădu doi paşi înapoi.

— Bine, bine, spuse el, îmbracă-te singură. Vom lua micul dejun împreună, apoi te conduc la casa bunicului.

Lumina zorilor răzbătea printre jaluzele; se făcuse aproape ora şapte... Vai, Doamne! Ea stătuse cîteva ore în patul lui Dan; ce i s-o fi întâmplat în timpul somnului? Reamintindu-şi visele sale erotice, nu îndrăzni să-şi imagineze urmarea... Dan o asaltase; pur şi simplu se aruncase asupra ei, o mângâiere şi o îmbrăţişare... Şi ea însăşi, în ciuda somnului profund, participase activ la acest dans al plăcerii şi se abandonase fără repulsie sărutărilor pasionate ale lui Dan.

O tresărire de ruşine o făcu să freamăte. Se simţea ca şi cum Dan i-ar fi violat subconştientul şi s-ar fi infiltrat în spiritul ei.

Mai întâi se opriră la apartamentul Laurei şi ea îşi strânse lucrurile; făcură apoi un ocol la hotelul unde stătea Renata, apoi, toţi trei se îndreptară către vila familiei.

În maşină, Laura se uita, din timp în timp, pe furiş, la Dan. Atitudinea acestui bărbat şi caracterul său autoritar depăşeau puterea ei de înţelegere. Era însă sigură de un singur lucru: în ciuda stării sale când se aflase între veghe şi somn, ea îl zărise pe Dan, pentru prima dată, fără masca lui de răceală. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, ea îl văzuse luptând din greu cu el însuşi pentru a-şi păstra sângele rece.

Marcus îi aştepta pe peluza din faţa intrării. Se arătă nemulţumit că Dan este prezent în casa miresei — avea concepţii învechite în privinţa ceremoniei — şi îi grăbi pe cei doi însuraţi să se pregătească fără a mai pierde vreun minut.

— Cred că era mai bine, Laura, dacă ai fi petrecut ziua de ieri aici, spuse el, vizibil supărat. Acesta nu este un mod corect de a te mărita... să vii de la Londra în ultimul moment însoţită de domnişoara ta de onoare!

— Nu fă o tragedie din asta, bunicule scump! exclamă Laura, sărutându-l pe obraz. Jimmy este aici?

— Se odihneşte în camera lui. Este însoţit de o infirmieră, o femeie foarte drăguţă şi cu un caracter autoritar. Este foarte amabilă şi-l îngrijeşte cu devoţiune.

Laura se duse să-l vadă pe tatăl ei, pe care-l găsi citind un ziar de sport. Când ea intră în cameră, Jimmy se grăbi să-şi ascundă ziarul sub pernă.

— Este o zi mare pentru tine, fiica mea, spuse el, sărutând-o pe frunte. Dar nu trebuia să fii deja îmbrăcată în rochia de mireasă?

— Aşa e, tată. Mă grăbesc să-mi pun rochia, dar am ţinut să te văd întâi pe tine.

În acel moment, o femeie intră în cameră. Spre marea ei surpriză, Laura o recunoscu pe infirmiera de la spital cu care se întreţinuse despre starea de sănătate îngrijorătoare a tatălui ei.

— Vă urez o căsnicie fericită, scumpă domnişoară, spuse infirmiera cu un surâs cald. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar am o prietenă care îmi este de real ajutor. Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce faceţi pentru tatăl meu.

Laura remarcă schimbul de priviri dintre infirmieră şi Jimmy şi înţelese pe dată care este situaţia dintre ei. Încă o dată, tatăl ei juca o festă familiei deţinând numai el secretul! În orice caz, infirmiera părea cu bun simţ, inteligentă şi având simţul responsabilităţii. Sora medicală nu mai rămase mult timp, şi-i lăsă pe cei doi singuri. Nici Laura nu mai zăbovi şi se duse în camera unde o aştepta Renata.

— De ce surâzi? o întrebă prietena ei.

— Din cauza tatălui meu, răspunse Laura. Este ciudat cum femeile cu scaun la cap pot să se îndrăgostească de un copil ca el.

Renata păru uimită.

— Într-adevăr? Te rog să-mi spui... cine e victima?

— Nu contează cine este ea. Ajută-mă mai bine să mă îmbrac.

Renata se strâmbă la Laura.

— Mi se pare că această căsătorie îţi este nesuferită... Laura, spune-mi, ai vreo neplăcere?

— Nu, absolut nici una, îi tăie vorba Laura. Din cauza nervilor...

— Oh, aşadar tensiunea evenimentului te-a marcat mult!

Renata se duse în celălalt capăt al camerei şi se întoarse având în mână o sticlă de şampanie şi două pahare.

— De unde ai făcut rost de ele? o întrebă Laura.

— Este un cadou din partea bunicului tău. Este un bătrân simpatic şi şiret.

Laura sorbi o înghiţitură şi efervescenţa bulelor îi gâdilă nasul, făcând-o să strănute.

— Noroc, îi ură buna ei prietenă.

— Îţi mulţumesc mult, draga mea.

— Aşa este tradiţia în Elveţia ca mirilor să li se ureze mult noroc în viaţă. În privinţa lui Dan Harland, nu trebuie să-ţi faci nici o grijă, este un bărbat ideal pentru orice femeie.

Tocmai despre asta era vorba, se gândi Laura. Cu cât se apropia ora de a merge la biserică, cu atât se simţea mai nervoasă. Ea nu se gândise niciodată la măritiş.

Din contră, ştiuse întotdeauna să se descurce în aventurile ei sentimentale, reuşind întotdeauna să-şi facă din foştii îndrăgostiţi prieteni plăcuţi.

În timp ce se îmbrăca, ea era şi mai exasperată de propriile emoţii. Răvăşirea ei o deranja foarte mult; ar fi vrut să-şi adune gândurile şi să înfrunte cu curaj proba prin care va trece. Din păcate, nu reuşea să se înfrâneze şi să rămână calmă.

Renata examină îndeaproape ţinuta ei, apoi un zâmbet radios îi lumină chipul.

— Draga mea, eşti atât de frumoasă încât mi-au dat lacrimile!

— Te rog, nu! Te rog să nu plângi, o rugă Laura. În caz contrar, va trebui să plâng şi eu.

— Arăţi minunat! Îmi vine să te mănânc, nu alta!

Laura se privi în oglindă. Rochia ei de dantelă albă se mula perfect pe trupul ei. Sub rochie purta un furou din satin, uşor şi mătăsos, care-i acoperea formele perfecte. Prin dantelă, pielea sa bronzată se întrezărea la umeri şi pe braţe. Părul cădea în valuri în jurul capului iar voalul străveziu îi dădea o simplicitate medievală. O coroniţă din perle îmbinată cu flori albe susţinea voalul de mireasă.

Laura tremură de plăcere. Peste câteva ore însă, o dată ce se va fi terminat ceremonia, ea îi va aparţine, trup şi suflet, lui Dan Harland.

Ar fi dorit să protesteze şi să se lamenteze, să refuze această încercare dificilă pentru viaţa ei, dar îi lipsea curajul. Timpul trecea inexorabil şi peste puţină vreme ea va sta alături de bărbatul pe care-l ura, în faţa preotului.

— Vai, ce palidă eşti, se nelinişti Renata. Cred că ai nevoie de o cupă plină de şampanie pentru a te reface.

Laura luă cu o mână tremurătoare paharul şi-l goli în grabă.

— Vai, ce speriată eşti, draga mea, continuă să o plângă Renata. Niciodată nu te-am văzut atât de nervoasă! Tu, care de obicei eşti atât de calmă şi de sigură pe tine!

Cum ar fi putut să stea liniştită, se gândea Laura, când Dan o va devora ca pe un mieluşel, la sfârşitul ceremoniei? Stătea la pândă ca un lup şi prada jertfelnică va fi ea!

Marcus intră în cameră. Admirând eleganţa desăvârşită a nepoatei sale, ochii i se umplură de lacrimi. Renata îi lăsă singuri. Laura cu pieptul hohotind de suspine, se ghemui în braţele bunicului.

— Vai, vai... mă faci să-mi amintesc de lacrimile sărmanei tale bunici, Dumnezeu să o aibă în pază! Parcă o văd şi acum, în ziua nunţii noastre, o bătu el uşurel pe umeri, zâmbindu-i cu înţelegere. Nu ştiu de ce, dar toate femeile varsă şiroaie de lacrimi în astfel de ceremonii şi nu ştiu din ce motiv. Bunica ta a plâns la căsătoria tatălui tău... toate femeile fac la fel şi nu înţeleg nici acum pentru ce.

— Oh, sper ca ele să nu plângă la nunta mea!

— Ba da, ba da, ai să vezi. Ele nu pot să-şi stăpânească emoţiile puternice prin care trec cu această ocazie.

Ea îşi cufundă privirea în ochii lui.

— Crezi că Jimmy o să poată să se lipsească de mine? Nu cumva gestul meu va fi peste puterile sale?

— Absolut deloc! el se va descurca foarte bine singur; este foarte mulţumit de el însuşi!

Marcus scoase din buzunar o cutiuţă argintie.

— Te rog să porţi aceste bijuterii, scumpa mea. Ele aparţineau bunicii tale... Mi-ai făcut o bucurie imensă măritându-te. Dan este bărbatul visat pentru tine şi văzându-vă pe amândoi împreună, îmi bate inima cu putere şi simt că mai am pentru ce trăi.

El se duse în spatele ei şi îi puse în jurul gâtului un colier de perle şlefuite şi alburii. Laura le mângâie cu degetele.

— Vai, bunicule, dar sunt pur şi simplu adorabile! Îţi mulţumesc din toată inima.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Laura. Acum, datorită lui Dan, viitorul tău şi al firmei noastre sunt pe mâini sigure.

— Sunt atât de mulţumită că te pot face fericit.

Ajutat de infirmieră, Jimmy îşi făcu la rândul lui apariţia. Admiraţia cea mai sinceră se citea în ochii săi.

— Eşti cu adevărat fiica mea iubită? Vai ce tablou încântător!

Toată viaţa, Jimmy fugise de responsabilităţi, evitând afecţiunea Laurei şi aceasta îşi

dădu seama brusc că adevăratul ei tată fusese Marcus şi nu Jimmy. În ciuda tinereţii sale, Laura avea mai multă experienţă şi fermitate de caracter; Jimmy era încă un copil care se bucura nepăsător de viaţă.

El nu poseda nici temperamentul şi nici capacitatea de a iubi cu adevărat. În mod evident, nu-i păsase prea mult de mama Laurei, moartă de mult timp. Nu era nici un dubiu în faptul că Marcus pierduse orice speranţă de a găsi în fiul său forţa şi hotărârea necesare conducerii firmei. Singura nădejde o constituia Dan.

CAPITOLUL VII

Limuzina îi duse în câteva minute la biserică.

– Ah, ce bine este să respir aer curat! spuse Jimmy, care ieşea pentru prima oară de la accidentul său.

Laura trecu la braţul lui printre şirurile de nuntaşi. Fu încântată să profite de faptul că voalul de mireasă o proteja de privirile curioase ale participanţilor la ceremonie.

Preotul îi aştepta în faţa altarului şi-i întrebă pe rând dacă vor să fie împreună în viaţă, la bine şi la rău. Laura răspunse aşa cum trebuie şi Dan dădu deoparte voalul care-i acoperea faţa. Ea zări ochii lui şi mai duri ca de obicei. Dan se aplecă şi o sărută apăsat pe buze. Laura tremură sub apăsarea buzelor lui Dan şi citi o hotărâre nestrămutată în privirea lui.

Recepţia a fost o încercare chinuitoare pentru Laura. În picioare, la intrarea în hol, avându-l alături pe Dan, cu surâsul pe buze, ea întâmpina oaspeţii, poftindu-i în casă.

De-a lungul acestei ceremonii obositoare, ea păstră conştiinţa foarte clară a prezenţei lui Dan alături de dânsa, a respiraţiei şi a mişcărilor sale. Din când în când, ea se uita pe furiş la verigheta de la mână – simbol al captivităţii sale – şi tremura de nelinişte. Dar şirul de invitaţi continua să defileze prin faţa ei: cu toţii se îngrămădeau să-i ureze fericire şi viaţă lungă iar Laura spunea aceleaşi cuvinte banale şi mulţumea pentru cadourile primite. Când Dan se întorcea spre ea, el vedea, sub surâsul de circumstanţă, frica şi dezgustul soţiei sale.

Pam şi soţul ei îşi făcură apariţia, o sărutară cu căldură pe Laura şi îi prezentară pe Joan, mătuşa lui Dan. Aceasta era o bătrânică scundă, îmbrăcată după moda veche, cu o pălărie neagră cu borul întărit de mici trese de mătase. Cu rochia ei galbenă şi vocea ei stridentă, părea că este o albină. Laura o îndrăgi de la prima vedere, atrasă mai ales de ochii ei negri pătrunzători şi plini de căldură.

– Aş fi bucuroasă dacă ai veni să-mi ţii de urât din timp în timp, îi propuse mătuşa Joan. Când era copil, Dan venea deseori la mine. Îţi mai aminteşti, Dan?

– Ca şi cum ar fi ieri! răspunse el, surâzând.

Laura fu surprinsă să observe un surâs atât de gingaş şi de fermecător pe chipul lui sever.

– Aveai atunci, continuă Dan, un motan uriaş cât un dog danez, capabil să sune la uşa de la intrare când vroia să intre în casă.

Ochii mătuşii Joan scânteiară de emoţie.

– Stră-strănepotul său i-a moştenit toate năravurile!

– Glumiţi, nu-i aşa? izbucni în râs Laura.

– Nicidecum, scumpa mea... Samson a murit acum douăzeci de ani, dar a lăsat în urma sa numeroase progeniturii dintre care Solly şi Mab. În prezent trăiesc la mine acasă. Vecina mea, doamna Hunt, are grijă de ei, în timpul lipsei mele. Eu nu-mi părăsesc pisicile pentru o perioadă mare de timp, deoarece ele au nevoie de afecţiunea mea. Nu sunt obişnuite cu străinii şi au la mine tot confortul.

– Ele ţin la Dan? întrebă Laura cu o voce ironică.

Ochii cenuşii ai soţului se uitară cu curiozitate la ea.

– Samson nu putea să-l sufere, răspunse mătuşa Joan. Dan, care era un băieţel zvăpăiat, a legat un clopoţel de gâtul motanului; sărmanul animal devenise de nerecunoscut! Zgomotul clopoţeilor îl scotea din minţi şi numai când îl vedea pe Dan i se zbârlea părul!

Laura se uită cu ironie la soţul ei.

– Ce lucru ciudat!

— Ciudat, de ce? interveni mătușa Joan.

— Este straniu că pisicile nu țin la el, explică Laura. De obicei ele se țin scai de el.

Ochii Laurei se uitau când la Dan, când la Olivia Hamilton care-și făcuse apariția și în sfârșit reveniră asupra mătușii Joan.

Dan surâse misterios și de îndată ce mătușa se alătură celorlalți musafiri, îi șopti:

— Scorpie afurisită!

Laura se prefăcu că nu auzise vorbele lui.

Prezența Oliviei o agasase vizibil. Ea nici nu se gândise să o invite, dar iată că Dan hotărâse alt lucru, după câte se părea.

Sosi și Joe Laxey, îmbrăcat într-un superb costum negru, cu părul pieptănat cu grijă. Nervoasă și stânjenită, Laura îi mulțumi pentru cadoul oferit. Cu privirea arogantă și mândru de el, Dan urmărea scena în tăcere.

Cu câteva zile mai înainte, sosirea cadoului lui Joe făcuse obiectul unui schimb de cuvinte tăioase între Laura și Dan. Acesta luase în mână una din farfuriile frumos cizelate din secolul al XVII-lea italian și comentase cu ironie:

— Cât de generos este Joe! Nu putem însă accepta cadoul său. Joe Laxey nu face parte din familia ta. Nu admit să primim cadouri atât de costisitoare din partea unui simplu prieten.

— Ele reprezintă un lucru important pentru mine, nu pentru tine!

Dan replică cu răutate:

— Am luat cunoștință de părerea ta, îți mulțumesc. Trimite-le înapoi.

— Nici prin gând nu-mi trece așa ceva! se revoltă ea.

Laura a fost salvată de intrarea neașteptată a lui Marcus care lăudă finețea porțelanului italian. Dan ieși din cameră fără să scoată un cuvânt.

Mai târziu, în cursul recepției, Laura și Dan deschiseră balul. El avea intenția să dispară după o oră de la începutul dansului dar această perspectivă nu-i făcea nici o plăcere Laurei. Îi era o teamă îngrozitoare de momentul când se va găsi singură cu el.

După ce terminară dansul, Laura fu fericită că se amestecă printre membrii familiei sale; glumele curgeau din toate părțile și amintirile nostalgice storceau lacrimi din ochii celor în vârstă. Jimmy sorbea dintr-un pahar cu vin alb sub privirile pline de reproș ale infirmierei.

Dan ieși din grupul familiei și o invită pe Olivia la dans.

La vederea perechii înlănțuite, Laura simți că invidia și gelozia o încearcă amarnic. Se întoarse ostentativ c. spatele la cuplul de dansatori nesuferiți.

Joe trecu printre musafiri, o luă pe Laura de braţ şi o conduse la ringul de dans.

– Lasă-mă să te conduc eu la acest tangou, îi spuse liniştit Joe. Parcă erai împotriva măritişului, pe vremuri?

– Acum este altă situaţie, răspunse Laura.

– Toată lumea spune acest lucru, după ce şi-a realizat scopul. Te credeam mai perseverentă, Laura. Întotdeauna mi-ai făcut impresia că doreşti să rămâi liberă şi independentă.

Laura se făcu roşie ca macul şi se uită în altă parte. Joe profită de neatenţia ei şi o sărută afectuos pe obraz.

– Îţi doresc multă fericire, Laura. Nu te voi mai deranja, de acum înainte. Am avut impresia că noi ne înţelegem foarte bine şi că avem aceleaşi opinii şi gusturi. Dar sunt un jucător foarte bun şi ştiu să accept înfrângerea. Harland este un tip bine şi-l invidiez pentru norocul avut.

Peste umărul lui Joe, Laura întâlni privirea mânioasă a lui Dan şi-şi plecă ochii.

Chiar înainte de a pleca de la petrecere, ea dansă din nou cu Dan. Până atunci se ferise să facă acest lucru, acceptând invitaţiile numeroaselor rude, dar până la urmă Dan reuşise să o găsească un moment liberă şi o înhăţă în grabă la dans. Ea nu îndrăzni să-l refuze.

Evoluând cu dezinvoltură în mijlocul celorlalte perechi de dansatori, Dan se uita cu atenţie la soţia sa, admirându-i umerii rotunzi, pielea fină care se întrezărea sub dantelă şi talia subţire de gazelă. Respiraţia lui precipitată trăda dorinţa. Un val de căldură inundă gâtul şi obrajii Laurei. Ea se uită la el cu ură şi revoltă.

Dan închiriase o vilă în vechea provincie a Toscanei din Italia; exasperarea şi furia ei atinseră culmea când se gândi că va petrece luna de miere alături de el.

Mirele nu spunea nici un cuvânt şi Laura rămase tăcută. Tremura toată din cap până-n picioare şi soţul ei ştia asta. Mâinile lui îi mângâiau cu gingăşie spatele apoi, pe neaşteptate, o strânseră cu pasiune.

– Nu, te rog! şopti ea, căutând să se desprindă de el.

Dan nu mai încercă să se apropie prea mult de Laura. Câteva clipe mai târziu, dansul luă sfârşit şi mireasa se simţi uşurată. Se îndepărtă, cu picioarele tremurânde.

În avionul care-i ducea spre Italia, Laura analiză mai bine situaţia în care se afla: va trebui să împartă cu soţul ei patul şi va suporta prezenţa lui zilnică. Cu siguranţă că va avea şi momente mai liniştite când el va pleca în călătorii de afaceri; nu acest lucru o înspăimânta ci ideea că îi aparţinea

în totalitate şi că trebuie să-i fie devotată. Perspectiva supunerii faţă de voinţa lui o scotea din sărite. În timpul zborului el nu scoase nici o vorbă şi Laura se obişnuise de-acum cu tactica lui. Încet, pe tăcute şi inexorabil, el strângea plasa în jurul ei. Înainte vreme, Dan dorise ca prin intermediul căsătoriei cu dânsa să pună mâna pe compania bunicului ei; astăzi, acest lucru nu-i mai ajungea; dorea să o posede şi pe ea! Laura ştia acest lucru încă din noaptea când dormise la el. Îi ataşase simţurile încât o dorise cu patimă. Atâta timp cât nu-şi va satisface dorinţa el nu o va lăsa în pace.

Vila era aşezată pe o colină verde în apropierea Florenţei. Albă, fără etaj, înconjurată de chiparoşi şi dealuri cu livezi de măslini dispuşi în terase, clădirea era cochetă şi pur şi simplu încântătoare.

Laura aştepta cu groază noaptea şi momentul când trebuia să se abandoneze poftei lui. Cu toate acestea, el nu făcu nici o aluzie la modul cum vor petrece noaptea. După ce au cinat, el se întinse pe canapeaua din salon pentru a asculta muzică.

Ea se duse să se culce singură. Rămase puţin timp atentă la orice zgomot suspect care ar fi trădat apropierea lui, dar Dan rămase în salon. Obosită de ceremonia din ajun şi de călătoria până la vilă, ea se

cufundă rapid într-un somn greu, împărţită între uşurare şi dezamăgire.

A doua zi ei făcură o plimbare cu maşina pentru a vizita împrejurimile Florenţei şi câmpia toscană. Laura rămase încântată de peisajele minunate ale acestor dealuri blânde pline de verdeaţă care alcătuiau un cadru bucolic, de o neînchipuită vrajă.

Aceste imagini unduite îi amintiră pe dată de tablourile din epoca Renaşterii italiene, când maeştrii picturii din acele vremuri pictaseră naşterea lui Isus Hristos având ca decor peisajul din Toscana. Fusese momentul unic al madonelor lui Rafael şi al surâsului limfmatic al Mona Lisei lui Leonardo da Vinci.

Se plimbară ore întregi prin oraşul artei a cărui faimă atrăgea ca un magnet zeci de mii de turişti din lumea întreagă, doritori să retrăiască miracolul momentului cînd Michelangelo se plimba printre statuile sale şi ale lui Donatello.

Vizitară muzeele celebre şi galeriile fără seamăn care adăposteau comorile cele mai mari ale artei italiene şi-şi potoliră setea mâncând parfumaţii pepeni galbeni. Toată ziua fu o încântare fără întrerupere, o vrajă fără sfârşit.

Din timp în timp, Dan o lua pe Laura de talie şi ea simţea cum brusc sângele i se înfierbântă prin vene.

Se reîntoarseră obosiți dar îmbogățiți sufletește. Laura de-abia mai avu timp să ciugulească vreo câteva fructe și se duse pe jumătate adormită în dormitor.

Într-o zi când arșița era neîndurătoare, se hotărâră să se odihnească în grădina din spatele vilei. Laura ieși în bikini, cu ochelari de soare și se întinse pe un șezlong. Dan veni și el în costum de baie, iar trupul său solid strălucea în razele puternice ale soarelui.

– Bei un pahar? îi propuse Dan.

– Te rog, un gin pentru mine! răspunse Laura.

El se întoarse la vilă să pregătească băuturile. Ea îl urmări cu privirile, admirându-i musculatura puternică, conștientă de faptul că este impresionată și atrasă sexual de el, în ciuda aversiunii față de el.

Dan se reîntoarse cu un pahar de gin pentru Laura, iar el luă un pahar cu whisky și sifon și se așeză lângă ea.

– Tocmai am vorbit cu Marcus la telefon, o anunță el calm.

– S-a întâmplat ceva cu Jimmy?

– Nu, Jimmy se simte foarte bine. Ești prea îngrijorată din cauza tatălui tău!

– Ce vrei, este tatăl meu! Ce dorea Marcus?

– S-au întâmplat câteva lucruri ciudate pe piața hotelieră mondială; bunicul tău are bănuiala că cineva dorește să pună mâna pe acțiunile firmei. Crede că vor fi și alte oferte mult mai bune.

Laura își încruntă sprâncenele.

– Cum este posibil ca altcineva să preia controlul companiei noastre? Marcus posedă doar cincizeci și unu la sută din acțiuni.

Dan o privi în ochi.

– Nu chiar... în prezent nu mai are acest procent.

Laura rămase înmărmurită.

– Ba da, el are cincizeci și unu la sută... El...

– A lăsat moștenire zece la sută din acțiuni lui Jimmy, chiar în ziua căsătoriei noastre!

Laura se ridică speriată și îngrijorată.

– Ce a făcut? țipă ea.

– Jimmy a fost de acord cu această căsătorie numai cu această condiție. Iată care a fost motivul pentru care nu ne-a făcut nici o dificultate când a fost vorba să ne lase controlul asupra afacerilor companiei.

– Dar asta înseamnă că tu nu mai ai controlul asupra firmei, după toate ce mi-ai spus, protestă Laura. Și Jimmy ar putea...

Ea își mușcă buzele.

— Continuă, te rog, o încurajă Dan.

Privirile lor se încrucișară. Laura era albă de teamă.

— Jimmy este în stare să vândă acțiunile sale la un preț convenabil, murmură ea, cuprinsă de panică.

Dan aprobă din cap.

— Așa e. Prea iubitul tău tată este capabil de o asemenea lovitură. Marcus a încercat prin toate mijloacele să intre în contact cu el astăzi, dar, surpriză... a dispărut pur și simplu. Ce spui de coincidența asta suspectă?

Laura își puse paharul pe iarbă.

— Oh, de ce a făcut Marcus o asemenea prostie? Știe că e o nebunie să-i dea acțiunile pe mână fiului său...

— Marcus știe foarte bine că nu se poate încrede în Jimmy, dacă acesta nu este supravegheat îndeaproape, urlă Dan cu mânie.

— Atunci, de ce...

— Marcus dorea din toată inima ca noi să ne căsătorim, îi explică Dan. Nu i-a trecut prin minte că Jimmy ar putea să-i facă o asemenea figură urâtă, mai ales că asta ar însemna să lovească în interesele propriei fiice. Desigur că Marcus era la curent cu sentimentele lui Jimmy față de mine; știe foarte bine că tu și tatăl tău aveți aceeași părere despre mine, scumpă soțioară. Dar bunicul tău nu și-a putut imagina că tatăl tău

este capabil de o asemenea mârșăvie față de viitorul tău!

Laura închise ochii și se gândi intens la această lovitură neașteptată îndreptată chiar împotriva situației ei financiare.

— Trebuie să ne întoarcem de îndată!

— Nu! se înflăcără Dan. Ne vom petrece luna de miere în acest loc minunat.

— Dar Marcus nu are puterile să se bată singur. Este bătrân și bolnav.

— Marcus este în stare să înfrunte singur situația ivită, o asigură Dan.

— Nu vorbești serios, nu-i așa?

— Ba da, sunt absolut convins de acest lucru.

— Marcus este în covalescență după atacul de cord pe care l-a suferit! Nu este în măsură să lupte singur!

— Marcus va rezista tuturor atacurilor, fii sigură de acest lucru.

Laura se ridică în picioare.

— Eu nu pot să rămân aici în timp ce tatăl meu și bunicul își dispută conducerea firmei. Mă întorc în Anglia imediat, chiar și fără tine. Nu mai stau nici o clipă aici!

Se întoarse grăbită în vilă, roșie de mânie și de rușine. Se duse repede în camera sa și rămasă în bikini, își adună în viteză lucrurile sale, cu inima plină de furie și de neliniște.

Preocupată să-și împacheteze cât mai repede hainele, Laura nu remarcă intrarea

tăcută a lui Dan. Un zgomot înfundat a făcut să tresară de emoţie. Soţul ei îi aruncase valizele pe podea şi hainele ei se răspândiseră în toate direcţiile.

– De ce ai făcut asta? ţipă Laura.

Cu faţa congestionată şi ochii aţintiţi asupra voluptuoaselor forme ale soţiei sale, hotărât să-şi satisfacă instinctele primare, Dan făcu un pas către ea.

– Nu! îl imploră Laura, cu o voce gâtuită.

El nu spuse nici un cuvânt. Braţele sale lungi şi puternice o înhăţară cu uşurinţă pe Laura şi o traseră cu febrilitate spre pieptul său, fără să ţină seama de strigătele ei de protest. Laura nu a mai avut timp să reacţioneze. Buzele lui Dan o sărutară nemilos şi cu furie, închizându-i gura şi nedându-i prilejul să mai spună ceva. O ţinea cu putere de ceafă cu o mână tremurândă şi Laura nu mai putu să se împotrivească dorinţei sale senzuale. Ea gemu şi se zbătu, respingându-l cu înverşunare cu mâinile sale, dar el o ducea inexorabil spre pat unde se prăbuşiră amândoi. Corpul ei căută să se strecoare în afara patului, dar trupul lui Dan era prea greu pentru a face o asemenea mişcare eliberatoare.

Se zbătu din răsputeri furioasă pe Dan, ruşinată totuşi din cauza dorinţei arzătoare care punea încet stăpânire pe ea. Menţi-

nând-o imobilizată, el admira corpul tânăr al soţiei, agitat de tresăriri. În ochii lui se citea clar că obţinuse un triumf crud; protestele Laurei nu-l deranjau absolut deloc: din contră, răbufnirea de revoltă a corpului ei îi aţâţa poftele trupeşti.

Laura încetă să se mai zbuciume. Zbaterile corpului o epuizaseră. Rămaseră tăcuţi, uitându-se fix în ochi.

– Te rog, te implor, ai milă! Dan, mă torturezi şi mă umileşti.

Această predare era umilitoare, dar ea îşi pierduse orice speranţă să scape din strânsoarea lui.

– Nu mă voi întoarce în Anglia înainte de a te face soţia mea în adevăratul sens al cuvântului!

Cu ochii măriţi de groază, Laura căută să-l înduplece.

– Marcus are nevoie de tine... la fel şi firma...

– Mai ducă-se dracului compania! Am stat ca un câine credincios, aşteptând cu răbdare atâtea luni, Laura; nu mai rabd să aştept nici un minut! Te doresc ca un nebun şi nu vei părăsi această casă înainte de a deveni cu adevărat femeie! Am să-ţi arăt ce înseamnă un soţ în toată puterea cuvântului.

Ultimele puteri ale Laurei se spulberară în faţa hotărârii lui feroce. Ea închise ochii şi de îndată, mâinile lui Dan îşi reluară lenta

lor explorare, deşteptând în trupul ei o dorinţă necruţătoare, care îi zguduia toată fiinţa ca o mare dezlănţuită de furtună. Laura era copleşită de forţa necontrolată a acestei puteri magice care se infiltra încetul cu încetul în venele sale, în arterele ei umflate şi-i făcea sângele să fiarbă. Niciodată, înainte, îndrăgostiţii ei nu-i produseseră o excitaţie atât de intensă; din contră, pe jumătate amuzată şi pe jumătate supusă, ea se lăsase antrenată în jocul erotic al acestora fără nici o plăcere vizibilă. Acum, totul era complet schimbat: o senzualitate tactilă, nouă şi dominatoare, o stăpânea atât fizic cât şi emoţional.

Retrăia, de data aceasta cu ochii mari, deschişi, visul pe care-l avusese în ajunul zilei căsătoriei. Se uita la el ca în transă, abandonându-se mângâierilor din ce în ce mai îndrăzneţe ale lui Dan, cu voinţa definitiv înfrântă şi zdrobită.

Ea îşi aminti de lupta dusă de-a lungul ultimelor luni împotriva agresiunii şi dorinţei lui Dan; revedea teama ei când izbucnea în furii de scurtă durată. Astăzi, toată bătălia ei se sfârşea în înfrângere.

Într-o linişte deplină, Dan îi desfăcu cu rapiditate minusculul bikini. Gura lui o sărută pe pielea catifelată de pe gâtul ei mătăsos, descoperind cu o satisfacţie nepre-

făcută pulsaţia nervoasă a trupului ei în flăcări.

Violenţa lui dispăruse, la fel şi graba sa de a poseda. Cu multă senzualitate ştia să amâne în mod deliberat momentul când ea îi va ceda.

Cu un gest brusc, Laura îl strânse în braţele sale, mângâindu-l uşor pe părul lui negru şi mătăsos. Dan, cu multă răbdare îşi înmulţea mângâierile care deveniră mai îndrăzneţe.

— Dan, nu! Te rog!

Laura gemu în neştire, cu spaima zugrăvită pe chipul ei.

El râse şi repetă ultima mângâiere. Mâinile sale îi atingeau uşor minunatele curbe ale coapselor.

— Să nu-ţi fie teamă, şopti el. Mai ales că nu vreau să-ţi fac nici un rău. Stai cuminte şi nu te încorda.

— Dan, eu...

El o strânse mai tare în braţe şi o sărută pe gură, impunându-i tăcerea; ea nu mai putea protesta. Sub căldura sărutărilor, Laura, înfierbântată, îl sărută cu furie pe Dan, strângând între degetele încordate muşchii solizi ai spatelui soţului ei.

Ea dorise, încă din prima zi, trupul lui Dan, dar nu vroise să recunoască acest lucru, în ciuda evidenţei. Ce revelaţie sfâşietoare! Acest bărbat putea să o pose-

de, să-şi potolească poftele trupeşti fără ca ea să se împotrivească voinţei lui sălbatice.

Strivind-o sub trupul său masiv, Dan tremura din toate încheieturile şi ea simţi aproape un şoc faţă de atâta excitare. Ea însăşi se simţea purtată de un val arzător de dorinţă.

Laura se lăsă întrutotul condusă de elanul erotic al soţului ei, cât şi de modul lui de a vedea lucrurile. Mai întâi, îl lăsase să pună mâna pe firma familiei; apoi fusese de acord cu căsătoria şi consecinţele ei imediate: sfârşitul vieţii ei de fată şi dăruirea propriului corp. Ei îi era o groază atroce faţă de această supunere oarbă şi de nevoia ei de a iubi. Puţin câte puţin ea pierduse terenul, conştientă de atracţia, farmecul şi seducţia sexuală pe care Dan le exercita asupra ei. Îi era mai ales teamă, o dată devenită amanta lui, să nu se îndrăgostească de el atât de tare încât să fie obsedată de el şi să-i îndeplinească orice dorinţă fără cârtire.

Încă din fragedă copilărie, ea învăţase să trăiască fără dragoste, căci Jimmy nu-i arătase decât indiferenţă, mai mult sau mai puţin mascată. Era un pericol pentru ea să se lege de cineva; soarta ar fi făcut-o să fie dependentă de acel om. Dragostea înseamnă vulnerabilitate, umilinţă şi suferinţă.

Faţă de această perspectivă, Laura se zbătu cu disperare, încercând să salveze ultimele aparenţe.

— Te rog, Dan, încetează!

Cu respiraţia întretăiată, înnebunit de patimă, Dan se uită fix la ea.

— Lasă-te în voia mea: vei vedea că bucuria va fi şi de partea ta!

— Nu pot să fac acest lucru! Nu voi face asta!

— Poţi să faci acest lucru şi-l vei face! Ai mers prea departe, fetiţă stricată şi frigidă, şi eu n-am să mă mai opresc ca acum câteva nopţi.

Se aruncă asupra ei, sărutând-o cu ardoare pe gură şi pe gât. Laura se încordă cu un ultim efort şi ţipă:

— Nu vreau!

Strădania ei era zadarnică! Gâfâind, cu muşchii încordaţi să se rupă, Dan o zdrobea. Învinsă, Laura închise din nou ochii, cu gâtul şi pieptul strivite de Dan. Ea se destinse rapid, grijulie să prelungească încă şi mai mult această plăcere divină. Sângele ei palpita frenetic. Întinsă ca un arc, ea dorea din toată fiinţa deznodământul voluptuos. Ea fu copleşită de dorinţa înnebunitoare şi rămase cu capul dat pe spate pe pernă şi buzele umede întredeschise. Dan se uita la ea, încordat şi nerăbdător. Ochii săi cenuşii aveau o lumini-

ță misterioasă, plină de emoție și de înțelegere. Se apropie de ea. Plăcerea și dorința Laurei se amplificară până la un prag intolerabil: pierdu orice contact cu tot ce se întâmplă în jurul ei. Era dominată de flacăra care o purta spre ceruri, rupându-i lanțurile împotrivirii și atâtându-i dorința — curcubeu de culori, sunete și emoții de nespus. Ea țipă animalic și într-o zbatere finală, îl zgârie cu unghiile pe piept și pe umeri, încât sângele se ivi în urma degetelor sale.

Imediat Laura rămase în nemișcare, tăcută, liniștită și palpitând ușor. Era pacea unei nopți fermecate de vară. Chipul lui Dan lângă sînul ei o calma și ea simțea cum pulsul ei revine la normal și bătăile inimii se liniștesc.

Dan își ridică brusc privirea spre ea.

— Mulțumesc, zise el.

Acest cuvânt o răni îngrozitor. Nu răspunse nimic grosolăniei sale. Pentru ce i-a mulțumit!? Ea ar fi dorit să urle de umilință și de dragoste. Dorea să-i spună cât de dur fusese el cu ea și că i se dăruise din iubire în timp ce el se înverșuna numai asupra trupului ei. Căută din toate puterile să se stăpânească și să nu-i permită să pătrundă și în acest teritoriu inviolabil al sufletului ei rănit. O singură certitudine era posibilă: Dan o distrusese complet.

Se așteptase la acest deznodământ mizerabil încă de la început. Și iată că inevitabilul se produsese: îl iubea pe acest bărbat grosolan.

Mult timp rămase nemișcată. Când își recăpătă curajul necesar, ea îl îndepărtă pe Dan și se ridică din pat.

— Acum pot să mă îmbrac? Sper că îmi dai voie să mă duc la tatăl meu?

Dan se uită la ea cu atenție și-i spuse:

— De ce nu?

Ea sări din pat și se acoperi cu stângăcie cu o cămașă care zăcea pe un scaun.

— Vii și tu cu mine? îl întrebă ea cu răceală.

Amuzat, Dan se uita la nevasta lui care încerca fără succes să-și acopere goliciunea, cu toate că trăise împreună cu el niște momente extrem de intime.

— Bineînțeles, îi spuse el ridicându-se într-un cot.

Cu gâtlejul uscat, Laura se prefăcu că nu observă surâsul lui batjocoritor și corpul lui atletic expus privirii sale.

— Mă duc să-mi strâng și eu lucrurile, îi spuse Dan, îndreptându-se cu nonșalanță către ușă.

După plecarea lui, Laura se prăbuși distrusă pe pat și izbucni în hohote amare de plâns.

Fiecare roman din colecţiile *„EL şi EA“* şi *„ROMANTIC“* vă va lăsa inima copleşită de tandreţe şi ochii plini de soare. Încrederea, elanul şi buna dispoziţie pe care le veţi câştiga citindu-le, le veţi dărui şi tuturor celor din preajma dumneavoastră!

CAPITOLUL VIII

Laura era aşezată în fotoliul de lângă hublou, având alături pe soţul ei. Avionul îi ducea în Anglia şi ea căuta să-şi calmeze bătăile neregulate ale inimii contemplând miraculosul spaţiu aerian şi îngrămădirile de vată ale norilor. Dan întoarse paginile ziarului făcând să pocnească hârtia şi trezi curiozitatea soţiei sale. Laura se uită întrebătoare la el.

– Te rog să încetezi să mai faci pe furioasa! îi şopti el.

– Chiar par atât de furioasă? De fapt sunt neliniştită de soarta lui Marcus.

– Aha, din cauza lui eşti atât de frământată?

Ironia care se ascundea în spatele acestor cuvinte o făcu să se înroşească. Regăsise pe chipul lui Dan acelaşi farmec căruia nu putea să-i reziste şi îi dădea bătăi de inimă, aşa cum soarele aruncă razele asupra florilor şi le dă viaţă.

– Eşti sigură că nu este vorba de altceva? continuă el.

Ea nu mai putu suporta mult timp lucirile reci din privirea lui şi întoarse capul.

— Nu pricep la ce faci aluzie.

El râse în hohote şi bucuria sa provocă nedumerirea Laurei. Privirile lor se întâlniră din nou şi Dan, luându-i mâna, o sărută cu gingăşie.

— Îţi voi explica cu o altă ocazie, îi spuse el surâzând.

Laura se gândi că el este irezistibil când are o asemenea bună dispoziţie.

Bătăile inimii ei se accelerară la amintirea îmbrăţişărilor pasionate din ziua precedentă şi se întreba dacă Dan ghicea care este cauza emoţiei ei de acum. Fără să înceteze de a-i mângâia încheietura mâinii, el se uită în tăcere la nevasta lui, apoi îi dădu drumul mâinii.

De la aeroport se duseră direct la birou unde se afla Marcus.

— Ce încăpăţânat este! mormăi Dan. Şi i-am spus, de atâtea ori, că nu trebuie să mai muncească.

— Eram sigură că va veni la birou! Era atât de îngrijorat! se lamentă Laura.

Dan exclamă cu o voce dură:

— Nu-i aşa Laura, că nu ai deloc încredere în mine?

— Absolut deloc, confirmă ea.

— Ai merita o bătaie bună!

El se îndepărtă cu paşi grăbiţi, urmat îndeaproape de soţia sa descumpănită şi intrigată. Oare mintea o luase razna sau îl jignise atât de tare pe Dan?

La aeroport, Dan cumpărase ziarele de seară. Le citi cu înfrigurare în taxi, fără să scoată vreo vorbă şi le dădu apoi Laurei. Aceasta se îngălbeni cînd văzu ce scrie în ele. Era evident că un concurent cumpăra toate acţiunile firmei aflate momentan pe piaţă.

— Am impresia că sunt acţiunile familiei mele, spuse cu ciudă Laura. Majoritatea acţiunilor companiei au rămas de la început în mâinile familiei şi nu văd cine le putea pune la vânzare în afară de tatăl meu.

Dan aprobă din cap fără să mai catadicsească să-i vorbească.

— Sunt sigură că nu este numai Jimmy, pledă ea cauza tatălui ei. Mătuşa Dinah trebuie să fi vândut şi ea o parte din acţiunile ei. Ea a primit multe acţiuni de la Marcus.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Dacă Jimmy a aflat că ea le-a vândut, s-a grăbit.

— Ţi-am spus că nici nu se pune problema ca mătuşa ta să fi vândut partea ei! Ştiu cât de mult ţii la tatăl tău, dar nu trebuie să cauţi scuze în faţa mea. Îl cunosc foarte bine pe Jimmy.

Da, se gândi ea cu tristeţe, Dan îl cunoştea perfect pe tatăl ei. Lucraseră împreună şi Dan putuse să-şi facă pe îndelete o părere bine stabilită în privinţa lui Jimmy. Pentru soţul ei Jimmy era un play-boy fără importanţă, invidios şi ranchiunos, fără nici o ţintă în viaţă şi-l îndepărtase cu uşurinţă din calea sa. Acum însă Jimmy le va pune piedici şi Dan nu putea admite aşa ceva fără .să-l pedepsească.

Care erau mijloacele de care dispuneau Marcus şi Dan? Să supraliciteze preţul acţiunilor firmei Belsize? Această operaţiune le-ar produce o pierdere masivă de capital şi ar pune în pericol viitorul companiei.

Marcus era aşezat la biroul său, cufundat în examinarea unui dosar. La vederea celor doi soţi, rămase cu gura căscată.

– Pentru ce v-aţi reîntors?

Laura îl sărută cu căldură şi îi mângâie mâinile descărnate obosite şi îmbătrânite.

– Eram îngrijorată de situaţia acţiunilor familiei, răspunse Laura.

Marcus se uită la Dan.

– Despre ce vorbeşte Laura?

– Ce faci la birou la ora asta? îl întrebă Dan pe un ton sever. Am crezut că ne-am înţeles să rămîi acasă. L-am însărcinat pe Huxlej să se ocupe de afaceri cît sunt plecat

şi el este destul de priceput să-şi ducă la bun sfârşit misiunea încredinţată.

Marcus dădea impresia că a fost prins cu mâţa-n sac.

– Mă învârteam ca o fiară în cuşcă, stând acasă. Doream să fiu acolo unde se desfăşoară lupta.

– Şi dacă sufereai un alt atac de inimă? Totul se desfăşoară normal, aşa cum am prevăzut. Nu ai nici un motiv să te agiţi inutil, Marcus.

Laura se uita când la unul, când la celălalt, uluită.

– Despre ce este vorba, Marcus?

La rândul său mirat, bunicul ei îşi îndreptă privirea spre Dan.

– Ea nu este la curent cu planul nostru?

– Încă nu am avut timp să-i spun despre ce este vorba, răspunse Dan.

Laura simţi că ei au pus la cale o manevră secretă.

– Spune-mi şi mie ce se întâmplă!

Marcus îşi plecă privirile pe dosarul de pe birou. Dan, fără să pară stânjenit se uită în ochii soţiei sale.

– Eu devin stăpânul firmei, spuse el apăsat.

– Ce înseamnă asta? Eu ştiam...

– Cumpăr toate acţiunile deţinute de membrii familiei, îi explică soţul ei. Pentru

asta mă folosesc de firma mea, fără ca cineva să ştie acest lucru.

Pielea Laurei se făcu de gâină.

– Propria ta firmă?

– Firma care aparţinea familiei lui Dan, interveni Marcus, ridicându-se. Vă las să discutaţi împreună toate amănuntele legate de această afacere. Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în biroul alăturat. Nu trebuia să vă întrerupeţi frumoasa lună de miere. Aţi avut o vreme bună?

– Da, pînă la un moment dat, interveni Dan.

Marcus ieşi închizînd uşa în urma lui.

– Ei de ce taci? izbucni Laura. Vei binevoi să-mi explici situaţia? De ce nu mi-ai spus nimic de această firmă nouă? De ce mi-ai ascuns proiectul tău în privinţa companiei Belsize?

Dan se duse la birou şi se instală confortabil în fotoliu.

– Te rog să iei loc şi să mă asculţi cu atenţie. Îi vorbea ca şi cum ar fi fost o simplă secretară începătoare. Fierbând de furie, ea se aşeză în faţa lui.

– Tatăl meu şi fratele său au creat o companie în Statele Unite ale Americii, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Ei s-au certat şi tatăl meu a venit în Anglia, unde a lucrat până la moartea sa. După acest eveniment nefericit, unchiul meu a intrat

în contact cu mine; m-am dus în Statele Unite unde am lucrat doi ani la firma lui. Nu am putut face nişte afaceri bune deoarece era surd la sfaturile altora; nu accepta decât punctul său de vedere. Am sfârşit prin a pleca de la compania lui din aceleaşi motive ca ale tatălui meu. Anul trecut unchiul meu a murit şi mi-a lăsat firma drept moştenire, căci nu a avut urmaşi. Tocmai intrasem la compania Belsize & CO. Aş fi putut să-mi dau demisia, dar îmi place să termin ceea ce am început. Oricum, nu aveam intenţia să stau mai mult de câteva luni la firma lui Marcus, dar... Pe scurt, am rămas. Totul se desfăşura bine dar Jimmy s-a încăpăţânat să ceară zece la sută din acţiunile lui Marcus, altfel nu era de acord cu măritişul tău şi cu dispoziţiile testamentare ale bunicului prin care te făcea moştenitoarea întregii averi a familiei. Imediat am înţeles că Jimmy este gata să vândă acţiunile dobândite numai să-mi facă în ciudă.

Ruşinea şi umilinţa se citeau pe chipul frământat al Laurei.

– Ştiu, ştiu că este tatăl tău. Dar este un om imprevizibil. Nu am avut niciodată încredere în el. A ales un moment extrem de dificil pentru a-mi băga beţe-n roate.

Cu o voce răguşită, Laura îl întrebă:

– Şi tu ce ai hotărît?

– Să precipit evenimentele. Să-l forţez pe Jimmy să-şi dea arama pe faţă. Trebuia să am mijloace financiare puternice la dispoziţie. Am hotărât deci să cumpăr cât mai multe acţiuni, sub acoperirea firmei unchiului meu. Am profitat de faptul că noi ne aflam departe de Anglia, lângă Florenţa, pentru a declanşa operaţiunea. Jimmy nu putea în vecii vecilor să bănuie că eu eram creierul acestei manevre, fiind preocupat să-mi petrec cât mai plăcut luna de miere.

– Este un plan prea machiavelic, chiar şi pentru tine!

– Îţi mulţumesc pentru apreciere, spuse Dan fără să-i pese de insultă.

– De ce m-ai minţit pe mine, nevasta ta?

– În privinţa firmei mele? Oh, este doar o minciună fără mare importanţă, atât şi nimic în plus. Apoi... tu păreai atât de convinsă de capacitatea mea... Este sau nu adevărat? Nu aveam nici un motiv să mă port cu mănuşi cu tine sau să devin corect în ochii tăi. Îţi făcea o plăcere atât de mare să-ţi imaginezi că sunt diabolic.

Roşie de ruşine, Laura lăsă privirile în jos.

– Ai ascuns totul faţă de mine! În privinţa cumpărării acţiunilor şi în privinţa problemelor bunicului meu... În fond, nu meritam să-mi încredinţezi aceste secrete, nu-i aşa?

Încă o dată, Dan surâse misterios şi fermecător.

– Doream să aflu care este reacţia ta.

Laura nu păru deloc convinsă de explicaţiile sale.

– Am văzut bine care este reacţia ta. Ai vrut să cumperi, chiar în pierdere, acţiunile lui Jimmy. Te-ai întors în grabă la Londra pentru a-l proteja pe Marcus şi averea ta.

– Şi ce ar fi trebuit să fac? Să mă bronzez la soarele Toscanei şi să-l las pe Marcus singur în faţa primejdiei?

– Mă întreb şi eu ce contează mai mult...

– Întrebările tale îţi trădează părerea ta despre mine, Dan!

– Suntem chit, aşadar! Niciodată nu ţi-ai ascuns aversiunea faţă de mine.

Laura îşi muşcă buza inferioară. Era un lucru arhicunoscut.

– Totul se datorează atitudinii tale. Ai reuşit, prin comportamentul tău prefăcut, să trezeşti în mine o astfel de aversiune.

– Jimmy a pregătit terenul. Cunoşti foarte bine caracterul tatălui tău şi totuşi continui să-i urmezi sfaturile. La Geneva păreai foarte calmă când ai aflat de accidentul său, dar în timpul zborului spre Londra, ai făcut o criză de disperare. Nu erai indiferentă de soarta lui...

– Nu-mi place să fiu spionată!

— Dacă nu ai fi fost atât de reticentă, nu ar fi fost necesar să te spionez. Eşti prea închisă şi ţii totul secret.

Ea izbucni în hohote de râs.

— Tocmai tu ai pretenţia să mă consideri închisă la fire?

— De la început am fost doi duşmani. Tu ai vrut acest lucru, Laura, îi spuse el rece.

— Crezi că eram duşmani cu adevărat?

— Intenţia ta era evidentă: doreai să mă distrugi prin orice mijloc. Cunoscându-l bine pe tatăl tău, nu eram sigur că pot avea încredere în tine. Răutatea evidentă a tatălui tău începuse să mă calce pe nervi. Ca să nu mai vorbim de duşmănia ta făţişă care mă agasa cel mai mult!

Laura îşi frământă mâinile, nervoasă.

— De ce te-ai căsătorit cu mine? îl întrebă ea, exasperată.

Fără să se grăbească, Dan îşi puse picioarele pe birou.

— Marcus mi-a cerut acest lucru.

Laura ţâşni în picioare, indignată.

— Aha, acum înţeleg.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Să vorbesc cu bunicul meu, răspunse ea. Mai ai altceva să-mi spui?

— Cam ce ai vrea să auzi de la mine? o întrebă el.

El o privi fix în ochi.

— Nu cumva eşti căsătorit deja cu altă femeie?

El râse cu zgomot.

— Ce copilărie spui!

— Îmi pare foarte rău, dar eu sunt fiica lui Jimmy şi-l moştenesc.

— Ştiu foarte bine asta. Dar ceea ce mă consolează este faptul că eşti şi nepoata lui Marcus. Eu ţin foarte mult la bunicul tău.

— Şi tu ai acceptat să te căsătoreşti cu mine numai că eşti foarte apropiat de el?

Dan se ridică brusc de la birou şi, din doi paşi se apropie de Laura.

— Vreau să-ţi mărturisesc principalul motiv: doream foarte mult să mă culc cu tine.

Ea se înroşi de îndată, tresări neplăcut şi evită să se uite la ochii pătrunzători ai soţului.

Acesta o mângâie uşor pe păr şi pe ceafă.

— Am crezut, mai ales că te-am văzut la Geneva venind târziu acasă, că ai o concepţie mai largă în privinţa amorului.

Ea se smulse cu putere din îmbrăţişarea lui Dan.

— Aha, credeai că sunt o fată de moravuri uşoare, nu-i aşa? Comportarea ta mă surprinde! De ce nu ai încercat pur şi simplu...

Ea tăcu brusc, ruşinată de cuvintele pe care ar fi putut să le spună.

— Să petrec o noapte cu tine? o completă Dan. Ei bine, trebuie să recunosc că m-am gândit la acest lucru, dar numai la început.

Laura își reaminti de privirile lui, încărcate de dorință, de-a lungul ultimelor luni, priviri care întârziau pe picioarele ei și pe formele curbe ale șoldurilor. Ea tremură de furie.

Avu intenția să-l pălmuiască, dar el fu mai rapid decât ea. O prinse de încheietura mâinii și o strânse puternic.

— Calmează-te, îi șopti el la ureche. Ce vroiai de la mine, dacă, de la început, ți-ai afișat viața amoroasă?

El spunea adevărul, dar ea nu dorea să recunoască acest lucru. Ea își răsuci mâinile, se zbătu ca să scape din strânsoarea lui, însă Dan o ținea ferm în brațe.

— Ochii tăi furioși mă avertizaseră destul de clar: nu puteam să obțin nimic de la tine dacă nu ne căsătoream. Mai ales că Marcus ținea atât de mult la căsătoria noastră. În acest scop m-a trimis la Geneva.

— Nu a fost ideea ta?

— Am mințit, răspunse el fără ezitare. Bunicul tău m-a rugat să mă deplasez în Elveția și nu mi-a fost greu să-mi dau seama de intenția lui. Luni întregi mi-a făcut elogiul tău, arătându-mi fotografii în care erai tu... După spusele sale, tu

erai o adevărată comoară pe care divinitatea a destinat-o fericirii sexului tare.

Ochii Laurei se înduioșară de emoție. Sărmanul Marcus! Luni întregi căutase să-i atragă atenția lui Dan asupra meritelor nepoatei sale dragi și chiar dorise cu orice preț să o arunce în brațele directorului firmei sale.

— La început, nu am dat atenție proiectului lui Marcus, continuă Dan, la fel de detașat. Te-am întâlnit însă și te-am găsit pe gustul meu.

Obrajii Laurei se împurpurară, dar ea știa că Dan nu mințise și că el nu fusese indiferent la farmecele ei.

Dan dădu drumul în sfârșit mâinilor soției.

— Într-o oarecare măsură, tu ai avut dreptate cu privire la caracterul meu, Laura. Nu-mi place să nu-mi satisfac poftele.

Ea se înroși și mai tare.

— Îmi dau seama foarte bine!

— Cred că ești convinsă de acest lucru, nu-i așa? o întrebă el.

Dan dădu nepăsător din umeri.

— A trebuit să te iau de nevastă. În ziua când ai venit la mine acasă să-mi spui că te-ai răzgândit... ei bine, în ziua aceea, m-am hotărât să iau, chiar cu ajutorul forței, ceea ce tu nu doreai să-mi oferi. În acea zi, mi-ai făcut mărturisirea că nu

te-ai mai culcat cu vreun bărbat; nu-mi venea să cred urechilor. Am luat imediat hotărârea să te iau de soţie, chiar dacă trebuia să te duc pe sus până la altar.

Laura îşi coborî privirile.

– Dar pentru ce ai acceptat să te căsătoreşti cu mine? insistă ea.

– Ţi-am mai spus asta. Te doream foarte tare, dar nu aş fi îndrăznit să te violez. Acest lucru nu-mi stă în caracter.

Laura se gândea că nu a trebuit să o violeze. O sedusese cu o abilitate extraordinară, semn al unei experienţe vaste.

– Şi acum ce sentimente avem unul faţă de celălalt? întrebă ea. Dan se uită la ea cu multă gingăşie.

– Acum suntem căsătoriţi. Află că, în mod bizar, nu-mi place să divorţez. Vom rămâne deci căsătoriţi, Laura. Şi căsătoria noastră va merge foarte bine. Nu cred că tovărăşia mea ţi-a fost neplăcută, nu-i aşa? Dacă-mi amintesc bine, ai răspuns cu căldură avansurilor mele! Ne înţelegem de minune, cel puţin din punct de vedere al pasiunii. Acesta e numai începutul.

El îşi puse un deget pe obrazul Laurei.

– Eu nu am avut o experienţă în acest domeniu, ceea ce nu a fost cazul cu tine!

Dan dădu din umeri.

– Ei, ce-ai hotărât?

– Tu ai pus nişte condiţii severe în privinţa prietenilor mei.

– Şi tu le vei respecta, nu-i aşa? Laxey nu mai contează acum.

– Unu la unu, răspunse Laura. Olivia Hamilton va trebui să dispară la rândul ei...

– Secretara mea?

Laura făcu o mutră acră.

– Dacă aşa se cheamă o...

Dan păru intrigat.

– Şi ce crezi că este ea?

– Bine, nu are nici o importanţă... dar dacă Joe dispare din vedere, şi ea trebuie să ne părăsească.

– Dacă insişti, spuse Dan. Apropo, nu vrei să alegi tu viitoarea mea secretară?

Ea se strâmbă la el.

– Nu fă pe şiretul cu mine, Dan!

Laura deschise uşa şi se duse în biroul alăturat unde Olivia Hamilton, aşezată în fotoliu, cerceta nişte dosare groase.

– Soţul meu doreşte să-ţi vorbească, îi spuse Laura cu un zâmbet prefăcut.

Olivia Hamilton intră în biroul lui Dan şi Laura se duse să-l vadă pe bunicul ei cu inima uşoară. Era bucuroasă că Dan o considerase atrăgătoare. Era, totuşi, un început. Timpul va adăuga dorinţei lui Dan şi inevitabila dragoste.

În seara aceea, Dan îi însoţi pe Marcus şi pe Laura la vila familiei. Bunicul Laurei era

profund tulburat de dispariţia lui Jimmy, fără să arate acest lucru. Tatăl Laurei nu vânduse încă acţiunile dobândite de la Marcus, dar absenţa lui îngrijora pe toată lumea.

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, Marcus apăru jubilând, ţinând în mână o scrisoare, pe care i-o întinse Laurei. Ea o luă în grabă şi o parcurse rapid, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Uşurarea, enervarea şi buna dispoziţie erau cele trei stări care o dominau.

Puse scrisoarea pe masă şi bunicul ei îi spuse, exasperat:

– Nu este o acţiune tipică pentru el? Ce putem face împotriva capriciilor sale?

– Ce-a mai inventat Jimmy, de data aceasta? se interesă cu calm soţul Laurei.

– S-a însurat, răspunse ea. Cu infirmiera... care l-a îngrijit la spital. Au avut cununia în urmă cu două zile. Luna de miere o vor petrece în insulele Bahamas.

– Jimmy nici măcar nu este la curent cu evoluţiile acţiunilor! replică Marcus. Nici măcar nu menţionează că ştie ce se întâmplă la bursă. Scrisoarea a fost pusă la poştă înaintea plecării sale din Anglia.

Laura îi arătă scrisoarea lui Dan. El mormăi ceva şi o parcurse în grabă.

– În acest caz, noi trebuie să aşteptăm şi să vedem care este reacţia lui când va afla

veştile legate de acţiunile firmei noastre. Este bine să nu-i amintiţi nimic. Jimmy nu trebuie să cunoască cine este cumpărătorul acţiunilor de pe piaţă.

– Am impresia că ai dreptate, îl aprobă Marcus.

– Dar nu putem face acest lucru! strigă furioasă Laura. Este o capcană... Nu puteţi să vă comportaţi astfel cu el!

Dan rămase de piatră.

– În momentul de faţă, tatăl tău mai este încă în posesia acţiunilor. Aceasta este părerea mea şi a lui Marcus. Ceea ce dorim noi este ca eu să-i cumpăr acţiunile în secret. Prin această tranzacţie, el va obţine ceva bani iar eu acţiunile. De ce eşti împotriva acestui plan?

Raţionamentul părea destul de plauzibil dar era în defavoarea tatălui ei, se gândea Laura. Planul semăna foarte mult cu o conspiraţie. Dacă Jimmy ar fi informat cum stau lucrurile nu s-ar mai simţi o victimă a uneltirilor lui Dan şi ale bunicului ei. Când va afla cine a pus la cale toată tranzacţia cu acţiunile firmei, nu îi va ierta niciodată pe cei doi intriganţi.

– Jimmy se va simţi profund rănit în orgoliul său, încercă ea să-l apere, aproape plângând.

Privirea rece a lui Dan rămase neschimbată.

— Numai în cazul când va cădea pradă lăcomiei, îi declară el cu autoritate. Dacă nu își vinde acțiunile, nu putem să-i facem nici un rău.

— Și dacă le vinde?

— Dacă face acest lucru este un neisprăvit! Aceasta este părerea mea! spuse răspicat Dan.

Marcus interveni cu vigoare.

— Dan!

— Tatăl meu nu este un neisprăvit! urlă turbată Laura.

Dan se uită rând pe rând la Laura și la Marcus.

— Amândoi vă faceți iluzii deșarte, le spuse el cu tristețe. Este de înțeles că aveți inima alături de el, dar de ce să mai așteptăm viitoarele evenimente, când știm ce a făcut Jimmy întreaga sa viață?

Marcus mângâie cu blândețe mâna nepoatei sale.

— Draga mea, Dan are dreptate... Tatăl tău este capabil de orice și noi nu trebuie să mai așteptăm să vedem cum va reacționa când va afla că acțiunile firmei sunt bine cumpărate de bursă.

Laura se ridică înțepată de la masă și părăsi camera fără să mai zică ceva... Dan se duse la biroul firmei.

Soția lui făcu câteva cumpărături necesare pentru decorarea noii ei locuințe. Când se

întoarse, târziu după-amiază, îl găsi pe Dan instalat în fotoliu discutând cu aprindere cu Marcus. Era foare obosită după plimbarea lungă din oraș și din cauza greutății pachetelor; se așeză bucuroasă în fotoliul din fața lui Dan.

— Am cumpărat câteva cearșafuri de pat și un serviciu de lichior din cristal, spuse ea, oftând de oboseală.

Dan se ridică cu promptitudine și-i luă pachetele din mâini.

— Încetișor! strigă ea. Te rog să le duci cu atenție, să nu cumva să spargi prețiosul meu serviciu de cristal!

Soțul ei îi oferi un pahar de vișinată, fără să spună nici o vorbă. Laura sorbi o înghițitură și se uită la Marcus. Bunicul ei avea o privire pierdută și tăcea chitic.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Laura.

Ea se uită la Dan.

— Jimmy?

— Și-a vândut acțiunile, rosti Dan cu greutate.

Laura puse paharul pe masă și, cu lacrimi în ochi, se aruncă în brațele lui Marcus. Cu vocea înecată de suspine, ea îngenunche lângă Marcus.

— Vai, bunicule! Îmi pare atât de rău!

Îl mângâie pe obraz și pe umeri și simți durerea și tensiunea care îl măcinau pe acest

bătrân. Cu degetele tremurânde, Marcus o mângâie pe faţă.

– Eram sigur că va proceda astfel, draga mea. Eram sigur, se bâlbâi el.

Laura îşi înfundă faţa la pieptul lui. Marcus, spre deosebire de Jimmy, se preocupase întotdeuna de ea şi de viitorul ei.

– Cum se poate să fi făcut aşa ceva? şopti dânsa.

Jimmy nu fusese niciodată demn de încredere, tot timpul trădase interesele familiei, dar de data aceasta, comiţând acest act de neiertat, îi dăduse propriei fiice o lovitură mortală. Vânzându-şi acţiunile, el o ruinase cu bună ştiinţă şi rupsese tradiţia îndelungată a familiei; pe deasupra fusese necinstit faţă de propria sa fată. Nici măcar nu o consultase înainte de a face acest gest necugetat.

Jimmy acţionase exact cum prevăzuse Dan; de aceea ea se simţea atât de dărâmată. Se îngrozise de faptul că tatăl ei căzuse în capcana întinsă de bunicul şi soţul ei, şi îi era jenă să recunoască temeinicia raţionamentului lui Dan.

Dan o ridică tandru şi o duse încetişor la etajul întâi, către dormitor. Fără vlagă, continuând să suspine şi să plângă, ea se prăbuşi pe pat.

Soţul ei îi scoase pantofii, o dezbrăcă de rochie şi îi întinse un pahar cu apă.

– Bea puţin, te rog, şi ia aceste două pilule, îi spuse el cu blândeţe.

Laura ascultă fără să fie atentă la ce făcea. Dan o întinse pe pat şi o înveli cu gingăşie.

– Acum, trebuie să dormi ca să te linişteşti puţin.

Ea plânse mult timp înainte de a se cufunda într-un somn adânc. Tranchilizantele avură un efect imediat şi ea se trezi de-abia a doua zi târziu. Când deschise ochii, razele soarelui se desenau pe peretele din faţa patului. Perdeaua flutura încet sub adierea vântului.

În salon, ea îl găsi numai pe Marcus; Dan plecase deja la birou.

– Cred că luna noastră de miere s-a terminat prost, zise ea ca să-l amuze pe bunicul ei.

Cuvintele Laurei avură efectul scontat. O licărire de satisfacţie se citea în ochii bunicului. După cum se vedea, Marcus era încântat că reuşise să o mărite pe Laura cu Dan, în ciuda trădării lui Jimmy.

– Ce zici, bunicule, dacă am face o vizită la noua mea casă? îi propuse nepoata sa.

Marcus acceptă propunerea cu cea mai mare plăcere.

Bunicul ei găsi casa minunată şi peisajul din jur pur şi simplu încântător.

– Foarte drăguţă, spuse el cu admiraţie. Cred că veţi sta aici un an sau doi. Vreau să

spun... că într-o zi, tu şi cu Dan îmi veţi lua locul. Aş vrea mult ca voi să locuiţi în vila familiei. Nu cred că ai de gând să vinzi casa strămoşească, nu-i aşa? Bunica ta ţinea mult la această casă; i-ar fi făcut o enormă plăcere să vă ştie în casa ei, pe tine şi pe copiii tăi.

– Aşa de repede, bunicule? exclamă Laura surâzând. Eu şi cu Dan nu suntem atât de grăbiţi!

– Eu sunt grăbit, nu voi, afirmă el patetic.

Laura simţi o emoţie puternică în inimă.

– Tu vei fi primul care vei afla vestea cea bună, spuse ea.

– Al doilea, şopti Marcus.

– Primul... după Dan.

Marcus râse din toată inima.

– Am putea să-i dăm numele de Marcus, continuă ea. Ce zici, ţi-ar plăcea?

– Dacă va fi un băiat, veţi putea să-i daţi şi numele Frankenstein, replică bunicul ei. Ceea ce contează pentru mine este să am un strănepot.

Această discuţie o puse totuşi pe gânduri pe Laura. Când sosi seara, primul lucru pe care-l făcu la sosirea lui Dan fu să-i vorbească de dorinţa bunicului.

– Îmi fac atâtea griji din cauza bunicului. Este atât de deprimat şi de trist.

– Nu mă miră acest lucru. Eşti supărată pe mine pentru rolul pe care l-am jucat în

această afacere? Îţi dai seama că eu am avut în vedere în primul rând, să apăr interesele tale şi ale lui Marcus.

– Să ştii că nu ţi-am purtat pică deloc, spuse ea cu convingere.

– Într-adevăr? Oh, cât de mult mă bucur!

– De Marcus sunt îngrijorată! Constat că el nu mai rezistă la presiunea exercitată de afaceri.

Chipul lui Dan se întunecă.

– Şi eu am remarcat acest lucru!

– Nu putem să-l lăsăm în starea în care se află, insistă Laura.

El o privi în ochi.

– Înţeleg. Vrei să spui că nu trebuie să ne mutăm în altă casă?

Ea tremură nervoasă la privirea lui dură.

– Am putea să amânăm mutarea noastră, zise ea cu timiditate.

– Nu sunt de acord cu asta, îi dădu replica Dan. Cred mai degrabă că Marcus este nerăbdător să ne afle instalaţi în noua noastră casă. Am impresia că nu te-ai gândit niciodată la acest lucru, dar el doreşte din toată inima ca noi să-i dăm cât mai repede moştenitori. Dacă vom locui singuri va fi mult mai uşor să-i îndeplinim dorinţa.

– Dacă aşa se pune problema...

– Te rog Laura, să nu mai vorbim despre asta! Ne vom muta aşa cum am hotărât

săptămâna trecută. Te înspăimântă perspectiva de a locui singură cu mine, dar va trebui să te obişnuieşti cu obligaţiile care îţi revin ca soţie.

Spunând acestea o sărută pe frunte şi plecă. Laura îl urmări cu privirea. El nu fusese niciodată atât de departe de adevăr. Ea însăşi dorea cu ardoare să fie singură cu el. În casa bunicului ei ea se simţea stânjenită şi tristă, dar nu avea curajul să-l părăsească într-un moment atât de dificil.

În ultimele zile, sub acoperişul casei lui Marcus, Dan nu încercase să se apropie de ea nici să-i impună să respecte datoria de femeie măritată.

Soţul ei rămase distant şi politicos. Uneori o îmbrăţişa faţă de bunicul ei şi îi zâmbea cu căldură dar ea răspundea mecanic la această manifestare de tandreţe.

Ea se întreba cu îngrijorare dacă el se săturase deja de trupul şi de farmecele ei. Dar dacă el dorea să se instaleze cât mai grabnic în noua lor casă, pentru a renunţa la îndeplinirea obligaţiilor conjugale?

Sosi şi ziua mutării. Marcus le ură casă de piatră, dar era atât de palid şi atât de trist! În maşină Laura avu remuşcări dar nu îndrăzni să revină asupra hotărârii luate împreună cu soţul ei.

Jimmy nu menţionase în scrisoarea sa data reîntoarcerii din insulele Bahamas, dar ea se gândea că luna lui de miere se va prelungi în mod evident.

Obosită din cauza mutatului, Laura dormi adânc în seara aceea. A doua zi, Dan plecă dis-de-dimineaţă la birou. Toată ziua ea trebălui prin casă pentru a aranja interiorul cât mai plăcut. Nu ducea lipsă de activitate.

Se făcu târziu şi ea pregăti cina dar soţul ei nu se întoarse la ora obişnuită. La ora 10 seara ea nu mai rezistă şi se duse în dormitor abătută. Îşi dăduse atâta osteneală pentru prima lor seară în tête-à tête!

Peste un sfert de oră când ea auzi zgomotul maşinii lui Dan, stinse lumina. Dan urcă scara, deschise uşa, însă Laura se prefăcu că doarme.

În loc să iasă în vârful picioarelor, el aprinse lumina.

– Te rog nu te jena! strigă ea ridicându-se în capul oaselor.

El se apropie de ea, cu mâinile în buzunare.

– În felul acesta îmi urezi tu bine ai venit acasă? Am ştiut că tu eşti trează: ai stins lumina când m-am dat jos din maşină.

– Ieşi afară din cameră!

– Asta s-o crezi tu! replică Dan.

El se aşează pe pat, lângă ea. Duhnea a whisky de la o poştă.

– Ai băut! ridică vocea Laura. Ce drăguţ din partea ta că te-ai gândit să mai vii şi acasă! Prietena ta te-a dat afară?

Cu ochii împăienjeniţi, Dan murmură:

– Am luat masa cu nişte americani. Ţi-am spus doar acest lucru.

– Nu mi-ai spus nimic despre cina aceasta de afaceri.

El încruntă sprâncenele.

– Nu te-a prevenit secretara mea?

– Nimeni nu a sunat, am stat toată ziua în casă.

– Cum, nimeni nu a sunat? Ah, da, acum îmi amintesc.

Un surâs misterios îi apăru în colţul buzelor.

– Poţi să mă faci şi pe mine să înţeleg ce s-a întâmplat?

– Astăzi, a fost ultima zi de lucru a Oliviei. Se poate ca ea să fi uitat să te prevină, furată de muncă. Dar îţi dau cuvântul meu de onoare, Laura, că i-am cerut să te sune.

Gelozia o înnebuni pe Laura care se ridică din pat.

– Eşti sigur că ai luat cina cu partenerii americani şi nu cu Olivia Hamilton? spuse ea mânioasă.

El râse încetişor.

– Vai, Doamne, ce-ţi trece prin minte... Cum poţi să crezi că sunt atât de mârşav să cinez cu Olivia? Te rog, fii bună, du-te la bucătărie şi pregăteşte-mi o cafea.

– Nici nu mă gândesc să-ţi pregătesc la ora asta târzie cafeaua, pentru a te trezi. Ţi-am pregătit cina. Dacă ţi-e foame du-te şi caută în frigider.

– Îmi pare foarte rău Laura, aş fi preferat de o mie de ori să iau masa cu tine, dar nu am putut să mă sustrag obligaţiei protocolare.

– Ia te uită, ce surpriză! Dan Harland nu poate să facă ce vrea el în viaţă?

El se uită un moment la soţia sa, apoi îşi scoase haina şi o aruncă pe podea.

– Dan Harland face ceea ce-i place!

Laura simţi că inima îi bate cu putere. Ea vru să fugă dar Dan o înhăţă din mers, îşi lipi buzele de gura ei şi începu să-i mângâie trupul minunat ascuns de o cămaşă de noapte de mătase. Într-o clipită Laura încetă să se mai zbată, îi cuprinse gâtul cu braţele şi se lipi strâns de el.

Dan stinse lumina şi o împinse către pat. Cedând în faţa dorinţei sale arzătoare, Laura suspină profund.

– Asta doreai tu? şopti el cu tandreţe. Îmi pare rău că am stricat prima noastră seară, Laura, dar vreau să îndrept ce se mai poate.

— Ticălos mic ce eşti! Îmi vine să-ţi zdrobesc capul, nu alta! spuse ea râzând şi gemând uşor.

El se îndepărtă pentru o clipă.

— Vrei să spui... inima. Aşa cum ai frânt inima celorlalţi bărbaţi, nu-i aşa, Laura? Crede-mă că eu cunosc foarte bine de ce eşti tu în stare.

Întinsă pe pat, în întuneric, Laura încercă să priceapă ce-a vrut el să spună.

— Şi cam ce crezi că pot eu?

— Poţi foarte multe! Nu-ţi aminteşti de noaptea noastră de la Florenţa? Primele impresii rămân toată viaţa în minte. Îmi amintesc şi de seara când ne-am cunoscut la Geneva, şi când te-ai întors însoţită de acel chipeş elveţian.Eu am auzul foarte fin... şi mi-am dat seama că tânărul era înnebunit după tine. Era de asemenea evident faptul că te durea în cot de el. După ce a plecat râdeai.

Ea nu protestă. Era adevărat... şi fals în acelaşi timp. Max nu o iubise niciodată cu adevărat; aventura lor fusese pentru amândoi un simplu joc. Dan însă nu voia să admită acest lucru.

— De aceea nu o să-mi fie milă să te pedepsesc pentru trufia ta, continuă Dan. Să nu mai speri că-mi vei înfige unghiile în carne. Sunt solid şi inima mea este tare ca fierul.

Cuvintele lui ameninţătoare o intimidară pe Laura care simţi o furie oarbă împotriva lui Dan. El putea să n-o mai iubească, dar ea ştia deja cum să-i atâţe simţurile.

Ea îl sărută uşor pe obraz şi-l mângâie cu gingăşie pe gât.

— Iubeşte-mă! îi şopti ea la ureche.

El o îmbrăţişă cu patimă. Pulsul său se acceleră şi-i căută cu aviditate buzele întredeschise.

Romanele colecţiilor *„EL şi EA“* şi *„ROMANTIC“* vă prezintă fermecătoare frânturi de viaţă, care au fost sau pot fi chiar ale vieţii dumneavoastră! Descoperindu-le, veţi aduce înseninare în zilele înorate şi veţi face lumina să strălucească şi mai puternic în zilele cu soare.

CAPITOLUL IX

Peste două luni, Laura făcea cumpărăturile de Crăciun pe Bond Street îmbrăcată într-un splendid mantou de blană. Întreaga Londră se pregătea de cea mai mare sărbătoare a creştinătăţii, luminile oraşului străluceau feeric.

Un trio de muzicanţi cânta colinde la colţul străzii, ea ascultă muzica lor sfântă care pătrunse până în tainele sufletului ei şi vărsă o lacrimă. La terminarea cântării ea lăsă să cadă câteva monezi în cutia violonistului.

– Crăciun fericit, le ură ea.

Acompaniaţi de instrumentele lor, muzicanţii îi răspunseră în cor, făcând să vibreze întreaga stradă de urarea lor.

– Sărbători fericite!

Laura se îndepărtă urmărită de privirile lor admirative.

Această urare călduroasă din partea unor străini o impresionă până la lacrimi. Ea se gândea intrând într-un mare magazin că trăieşte ca într-un vis şi totul, absolut totul, căsătoria ei ca şi acest ajun de sărbătoare

există numai în imaginaţia ei. Ea şi Dan formau în aparenţă un cuplu normal, iar soţul ei avea sensibilitatea de a da impresia că sunt cei mai fericiţi din lume. Dintre toţi prietenii şi rudele, Marcus părea cel mai încrezător în zâmbetele şi asigurările mieroase ale lui Dan. Dar ce putea ea să-i ofere în plus soţului? Acesta era un bărbat atât de ciudat, care ţinea totuşi foarte mult la bunicul ei.

Toate serile de la sfârşitul săptămânilor le petreceau în casa lui Marcus. Dan părea că nu se plictiseşte niciodată în compania bătrânului. Aşadar sub răceala şi rezerva sa Dan ascundea o inimă caldă şi afectuoasă! Numai Laura nu putea să se bucure de tandreţea lui ascunsă. Nu ştia cum să-i câştige afecţiunea.

Ochii ei se opriră în faţa unui minunat halat de casă din satin auriu cu revere negre de catifea. Era un cadou minunat pentru soţul ei! Cât de mult o să-i placă şi ce surpriză îi va face!

După ce achită la casă halatul luă pachetul şi se îndreptă spre staţia cea mai apropiată de taxiuri.

Se uita la fluxul neîntrerupt de maşini şi avu o tresărire: îl zări deodată pe Dan aşezat pe bancheta din spate a unui taxi, cu un braţ pe umerii Oliviei Hamilton.

Rămase un moment împietrită apoi se răsuci pe călcâie şi se pierdu în mulţime. Nu avea nici o ţintă; mergea abătută cu privirea pierdută în gol. Durerea o copleşise complet. Într-un sfârşit ajunse în preajma celebrului Hyde Park.

Îşi continuă drumul la întâmplare şi trecu de cartierele locuite de străinii avuţi. De câţiva ani, Londra devenise un veritabil centru turistic mondial.

Epuizată de această rătăcire prin Londra Laura era obsedată de o singură imagine, care nu-i ieşea din minte. Olivia Hamilton strâns îmbrăţişată, lipită de pieptul soţului ei.

Deci, el continuase să se întâlnească în secret cu Olivia, fosta lui secretară! Certitudinea trădării lui o scotea din minţi. Durerea ei ajunse la paroxism. Aceasta era doar partea vizibilă a aisbergului!

Şi ea care crezuse în sinceritatea vorbelor lui! Ce naivă fusese! Cum se lăsase ea păcălită de promisiunea lui că nu o va mai vedea vreodată pe Olivia Hamilton! Şi ea, care ca o proastă, rupsese definitiv cu Joe Laxey.

Ce greşeală din partea ei! Cum putuse ea să creadă orbeşte în soţul ei? Desigur că el nu-şi arătase niciodată afecţiunea deosebită faţă de ea, dar era un amant atât de pătimaş! Chiar dacă nu se iubeau ei se căutau, în

miezul nopții în cuibul călduț al patului lor și erau atât de avizi unul de celălalt.

Minciuni, minciuni! se gândea ea. Totul nu este decât o minciună grosolană. Devenise sclava lui, în stare să-i accepte ironia și disprețul? Frigul o pătrunse în suflet. Chemă un taxi și indică adresa unui restaurant italian al cărui proprietar era bine cunoscut. Acesta ieși în întâmpinarea ei cu surâsul pe buze.

– Mult timp nu văzut... Unde o fi Laura? o întrebă el în engleza lui aproximativă.

– Ici și colo, răspunse Laura. Ce mai faci Luigi?

– Foarte ocupat. Dorești să mănânci? Ce?

Ea comandă în grabă și aruncă o privire împrejur. Restaurantul fusese recent renovat.

Încetul cu încetul vinul roșu italian, faimosul Chianti, îi pătrunse în sânge și îi alungă gândurile negre. Escalopul era bine pregătit și la sfârșitul mesei vinul începu să-și facă efectul.

După ce bău cafeaua ea plăti și ieși în frigul de afară. Se decise pe loc. Chemă un taxi și dădu șoferului adresa lui Joe Laxey.

Ajunse la vila lui Joe și sună disperată. Acesta îi deschise ușa și surâse la vederea ei.

– Ce surpriză! Ce vânt te aduce la mine?

El se dădu de-o parte invitând-o să intre în casă. O ajută să-și scoată mantoul și ea își puse mâinile pe calorifer înfrigurată.

– Oh, ce frig e afară!

– Vrei un pahar de coniac? îi propuse Joe.

Ea dădu afirmativ din cap. Joe îi întinse paharul și ea îl sorbi dintr-o înghițitură și se strîmbă îngrozitor. Joe se uită la ea siderat.

– Ți s-a întâmplat ceva? Laura se așează lîngă el, pe canapeaua portocalie și închise ochii. Suspină.

– Totul s-a terminat!

El îi luă mâinile și le strânse cu căldură în mâinile sale.

– Te rog, Laura, povestește-mi totul.

– Te rog să nu-mi pui întrebări, Joe. Lasă-mă numai să stau aici un moment. Afară este atât de frig.

– Privirea ta arată cât de frig este în sufletul tău, îi spuse el îngrijorat.

Da, se gândea Laura. Frigul îi cuprinsese fiecare fibră a trupului. În timpul cât rătăcise pe străzi, se simțise pierdută într-o lume ostilă și pustie, iar vila lui Joe îi apăruse ca fiind singurul loc în care se putea adăposti.

– Spune-mi cu ce te pot ajuta? o rugă Joe.

— Nimeni nu mă poate ajuta, răspunse ea cu respirația tăiată. Nu trebuia să vin aici să te întristez cu necazurile mele, tocmai acum în ajun de Crăciun.

— Nu uita că noi suntem prieteni din copilărie, îi reaminti Joe. Nu-i așa, Laura?

După toate aparențele este vorba despre Dan Harland. Soțul tău este un tip rece și îngîmfat. Ce ți-a făcut?

Ea nu avu timp să spună nici un cuvânt deoarece telefonul sună și Joe ridică receptorul. Recunoscând vocea de la telefon expresia feței sale se schimbă. Îi dădu receptorul Laurei fără să spună un cuvânt. Palidă și înspăimântată, ea își lipi urechea de receptor. Știa că la celălalt capăt al firului este Dan.

— Cine e la aparat? întrebă ea cu glasul tremurat.

Se auzi vocea lui Dan.

— Marcus a avut un atac de inimă... Vino urgent la vila bunicului.

El închise telefonul. Laura rămase înmărmurită cu receptorul în mînă. Se întoarse către Joe.

— Este vorba de Marcus.

— Știi, Harland mi-a comunicat acest lucru.

— Este greșeala mea, țipă ea furioasă. Este greșeala mea.

Vinovăția ei o făcea să tremure. Se simțea vinovată de starea gravă a lui Marcus, deoarece dorise să pună capăt căsătoriei cu Dan. Lacrimile începură să-i curgă pe obrajii palizi iar Joe o îmbărbătă, bătînd-o ușurel pe umeri.

— Haide, haide, fii curajoasă! Nu trebuie să plângi... Bunicul tău a mai avut și altă dată atacuri cardiace. Te conduc, Laura.

O ajută să-și pună mantoul, se îmbrăcă și el și o conduse la mașină, ținînd-o de mînă ca pe un copil înspăimântat.

Mașina lui străbătu în goană străzile Londrei, pline de zăpadă și ajunseră la casa lui Marcus. O durere îngrozitoare de cap îi dădea amețeli Laurei.

— Vrei să intru cu tine? o întrebă Joe.

Ea clătină din cap.

— Mai bine nu.

Joe respiră ușurat și, în ciuda situației tragice, Laura surâse văzând spaima lui.

— Săracul de tine, îmi pare atât de rău că te-am implicat în această întâmplare nefericită, mai ales în această seară.

— Prietenii la nevoie se cunosc.

Ea se apropie și-l sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc mult, Joe!

Ușa de la intrare se deschise și un fascicol de lumină apăru în întunericul nopții. Ea ieși din mașină și Joe demară în. diat. Laura se întoarse și-l văzu pe Dan în pragul ușii.

– Cum se simte Marcus?

– Este la spital, răspunse Dan cu o voce dură.

– De ce nu eşti şi tu acolo? Trebuie să mergem imediat să-l vedem.

– Nu mai putem să facem nimic pentru el.

Corpul Laurei se înfioră. Dan pronunţase aceste cuvinte cu un ton atât de nepăsător încât ea se nelinişti.

– El... vrei să spui că...

Ea nu putu să-şi termine fraza. Nu putea să accepte pur şi simplu că bunicul său nu mai era în viaţă.

– Este în camera de reanimare. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm. Aici sau la spital, este acelaşi lucru.

Laura respiră uşurată.

– Înseamnă că e în viaţă.

– De data aceasta este foarte grav, o informă Dan.

El îşi ridică ochii spre cer.

Intră, pentru numele lui Dumnezeu! nu vezi că stăm în ninsoare şi vânt?

Laura îl ascultă supusă. Dan închise uşa de la intrare şi o ajută pe Laura să-şi scoată mantoul.

– Ce s-a întâmplat cu bunicul? îl întrebă ea.

Dan dădu din umeri.

– Se pare că a primit un telefon din partea lui Jimmy.

– Jimmy? ţipă Laura. S-a întors?

– Nu a venit încă. Sunt sigur de asta. Şi-a cumpărat o casă în insulele Bahamas şi are intenţia să stea acolo tot restul zilelor. I-am ascuns lui Marcus această ştire, ţinând cont de starea lui de slăbiciune. Ştii foarte bine că aştepta mereu întoarcerea fiului său. Bunicul tău a fost întotdeauna optimist faţă de tatăl tău.

– Dar Jimmy a sunat? Ce-a spus?

Dan făcu o mutră îngândurată.

– Numai bunul Dumnezeu ştie acest lucru. Doamna Jacques a răspuns la telefon şi apoi Marcus a vorbit cu el. La un moment dat a scos un strigăt. D-na Jacques a venit în grabă şi l-a găsit pe bunicul tău prăbuşit pe podea. A acţionat rapid chemând o ambulanţă şi apoi m-a sunat pe mine.

– Este groaznic! Jimmy să fi comis un asemenea gest nesăbuit! Niciodată nu a avut caracter tare, dar cu vârsta a devenit din ce în ce mai rău.

Dan se duse la măsuţă şi umplu un pahar de whisky.

– Bea, te rog, asta!

– Nu îmi place alcoolul! spuse ea respingând paharul.

– Bea! îi porunci el.

– Lasă-mă în pace! urlă ea cu putere, cu obrajii roşii de furie.

– Eşti soţia mea şi trebuie să asculţi de mine!

– Atâta vreme cît trăieşte Marcus.

Ea dorise toată după-amiaza să-i spună aceste cuvinte. Cu toate acestea perspectiva de a se separa de soţul ei îi păru groaznică. Niciodată nu ar putea suporta despărţirea de Dan.

Trăsăturile feţei lui se înăspriră.

– Ah! Aşteptam de mult această ştire.

Laura căută cu disperare o replică dar nu fu în stare să spună ceva. Ochii cenuşii ai lui Dan o ţintuiră.

– Nu este acum momentul să discutăm această problemă, spuse ea enervată. Mai târziu. Putem avea puţină răbdare.

Dan bău o înghiţitură zdravănă de whisky şi rămase pe gânduri, uitându-se la flăcările focului din cămin. Afară vântul urla şi făcea să se mişte jaluzelele.

Pe neaşteptate, Dan puse paharul pe masă şi se întoarse către ea. În ochii săi se citea o lumină sălbatică.

– Acum vom discuta şi problema noastră!

– Nu, nu vreau!

Ea se îndreptă spre uşă. Din trei mişcări o ajunse din urmă şi îi bară calea.

– Acum vom discuta, insistă el...

– Amândoi ştim că nu este momentul să discutăm despre căsnicia noastră, dar dacă tu insişti...

Ea se dădu mai încolo.

– Noi am făcut o căsătorie de conveniență. O dată Marcus mort, căsătoria nu mai are nici o raţiune.

În ciuda imobilităţii lui Dan privirile sale lăsau să se ghicească o ameninţare teribilă.

– De câte ori l-ai văzut pe Laxey de când eşti nevasta mea?

Ea se înroşi dar nu-şi întoarse privirile de la el.

– O singură dată, astăzi.

– Şi tu vrei să cred această minciună?

– Este purul adevăr, crede-mă!

– Bine, te cred. Dar mi-ai promis că nu te mai vezi cu el.

– Noi am încheiat un pact, adu-ţi aminte! Eu nu trebuia să mă mai văd cu Joe, dar nici tu cu Olivia. Primul care a încălcat înţelegerea noastră ai fost tu.

Dan rămase o clipă înmărmurit, apoi buzele sale începură să tremure.

– Ce vrei să spui?

Un râs sardonic apăru pe chipul Laurei.

– Văd că te surprinde asta nu-i aşa? Da, ai văzut-o mereu în acest timp. Chiar astăzi erai cu ea. Şi totuşi ai tupeul să mă acuzi pe mine.

Dan îşi băgă mâinile în buzunare.

— Astăzi am luat prânzul cu Olivia şi cu logodnicul ei.

— Logodnicul ei?

— Nu ştii acest lucru? Da, Olivia se mărită după Crăciun cu un australian. S-au cunoscut acum câteva luni şi dragostea i-a împins spre căsătorie. Trebuie să-ţi spun că masa a fost cu peripeţii... Olivia a băut cam multă şampanie. Logodnicul ei a trebuit să se ducă la o întâlnire de afaceri şi eu am fost obligat să o conduc acasă. Am lăsat-o în braţele mamei sale şi apoi m-am întors acasă. Aici unde trebuia să fie prea credincioasa mea soţie!

Laura se dădu înapoi. Îi era cu adevărat teamă de Dan, de vocea lui gravă şi tăioasă.

— Nu căuta să scapi, Laura, o preveni el. Ce făceai în apartamentul lui Joe?

Ea înghiţi în sec.

— Discutam despre una, despre alta.

— Ai vrut să te răzbuni pe mine, nu-i aşa?

— Nu, te asigur, nu s-a întâmplat nimic între mine şi Joe.

— Nu te vei mai duce niciodată la Laxey, spuse Dan printre dinţi. Ai înţeles, niciodată! Te-am prevenit şi cu asta am terminat. Află că deja i-am spart toată vesela lui Joe!

Neîncrezătoare, Laura deschise ochii mari.

— Ce ai făcut?

— După ce am vorbit la telefon, m-am dus la bucătărie şi am luat cadoul lui de nuntă şi l-am făcut fărâme. Le poţi vedea la ghenă.

— De ce ai făcut asta? ţipă ea. Cum ai fost în stare să spargi nişte obiecte atât de minunate?

El o luă cu brutalitate în braţe.

— Pe moment nu puteam să mă liniştesc. Furia împotriva lui Joe s-a canalizat asupra serviciului său preţios.

— Dar era de o valoare inestimabilă! murmură Laura.

— Dacă îl mai vezi pe acest individ, am să-l ruinez!

Ea plecă ochii. Toată scena îi părea deplasată.

— Nu vrei să ştii care este motivul pentru care îl voi distruge pe Laxey? Uită-te la mine, Laura!

Incapabilă să se mişte sau să vorbească, soţia lui se uita ţintă în podea.

— Spune-mi adevărul, Laura. Eşti îndrăgostită de Joe Laxey? Cu gâtlejul uscat, ea neagă din cap.

— Laura draga mea, îi spuse Dan cu o voce răguşită. Nu pot să-ţi ascund un lucru. Pentru prima dată în viaţă, mă aflu la discreţia unei alte fiinţe şi această experienţă

este groaznică! Nu-ţi vine să râzi? Râzi, pentru numele lui Dumnezeu!

El o zgudui, dar nevasta lui rămase în braţele sale fără să reacţioneze, ca o păpuşă din cârpe. Ea îşi ridică încet privirea spre el.

– Vrei să repeţi?

Laura admiră chipul răvăşit al soţului ei, ochii săi tulburi şi buzele dure, încărcate de dorinţă.

– Ai auzit foarte bine ce ţi-am spus.

– Te rog mai spune o dată!

Ea îşi dădu seama că gelozia lui Dan trăda iubirea şi îl provoca cu premeditate, surâzându-i galeş.

– Ţi-am spus tot ce aveam de spus şi nu mai repet! urlă el. Părea atît de convins de vorbele spuse! Şi mult mai convingătoare erau buzele lui aprinse care îi căutară cu înfrigurare obrajii şi pielea gâtului.

Ea îl îndepărtară cu gingăşie.

– Te iubesc, îi mărturisi ea.

Dan o privi o clipă, apoi cu pasiune, o strânse la piept şi o sărută îndelung pe buze, eliberându-se de tensiunea interioară care îl măcinase. Laura se agăţă de gâtul lui şi îi răspunse înfrigurată la sărutări.

El se îndepărtă puţin, cu ochii scânteietori.

– Mai spune-mi o dată că mă iubeşti. Nu-mi vine să cred!

Ea îl mângâie cu tandreţe pe faţă şi pe păr.

– Te iubesc, şopti ea, sufocându-se.

– Atunci de ce m-ai ameninţat că mă părăseşti?

– Am crezut că tu o iubeşti pe Olivia. Nu aş fi putut suporta să trăiesc alături de tine.

– Olivia? Pe dracu, aş fi putut să mă căsătoresc cu ea de atâţia ani, dacă aş fi iubit-o. Am fost totdeauna numai prieteni buni. Este o secretară foarte eficace.

– O urăsc!

– Eşti geloasă, draga mea! Îmi face o plăcere extraordinară să aud că nu vrei să mă văd cu altă femeie. Şi eu am fost gelos pe Laxey... eram în stare să-l omor: nici nu ştii cât de mult îl urăsc pe acest om din cauza ta.

– Dan, scumpul meu...

El o sărută cu gingăşie pe lobul urechilor şi pe gât.

– Te iubesc, murmură el. Te iubesc, Laura!

– De ce te-ai purtat atât de rece cu mine?

– Era singurul mijloc prin care mă apăram. Mi-ai sucit capul încă de când te-am văzut prima oară... Te-am socotit o fată uşoară. Nu-mi puteam permite să-mi dezvălui adevăratele mele sentimente, deoarece ai fi râs de mine.

– Dar m-ai lăsat să-mi închipui nişte lucruri groaznice cu privire la tine!

— Mărturiseşte că-ţi făcea plăcere să mă vezi într-o lumină nefavorabilă! Încă de la început tu mă considerai ca un rechin al finanţelor, gata să-ţi răpească averea.

— Nici chiar aşa, îl corecta Laura. Mă făceai să mă gândesc la un om de marmură... Sărmana Renata! În prima seară, la Geneva, ea te-a găsit ciudat şi diabolic!

— Eram obosit de călătoria cu avionul, îşi aminti Dan. Eram îngrijorat foarte tare de soarta lui Marcus.

— Şi nu erai neliniştit că te vei întâlni cu o necunoscută?

Ea simţea o nevoie să-l tachineze şi să-l facă să mărturisească tot ce gândea şi simţea faţă de ea.

— Da, pot să-ţi spun că de la început eram furios: apoi ideea m-a obsedat şi am hotărât să înfrâng aversiunea ta faţă de mine. Dacă aş fi ştiut că eşti atât de serioasă şi de cuminte, nu ar fi trebuit să lupt atât de mult cu prejudecăţile tale. Nu eram obişnuit nici să fac curte unei femei. Credeam că eşti îndrăgostită de Laxey şi nu puteam să mărturisesc ce sentimente puternice ai trezit în inima mea.

Cu timpul, am fost disperat; ţineam cu tot dinadinsul să te posed.

Laura îl sorbea din priviri pe soţul ei.

— Ştii foarte bine că nu a mai fost alt bărbat înaintea ta. Nu am fost îndrăgostită

de altcineva, Dan. De fapt ideea de a iubi îmi făcea frică! Umilinţa şi chinul îmi apăreau ca singurele atribute ale iubirii. Te iubeam şi totuşi îmi era o frică groaznică.

— Mai ai încă această senzaţie de teamă?

Dan se uita fix în ochii ei albaştri, cu sprâncenele frumos arcuite. Tot viitorul lui depindea de răspunsul ei.

— Dacă tu mă iubeşti, nu-mi mai este frică de tine, şopti ea cu o voce tremurătoare.

— Te iubesc ca un nebun! Draga mea, ce dovadă vrei din partea mea ca să crezi că te iubesc?

O sărută cu foc, strivindu-i buzele, îi mângâie cu pasiune coapsele şi curbele corpului ei perfect. Laura simţi că o cuprinde dorinţa şi ultimele reticenţe se evaporară şi se agăţă de gâtul lui.

Ea îl auzi pe Dan că geme de plăcere şi de imboldul de a o iubi.

Soneria telefonului întrerupe îmbrăţişările lor focoase. Dan se desprinse de ea şi se duse spre aparat.

— Da? Vă ascult.

Trăsăturile chipului său se transformară în timpul acestei scurte conversaţii. Când puse receptorul în furcă părea bucuros şi uşurat.

— Marcus își revine încet din starea de șoc... i-au administrat un nou medicament, foarte eficace și inima lui bate aproape normal.

— Slavă Domnului! suspină Laura.

— În ciuda aparenței, bunicul tău este foarte rezistent. Pățaniile lui Jimmy și durerea pe care i-a produs-o, nu-l va putea dobori.

— În orice caz, spuse Laura, aceste atacuri de cord vor sfârși prin a-l ucide! Nu va mai putea suporta un alt infarct!

Dan o cuprinse de talie.

— Cred că vom reuși să-l facem să-și mute gândul de la năzdrăvăniile lui Jimmy, șopti el.

Laura tresări ușor.

— Cum ai spus? întrebă ea.

— Vom umple zilele bătrânului dacă îi vom da un strănepot, răspunse el, prefăcându-se serios.

Ea izbucni în râs.

— Cum, tu...

El o sărută cu pasiune pe buze, mai mai să o înăbușe. Vechea frică a Laurei dispăru definitiv și ea se simțea mult mai încrezătoare în viitor. Dragostea forma un cerc magic, fără încetare reînnoit și mereu mai puternic: pasiunea ei și dorința de a se dărui lui Dan vor naște iubirea și pasiunea lui

pentru ea, astfel că legătura lor devenea tot mai solidă.

Dan o ridică cu ușurință de la pământ.

— Spune-mi dacă doamna Jacques se odihnește în camera ei.

— Să sperăm, cel puțin, că nu umblă prin casă, murmură el la urechea Laurei. Când ai sosit, ea tocmai se dusese la culcare. Avem la dispoziție câteva ore de liniște din partea ei!

— Dan, nu putem să...

— Ce nu putem, draga mea?

O duse în brațe până la primul etaj.

În întunericul dormitorului se cuprinseră cu violență și ardoare, ca niște îndrăgostiți, lăsând ca pasiunea lor arzătoare să-și găsească făgașul firesc.

Dan nu mai avea nimic din răceala lui calculată. În privirea lui ardea flacăra iubirii celei mai intense și mai sincere.

— Ziua aceasta este de fapt prima noastră zi a căsătoriei, spuse Laura.

Dan surâse.

— Așa e, spuse el cu seriozitate... Ești în brațele mele și sunt sigur că tu dorești să rămâi aici pentru totdeauna.

— Încă de când te-am cunoscut, mi-am dorit să mă ghemuiesc la pieptul tău, mărturisi ea. Nu vroiam să admit acest lucru, Dan, dar eram năucită și hipnotizată de prezența ta.

Dragostea lor fusese o bătălie dură și ciudată, dar Laura ieșise din această încercare întărită și fericită. Își aminti de cerul luminos și pur din Grecia care veghease la primul lor sărut, în drum spre Epidaur. În acel moment, ea înțelesese, cu o claritate uimitoare, că ființa ei se transforma complet și că destinul ei se împlinea.

– Atunci când ai pronunțat numele meu în teatrul din Epidaur, am fost îngrozită, spuse Laura. Aveam impresia că tu rostești o amenințare la adresa mea și a lumii întregi.

– Era într-adevăr o amenințare, scumpa mea! Fusese o lungă așteptare, lentă și disperată. Te urmăream pas cu pas, hotărât să fii a mea.

De-abia acum Laura își dădea seama ce pasiune mocnise în pieptul lui Dan. De-a lungul ultimelor luni, ea căutase cu disperare calea care ducea la inima lui. Și iată că această cale se găsea foarte aproape de ea: se găsea chiar în sufletul ei. Drumul pe care-l străbătuse Laura traversase regiunea întunecată și paralizantă a fricii și ajunse, ca printr-un miracol, într-un ținut virgin, minunat și copleșitor, cunoscut de puțini oameni: Împărăția dragostei!

– Te iubesc! spuse ea cu tărie.

SFÂRȘIT